

POLLYANNA DORŮSTÁ

DRUHÁ KNIHA RADOSTI

E. H. Porterová

1991

2007

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

(0)

OBSAH DRUHÉHO DÍLU

- (1) Delia vyjádří svoje mínění *str 7*
- (2) Někteří staří známí ... *17*
- (3) Dávka Pollyanny ... *30*
- (4) Hra a paní Carewová ... *40*
- (5) Pollyanna jde na procházku ... *48*
- (6) Jerry přispěje na pomoc ... *64*
- (7) Nový známý ... *73*
- (8) Jamie ... *81*
- (9) Plány a záměry ... *91*
- (10) V ulici Murphyových ... *99*
- (11) Překvapení pro paní Carewovou ... *110*
- (12) Za pultem ... *118*
- (13) Vyčkávání a vítězství ... *126*
- (14) Jimmy a zelenooká příšera ... *138*
- (15) Obavy tetičky Polly ... *144*
- (16) Jak očekávali Pollyannu ... *149*
- (17) Pollyanna přijede ... *158*
- (18) Přizpůsobení ... *168*
- (19) Dva dopisy ... *176*
- (20) Platící hosté ... *184*
- (21) Letní dny ... *192*
- (22) Kamarádi ... *200*
- (23) Přivázán ke dvěma holím ... *210*
- (24) Jimmy procitne ... *214*
- (25) Hra a Pollyanna ... *223*
- (26) John Pendleton ... *231*
- (27) Den kdy Pollyanna nehrála ... *237*
- (28) Jimmy a Jamie ... *244*
- (29) Jimmy a John ... *251*
- (30) John Pendleton ponechá Pollyanně svobodu ... *258*
- (31) Po dlouhých letech ... *264*
- (32) Nový Aladdin ... *275*

**TYTO INFORMACE JSOU VHODNÉ
PRO VOLNÉ ŠÍŘENÍ SVĚTLA**
www.andele-svetla.cz

TEXT NA ZADNÍ STRANĚ

POLLYAJNNA - E. H. PORTEROVÁ
DRUHÁ KNIHA RADOSTI

Je to vskutku vzácná a podivuhodná kniha radosti, určená pro každý věk, ať dětský nebo dospělý, a pro každou situaci a zvláště pro těžké chvíle života a pro vážnou dobu, jako je ta dnešní. Naučíme se v ní radovat se vždycky, přesně tak, jak nás nabádá apoštol Pavel. Děj této knihy proběhl před několika lety naší televizí jako velmi úspěšný anglický seriál.

KAPITOLA PRVNÍ

DELLA VYJÁDŘÍ SVOJE MÍNĚNÍ

Della Wetherbyová vyběhla pružným krokem po poněkud imposantních stupních vchodu do domu své sestry na Commonwealth Avenue a stiskla energicky knoflík zvonku. Od vrcholu svého klobouku perem zdobeného až k špičkám střevíčků s nízkými podpatky zářila zdravím, schopností a bystrou rozhodností. I její hlas, když zdravila dívku, která jí přišla otevřít, zněl radostí ze života.

„Dobré jitro, Mary ! Je moje sestra doma ?“

„A-ano, madam, paní Carewová je doma,“ promluvila váhavě dívka; „ale řekla, že není pro nikoho doma.“

„Tak ? Inu, já nejsem nikdo,“ usmála se slečna Wetherbyová, „a proto bude se mnou mluvit. Nemějte starostí — vezmu vinu na sebe,“ přikývla v odpověď na postrašenou výčitku v očích dívčiných. „Kde je — v obývacím pokoji ?“

„A-ano, madam; ale — ona totiž řekla —“ Slečna Wetherbyová byla však již v polovině širokého schodiště a dívka se zoufale za ní ohlédla a obrátila se k odchodu.

V síni nahoře zamířila Delia Wetherbyová bez váhání k pootevřeným dveřím a zaklepala.

„Ale, Mary !“ ozval se nějaký hlas tónem rázu „pro Boha, co zas ?“ „Což jsem vám neřekla — Ach, Dello !“ Hlas náhle zteplel láskou a překvapením. „Ty drahé děvče, kde ses tu vzala ?“

„Ano, je to Delia,“ usmála se vesele ona mladá žena, která byla zatím již v polovině cesty pokojem. „Přijela jsem právě z nedělního výletu na pobřeží s dvěma jinými ošetřovatelkami a jsem teď na zpáteční cestě do sanatoria. Totiž teď jsem tady, ale nebudu tu dlouho. Zastavila jsem se tu pro — tohle,“ a vtiskla své překvapené sestře upřímný polibek.

Paní Carewová se zakabonila a odtáhla se trochu chladně. Onen lehký výraz radostného vzrušení v jejím obličeji zmizel a zanechal po sobě jen popudlivou sklíčenost, která tam patrně byla takřka domovem.

„Ach, ovšem ! To jsem si mohla myslet,“ řekla. „Ty se nezdržíš nikdy — tady.“

„Tady !“ Delia Wetherbyová se vesele zasmála a rozhodila pažemi; potom se náhle její hlas i chování změnily. Pohlédla na svou sestru vážným, něžným očima. „Ruth, má drahá, nemohla bych — opravdu bych nemohla bydlet v tomhle domě. Víš, že bych nemohla,“ dodala přívětivě.

Paní Carewová sebou podrážděně pohnula.

„Nevím opravdu proč,“ bránila se.

Delia Wetherbyová zavrtěla hlavou.

„Ano, ty to víš, má drahá. Víš dobře, že je mi protivné tohle všechno: tohle zasmušilé šero, ten nedostatek cíle, to libování si ve strastech a v trpkosti.“

„Ale já **jsem** nešťastná a roztrpčená !“

„Ale neměla bys být.“

„Proč ne ? Nemám nic, co by mě činilo jinou.“

Delia Wetherbyová sebou netrpělivě pohnula.

„Ruth, poslechni !“ řekla. „Jsou ti třicet tři léta. Jsi úplně zdráva —nebo byla bys, kdybys si správně počínala — a jistě máš hodně času a víc než hodně peněz. Jistě by řekl každý, že bys si měla najít **něco** na práci za tak krásného rána, nesesedět sklíčeně v tomhle domě podobném hrobce a nezavírat se před světem rozkazy, že nechceš s nikým mluvit.“

„Ale já **nemám** chuti mluvit s někým.“

„Pak bych si té chuti **dodala**.“

Paní Carewová unaveně povzdechla a odvrátila hlavu.

„Ach, Dello, což toho nikdy nepochopíš ? Já nejsem jako ty. Nemohu tak snadno — zapomenout.“

Stín bolesti přeběhl po obličeji mladší ženy.

„Máš na mysli — Jamieho, myslím. Nezapomínám — na to, má drahá. Nemohla bych, to je jisté. Ale budeš-li se trápit, to nám nepomůže — najít ho.“

„Což jsem se **nenamáhala** najít ho, po osm dlouhých let — a něčím jiným než pouhým trápením ?“ vybuchla rozhořčeně paní Carewová a hlas se jí chvěl pláčem.

„Ovšem, že jsi se namáhala, má drahá,“ konejšila ji Delia rychle, „a budeme hledat dál, obě, až ho najdeme — nebo zemřeme. Ale tohle nám v tom nepomůže.“

„Ale já nechci dělat něco jiného,“ řekla bezútešně Ruth Carewová.

Chvilí bylo ticho. Della seděla pohlížejíc na svou sestru nesouhlasícíma, starosti plnýma očima.

„Ruth,“ řekla nakonec s nádechem hněvu, „promiň, ale ty chceš zůstat stále takovou ? Jsi vdovou, to je pravda; ale tvůj manželský život trval jen rok a tvůj muž byl mnohem starší než ty. Byla jsi v té době skorem ještě dítě a ten jeden krátký rok nemůže být pro tebe teď už ničím jiným než snem. To by přece nemělo ztrpčovat celý tvůj život.“

„Ne, ach ne,“ řekla paní Carewová stále smutně.

„Budeš tedy **stále** taková, jako jsi teď ?“

„Inu, ovšem, kdybych mohla najít Jamieho —“

„Ano, ano, to vím; ale drahá Ruth, což není nic jiného na světě než Jamie — co by tě učinilo **trochu** šťastnou ?“

„Zdá se mi, že není, pokud vím," povzdechla netečně paní Carewová.

„Ruth !" zvolala její sestra skorem pohněvaně. Potom se dala náhle do smíchu. „Ach Ruth, Ruth, ty bys měla dostat dávku Pollyanny. Neznám nikoho, kdo by jí potřeboval víc !"

Paní Carewová se zatvářila poněkud upjatě.

„Inu, nevím, co je to Pollyanna, ale ať je to co chce, netoužím po ní," odpověděla ostře, jsouc teď sama pohněvana. „Tady není to tvoje milované sanatorium a já nejsem tvůj pacient, abys mi dávala dávky a předpisovala, na to nezapomínej, prosím."

V očích Delly Wetherbyové se zajiskřilo, ale její rty zůstaly bez úsměvu.

„Pollyanna není lék, má drahá," řekla se strojenou vážností, „ačkoli jsou lidé, kteří ji prohlásili za podněcující prostředek. Pollyanna je malá dívka."

„Dítě ? Inu, jak to mohu vědět ?" odsekla Ruth stále pohněvaně. „Vy máte tu svou ‚belladonnu', proč byste tedy nemohli mít také ‚Pollyannu' ? Mimo to mi pořád doporučujete nějaké užívání a ty jsi zřetelně řekla ‚dávku', a dávka obyčejně znamená nějakou medicínu."

„Inu, Pollyanna také **je** medicína — jistého druhu," usmála se Delia. „Aspoň všichni doktoři v sanatoriu tvrdí, že je lepší než každá medicína, jakou jen mohou předepsat. Je to děvčátko dvanácti nebo třináctileté, které bylo v sanatoriu po celé minulé léto a po většinu zimy. Viděla jsem ji jen asi dva měsíce, protože odešla brzy po mém příchodu. Ale to mi stačilo, abych plně pocítila to její kouzlo. Mimo to celé sanatorium mluví dosud o Pollyanně a hraje tu její hru."

„**Hru !**"

„Ano," přikývla Delia se zvláštním úsměvem. „Její ‚hru radosti'. Nezapomenu nikdy na své první seznámení s tou hrou. Jeden druh jejího ošetření byl zvláště nepříjemný a skorem bolestný. Konalo se to vždycky v úterý ráno a brzy po mém příchodu bylo mi to přiděleno. Bála jsem se toho, protože jsem věděla ze zkušenosti s jinými dětmi, co mohu čekat: popudlivost a pláč, ne-li něco horšího. K mému velkému úžasu přivítala mě s úsměvem a řekla mi, že je ráda, že mě vidí; a uvěříš-li tomu, po celou dobu té zkoušky ani nemukla, ačkoli jsem věděla, že ji to hodně bolí."

Dala jsem nějak najevo svoje překvapení nad tím a ona mi řekla vážně: „Ach, ano, také mi tak bývalo a bála jsem se toho tolik, až jsem si najednou vzpomněla, že je to jako s těmi dny prádla Nancy, a od té doby jsem nejraději v úterý, protože budu mít celý týden pokoj'."

„To je divné," zamračila se paní Carewová nechápajíc toho plně. „Ale jisté je, že v tom nevidím žádné hry."

„Ne, já jsem toho také nechápala, až mi to později sama řekla. Je dcerou chudého kněze na Západě, matka jí brzy zemřela a dívka sama byla odchována z beden, zasílaných misionářům, a pak dámami z Dobročinného spolku. Když byla ještě docela malá, toužila po panence a s důvěrou čekala, že bude v příští bedně; ale v té nebylo nic jiného, než pár malých berliček."

Dítě ovšem plakalo, a tu ji otec naučil té hře, hledat ve všem, co se stane, něco, čemu by mohla být ráda; a řekl, že může začít hned a být ráda, že **nepotřebuje** těch berliček.

To byl začátek. Pollyanna řekla, že je to krásná hra a že ji hraje od té doby stále; a že je to tím zábavnější, čím těžší je najít něco, čemu by člověk mohl být rád, jenže někdy prý je to příliš **hrozně** těžké, jak sama časem poznala."

„Inu, to je divné !" řekla paní Carewová, dosud plně nechápajíc.

„To jistě — zvlášť kdybys viděla výsledky té hry v sanatoriu," příkyvovala Delia, „a doktor Ames říká, že zrevolucionisovala právě tak celé město, z něhož přijela. On zná dobře doktora Chiltona — to je muž, který si vzal Pollyanninu tetu. Myslím, že ten sňatek se uskutečnil jejím přičiněním. Ona urovnala nějaký starý spor dávných milenců.

Asi před dvěma lety zemřel otec Pollyannin a tu dívku poslali na Východ k té tetě. V říjnu ji přejel automobil a řekli jí, že nebude už nikdy chodit. V dubnu ji doktor Chilton poslal do sanatoria a byla tam až do minulého března — skorem rok. Odcházela domů úplně vyléčená. Měla jsi to dítě vidět ! Jen jedna věc kalila její štěstí; že nemůže jít **pěšky** celou cestu až domů. Jak jsem slyšela, celé město vyšlo jí vstříc s prapory a hudbou.

Ale o Pollyanně se nedá **mluvit**. Je nutno **vidět** ji. A proto říkám, že bys měla dostat dávku Pollyanny. To by ti jistě znamenitě prospělo."

Paní Carewová zvedla trochu bradu. „Musím opravdu říci, že si dovoluji nesouhlasit s tebou," odvětila chladně. Já si nepřeji být ‚zrevolucionisována', ani nemám žádného sporu milenců, který by bylo třeba urovnat; a je-li **něco** na světě, co je mi nesnesitelné, byla by to nějaká taková slečna Přísná s dlouhým obličejem, která by mi spustila kázání o tom, jak mám být vděčná. Nesnesla bych vůbec —"

Vtom ji přerušil zvonivý smích.

„Ach, Ruth, Ruth !" volala její sestra dusíc se veselým smíchem. „Slečna Přísná — a **Pollyanna** ! Ach, ach, kdybys tak mohla vidět to dítě teď ! Ale to jsem mohla tušit. Řekla jsem, že o Pollyanně se nedá **mluvit**. A ovšem, ty ji asi sotva uvidíš. Ale — ona a slečna Přísná !" A dala se opět do smíchu. Uklidnila se však skorem ihned a pohlédla na sestru opět s tím starostlivým výrazem obličeje.

„Ale vážně, má drahá, nedalo by se něco dělat ?" domlouvala jí. „Neměla by sis takhle ukracovat život. Neměla by sis vyjít trochu ven — mezi lidi ?"

„Proč bych měla, když po tom netoužím ? Lidé mě už omrzeli. Víš, že mě společnost vždycky jen nudila."

„Proč si tedy nevezmeš nějakou práci — třeba dobročinnou ?"

Paní Carewová mávla netrpělivě rukou.

„Drahá Dello, o tom jsme už o všem mluvily. Dávám peníze — hodně peněz — a to stačí. Vlastně myslím, že je to příliš mnoho. Nevěřím v to podporování chudých."

„Ale kdybys dávala také trochu ze sebe, má drahá," domlouvala jí laskavě Delia. „Kdybys se snažila nabýt trochu zájmu o něco jiného, co je mimo tvůj vlastní život, bylo by to dobré pro tebe; a —"

„Ale drahá Dello," vpadla jí do řeči neústupně sestra, „mám tě ráda a jsem ráda, když ke mně přijdeš, ale nesnesu kázání. Pro tebe to snad je, dělat anděla milosrdenství, podávat sklenice studené vody, obvazovat rozbité hlavy a podobně. Ty snad dovedeš pro něco takového zapomenout na Jamieho, ale já ne. Myslíla bych jen tím víc na něho,

vzpomínala bych, má-li on někoho, kdo by mu podal vody nebo mu obvázal hlavu. A mimo to bylo by protivné to všechno — stýkat se s všelijakými takovými lidmi."

Zkusila jsi to již někdy ?"

„Inu, to se rozumí, že ne !" Hlas paní Carewové byl posměšně rozhořčený.

„Jak to tedy můžeš vědět — když jsi to nezkusila ?" otázala se mladá ošetřovatelka vstávajíc poněkud omrzele. „Ale musím už jít, má drahá. Mám se setkat s těmi dívkami na Jižním nádraží. Náš vlak jede ve dvanáct třicet. Je mi líto, pohněvala-li jsem si tě," dodala líbajíc svou sestru na rozloučenou.

„Nehněvám se na tebe, Dello," povzdechla paní Carewová, „ale jen kdybys tomu všemu rozuměla !"

Minutu poté vyšla Delia Wetherbyová tichým, zasmušilým pokojem a síní ven na ulici. Její obličej, krok i chování byly teď zcela jiné, než když před necelou půlhodinou stoupala po těch schodech vzhůru. Všecka její čilost, pružnost, radost ze života zmizela. Asi po půl bloku cesty táhla lhostejně nohu za nohou. Potom náhle vzpřímila hlavu a zhluboka vydechla.

„Jeden týden v tom domě by mě zabil," řekla si a otrásla se. „Myslím, že ani Pollyanna sama by tu zasmušilost nepřemohla ! A jediné, čemu by tam mohla být ráda, bylo by, že tam nemusí zůstat."

Ukázalo se však brzy, že tato přiznaná nedůvěra v Pollyanninu schopnost způsobiti v domě paní Carewové změnu k lepšímu není pravým míněním Delly Wetherbyové; neboť sotva dorazila do sanatoria, zvěděla tam novinu, která ji hnala příštího dne zpět na cestu padesáti mil do Bostonu.

Nalezla okolnosti v domě své sestry tak přesně stejné, jako by se paní Carewová nebyla od jejího odchodu hnula s místa.

„Ruth," vybuchla dychtivě, když odpověděla na překvapené uvítání své sestry, „musila jsem prostě přijít a ty mě musíš aspoň pro tentokrát poslechnout a udělat po mém. Poslyš ! Myslím, že bys mohla mít tu malou Pollyannu zde, chceš-li."

„Ale já nechci," odpověděla paní Carewová rychle a mrazivě.

Zdálo se, že Delia Wetherbyová toho neslyší. Spustila rozčilenou řeč.

„Když jsem se včera vrátila do sanatoře, dověděla jsem se, že doktor Ames dostal dopis od doktora Chiltona, od toho, který si vzal Pollyanninu tetu. Psal, že by jel na zimu do Německa na nějaký speciální kurs a vzal by ženu s sebou, kdyby ji mohl přesvědčit, že by se Pollyanně zatím dobře vedlo v nějakém pensionátu zde. Ale paní Chiltonová nechce nechat Pollyannu jen v nějaké škole a on soudí, že by tedy nemohl jet. A v tom je naše příležitost, Ruth. Chtěla bych, abys ty si vzala Pollyannu k sobě na tu zimu a posílala ji do některé školy zde."

„To je pošetilý nápad, Dello ! Já si mám vzít na starost dítě a trápit se s ním !"

„Ta tě nebude docela nic trápit. Bude jí teď jistě třináct a je to nejhodnější a nejbystřejší dítě, jaké jsi kdy viděla."

„Já nemám ráda ‚bystré‘ děti,“ odvětila svéhlavě paní Carewová — ale dala se do smíchu; a protože se zasmála, její sestra nabyla náhle odvahy a zdvojnásobila své úsilí.

Snad to bylo náhlostí toho návrhu nebo jeho novostí. Snad to bylo tím, že životní příběh Pollyannin poněkud zapůsobil na srdce Ruth Carewové. Snad to bylo jen tím, že nedovedla odporovati vřelému domlouvání své sestry. Ať tedy o věci rozhodlo cokoli, když se po půlhodině Delia Wetherbyová kvapně loučila, měla slib Ruth Carewové, že přijme Pollyannu do svého domu.

„Ale pamatuj,“ varovala ji paní Carewová při rozchodu, „že jak mi to dítě začne kázat a počítat moje skutky milosrdenství, v tu chvíli půjde zpátky k tobě, a ty si s ní potom dělej, co chceš. Já si ji tu nenechám!“

„Nezapomenu — ale to mi nedělá starosti,“ přikývla Delia na rozloučenou. Když pak pospíchala z domu, řekla si: „Půl mého úkolu je hotovo. A teď druhou půl — postarat se, aby Pollyanna přišla. Ale ona musí přijít. Napíši ten dopis tak, že mi to nebudou moci odepřít.“

(2)

KAPITOLA DRUHÁ

NĚKTEŘÍ STAŘÍ ZNÁMÍ

Jednoho srpnového dne v Beldingsville se paní Chiltonová rozhodla, že počká, až se Pollyanna uloží, a pak teprve promluví se svým mužem o dopise, který přišel ranní poštou. V té příčině byla by musila čekat stejně, neboť přeplněné ordinace hodiny a doktorovy dvě dlouhé jízdy přes vrchy neponechaly jí času na domácí porady.

Bylo tedy již půl desáté, kdy doktor vstoupil do obývacího pokoje k své ženě. Jeho unavený obličej se rozjasnil, když ji spatřil, ale jeho oči nabyly ihned zmateně tázavého výrazu.

„Jakže, drahá Polly, co se stalo?“ otázal se starostlivě.

Jeho žena se smutně zasmála.

„Inu, přišel dopis — ačkoli jsem nechtěla, abys to na mně poznal hned, jak se na mne podíváš.“

„Nesmíš se tedy tak tvářit, abych to poznal,“ usmál se. „Ale co je?“

Paní Chiltonová zaváhala, sešpulila rty a pak vzala dopis. „Přečtu ti to,“ řekla. „Je to od nějaké slečny Delly Wetherbyové v sanatoři doktora Amesha.“

„Dobrá. Tak jen spusť,“ řekl doktor, vrhaje se celou délkou na pohovku u židle své ženy.

Ale jeho žena ‚nespusťla‘ hned. Nejprve vstala a přikryla nečinně ležící tělo svého muže šedou, pletenou, vlněnou pokrývkou. Paní Chiltonová byla vdána teprve rok. Byla jí teď čtyřicet dvě léta. Zdálo se někdy, že se snaží vtěsnat do toho jednoho krátkého roku

manželství všecku tu láskyplnou službu a ošetřování, které se nakupilo za jejích dvacet let, ztrávených o samotě a bez lásky. A doktoru samému — jemuž bylo čtyřicet pět v den svatby a který nezažil nic jiného než samotou bez lásky — nebylo toto koncentrované „ošetřování“ nijak proti mysli. Počínal si vlastně, jako by ho to dokonce těšilo, ačkoli se snažil nedat toho na sobě příliš znáti; poznal totiž, že paní Polly byla tak dlouho slečnou Polly, že by třeba uděšeně ustoupila a pokládala svoje obsluhování za pošetilost, kdyby bylo přijímáno příliš všímavě a dychtivě. Spokojil se tedy tím, že ji popleskal po ruce, když pokrývku na konec uhladila a chystala se, že přečte dopis nahlas.

„Drahá paní Chiltonová,“ psala Delia Wetherbyová, „už šestkrát začala jsem vám psát dopis a vždy jej zase roztrhala; proto jsem si teď umínila, že nebudu vůbec „začínat“ a povím vám rovnou, co chci. Chci Pollyannu. Mohla bych ji dostat ?“

Setkala jsem se s vámi a s vaším manželem minulého března, když jste si přijeli pro Pollyannu, ale myslím, že se už na mne nepamatujete. Žádala jsem doktora Amese (který mě zná velmi dobře), aby dopsal vašemu manželu, abyste se (jak doufám) neobávali svěřit nám svou milou malou neteř.

Slyšela jsem, že chcete jeti do Německa se svým manželem, ale že se bojíte nechat Pollyannu zde; a proto se osměluji žádat vás, abyste nám ji svěřili. Prosím vás dokonce za to. A teď vám povím, proč.

Moje sestra, paní Carewová, je osamělá, nespokojená, nešťastná žena zlomeného srdce. Bydlí ve světě záдумčivosti, do něhož nepronikne žádné sluneční světlo. A já jsem přesvědčena, že může-li něco přivést to sluneční světlo do jejího života, je to vaše neť, Pollyanna. Dovolili byste, aby se o to pokusila ? Tak ráda bych vám řekla, co učinila pro naše sanatorium, ale to nelze říci. To byste musili vidět. Poznala jsem už dávno, že se o Pollyanně nedá **mluvit**. Jakmile se člověk o to pokusí, zní to pedantsky a kazatelsky, a — nemožně. Ale vy i já víme, že ona není taková. Je nutno přivést Pollyannu na scénu a nechat ji mluvit samu za sebe. A proto bych ji ráda vzala k sestře — a nechala ji mluvit samu za sebe. Chodila by ovšem do školy, ale jsem přesvědčena, že by při tom zahojila ránu v srdci mé sestry.

Nevím, jak bych měla ukončit tento dopis. Myslím, že je to těžší, než byl začátek. Obávám se, že jej nechci ukončit vůbec. Nejraději bych mluvila stále a stále, ze strachu, že přestanu-li, dám vám tím příležitost říci ne. A proto, jste-li snad v pokušení říci to hrozné slovo, myslete si, prosím, že — že mluvím stále a že vám stále říkám, jak velice toužíme po Pollyanně a potřebujeme jí.

Vaše doufající Delia Wetherbyová."

„Tak !“ zvolala paní Chiltonová, když odložila dopis. „Četl jsi kdy takový zvláštní dopis, nebo slyšel jsi už o nějaké takové pošetilé, nesmyslné žádosti ?“

„Inu, to bych ani neřekl,“ usmál se doktor. „Nemyslím, že je pošetilostí chtít Pollyannu.“

„Ale — ale jak ona to vyjadřuje — zahojit ránu v srdci její sestry a podobně. Člověk by myslel, že to dítě je — nějakou medicínou !“

Doktor se dal do smíchu a zvedl obočí.

„Inu, zdá se mi, že tak trochu je, Polly. Já jsem **vždycky** říkal, že bych byl rád, kdybych ji mohl předpisovat a kupovat jako nějakou krabičku pilulek; a Charlie Ames říká, že si

učinil v sanatoři pravidlem, po celý rok, když tam byla, dát svým pacientům co možná brzy po jejich příchodu dávku Pollyanny."

„Dávku', to je pěkné !" zlobila se paní Chiltonová.

„Ty tedy — ji nechceš nechat jít ?"

„Jít ? Inu, to se rozumí, že ne ! Myslíš, že nechám to dítě jít k naprosto k cizím lidem — a k takovým cizím lidem ! Inu, Tomáši, myslila bych, že ji ta ošetřovatelka dá do láhve s vinětou a s návodem k užití nežli bych se vrátila z Německa."

Doktor opět zvedl hlavu a dal se do hlučného smíchu, ale jen na chvíli. Jeho tvář se znatelně změnila, když sáhl do kapsy pro dopis.

„Dostal jsem dnes ráno také dopis od doktora Amese," řekl s něčím podivným v hlase, co vyvolalo zamyšlené zakabonění na čele jeho ženy. „A teď ti přečtu svůj dopis."

„Drahý Tome," četl. „Slečna Delia Wetherbyová mě požádala, abych vám podal ,charakter' její a její sestry, což tuto s radostí činím. Znáám Wetherbyovy dívky již od jejich dětství. Pocházejí z dobré staré rodiny a jsou to ušlechtilé dámy. V té příčině nemusíte mít strachu.

Byly to tři sestry, Doris, Ruth a Delia. Doris se provdala za jakéhosi Johna Kenta, proti přání své rodiny. Kent pocházel z dobrého rodu, ale sám za mnoho nestál, myslím, a byl jistě výstřední, v jednání nepříjemný člověk. Byl velmi roztrpčen stanoviskem Wetherbyových vůči němu a obě ty rodiny se velmi málo stýkaly, nežli se narodilo dítě. Wetherbyovi potom zbožňovali toho mladého hochu Jamese — ‚Jamieho', jak mu říkali. Doris, jeho matka, zemřela, když byly hochovi čtyři roky, a Wetherbyovi se namáhali ze všech sil, aby přiměli otce, by jim dítě úplně odevzdal, když Kent náhle zmizel a vzal hochu s sebou. Od té doby neslyšel o něm nikdo, ačkoli ho hledali po celém světě.

Ta ztráta vlastně způsobila smrt starého pána a paní Wetherbyových. Oba zemřeli brzy poté. Ruth byla již provdána a vdovou. Jejím mužem byl jakýsi Carew, velmi bohatý a mnohem starší než ona. Žil jen asi rok po sňatku a zanechal jí malého synka, který zemřel také asi za rok.

Od té doby, co malý Jamie zmizel, měly Ruth a Delia patrně jen jediný cíl v životě, a tím bylo najít ho. Nešetřily peněz a činily vše možné, ale nebylo to nic platné. Potom se Delia stala ošetřovatelkou. Osvědčuje se výborně a je to veselá, zdatná, rozumná žena — ačkoli stále nemůže zapomenout na svého ztraceného synovce a chápe se dosud všeho, co by mohlo vésti k jeho nalezení.

Ale u paní Carewové je tomu jinak. Když jí zemřel její synek, soustředila patrně všecku svou zmařenou mateřskou lásku na syna své sestry. Jak si dovedete představit, byla takřka bez sebe, když zmizel. To bylo před osmi roky — pro ni to bylo osm dlouhých let strasti, těžkomyslnosti a trpkosti. Může mít všecko, co lze za peníze koupit, ale nic ji netěší, nic ji nezajímá. Delia soudí, že nastal čas, kdy je nutno za každou cenu přivést ji k sobě a myslí, že ta roztomilá neť vaší ženy, Pollyanna, má onen kouzelný klíč, který by mohl odemknout dveře nového života pro ni. A ježto je tomu takto, doufám, že najdete možnost vyhovět její žádosti. A mohu jen dodat, že i byste se mně zavděčili tou laskavostí, protože Ruth Carewová a její sestra jsou velmi dávné, drahé přítelkyně mé ženy i mé, a co se týká jich, týká se i nás.

Váš oddaný Charlie."

Když doktor dočetl dopis, nastalo mlčení, tak dlouhé mlčení, že na konec řekl doktor tiše: „Nuže, Polly ?“

Mlčení trvalo dále. Doktor, pohlédnuv pozorněji na obličej své ženy, viděl, že její obyčejně pevné rty i brada se chvějí. Čekal tedy mlčky, až ona promluví.

„Jak brzy — myslíš — budou ji čekat ?“ otázala se na konec.

Doktor Chilton sebou mimovolně lehce trhl.

„Míníš tím — že ji necháš jít ?“ zvolal.

Obrátila se rozhořčeně k němu.

„Ale Tomáši Chiltone, jaká to otázka ? Myslíš, že po takovém dopise bych mohla udělat něco jiného než nechat ji jít ? A mimo to, vždyť nás doktor Ames sám o to žádá ! Myslíš, že po všem tom, co ten člověk pro Pollyannu udělal, mohla bych mu něco odmítnout, ať je to co chce ?“

„Ale má drahá ! Doufám tec ?, že si ten doktor nevezme do hlavy, aby žádal o — o tebe, má milá,“ řekl její roční manžel s žertovným úsměvem. Ale jeho žena na něho jen vrhla zaslouženě pohrdavý pohled a řekla:

„Můžeš napsat doktoru Amesovi, že Pollyannu pošleme, a požádej ho, aby řekl slečně Wetherbyové, aby nám dala všechny potřebné instrukce. Musí to být ovšem někdy před desátým příštího měsíce, Protože toho dne odjíždíš; a ráda bych viděla to dítě řádně usazené, nežli odjedu.“

„Kdy to řekneš Pollyanně ?“

„Snad zítra.“

„A co jí řekneš ?“

„To ještě přesně nevím; ale jistě ne víc, než je třeba. Ať se děje cokoli, Tomáši, my nesmíme Pollyannu pokazit; a to by pokazilo každé dítě, kdyby si vzalo do hlavy, že je jakousi — jakousi —“

„Lahvičkou medicíny s vinětkou a s přesným návodem k užití ?“ napověděl jí doktor s úsměvem.

„Ano,“ povzdychla paní Chiltonová. „Tady působí právě to, že si toho není vědoma. To jistě víš sám, můj milý.“

„Ano, vím to,“ přikývl doktor.

„Ona ovšem ví, že ty i já a půl města hraje tu hru s ní a že jsme — že jsme mnohem šťastnější, protože ji hrajeme.“ Hlas paní Chiltonové se trochu chvěl, ale potom pokračovala pevněji: „Ale kdyby vědomě začala být něčím jiným, než tím svým přirozeným, roztomilým, šťastným já, hrajícím hru, kterou ji naučil její otec, byla by — právě tak, jak to ta ošetřovatelka řekla — ‚nemožná‘. A proto, ať už jí řeknu cokoli, neřeknu jí, že půjde k paní Carewové, aby ji rozveselila,“ končila paní Chiltonová vstávajíc rozhodně a odkládajíc svou práci.

„A v tom myslím, že jednáš moudře,“ schvaloval doktor.

Pollyanně to řekli příštího dne. A stalo se to takto:

„Má drahá," začala její teta, když byly toho rána obě samy spolu, „jak by se ti líbilo být přes příští zimu v Bostonu ?"

„S tebou ?"

„Ne; rozhodla jsem se, že pojedu s tvým strýcem do Německa. Ale paní Carewová, dobrá přítelkyně doktora Amese, mě žádala, abys byla přes zimu u ní, a myslím, že bych tě tam nechala jít."

Na obličeji Pollyanny se ukázalo zklamání.

„Ale v Bostonu nebudu mít Jimmyho, ani pana Pendletona, ani paní Snowovou, ani nikoho, koho znám, tetičko Polly."

„Ne, má drahá; ale neměla jsi je, když jsi přišla sem — až sis je našla."

Pollyanna se náhle usmála. „Ale tetičko Polly, to je pravda ! A to znamená, že tam v Bostonu jsou také nějací Jimmyové a páni Pendletonové a paní Snowové a čekají na mne, i když je neznám, že ano ?"

„Ano, má drahá."

„Pak tedy tomu mohu být ráda. Teď už vím, tetičko Polly, že umíš hrát tu hru líp než já. Nikdy mi ani nenapadlo, že jsou tam lidé, kteří čekají na mne, až je poznám. A je jich tak tolik ! Viděla jsem některé, když jsem tam byla před dvěma roky s paní Grayovou. Víš, byly jsme tam celé dvě hodiny, když jsme sem jely ze Západu."

Byl tam na nádraží jeden člověk — takový milý člověk, a ten mi řekl, kde najdu pitnou vodu. Myslíš, že tam bude ještě ? Toho bych ráda znala. A potom tam byla jedna hodná dáma s malým děvčátkem. Ony bydlí v Bostonu. Řekly to. To děvčátko se jmenovalo Susie Smithová. Snad bych je poznala. Myslíš, že ano ? A potom tam byl jeden hoch, a ještě jedna dáma s děťátkem — jenže ti bydlili v Honolulu a tak snad je tam teď už nenajdu. Ale bude tam aspoň paní Carewová. Kdo je ta paní Carewová, tetičko Polly ? Je to nějaká příbuzná ?"

„Ach jemine, Pollyanno !" zvolala paní Chiltonová zpola se smějíc, zpola se hrozíc. „Jak můžeš chtít, aby někdo stačil tvému jazyku, a tím méně tvým myšlenkám, když ti přeskakují do Honolulu a zase zpět za dvě vteřiny ! Ne, paní Carewová není naše příbuzná. Je to sestra slečny Delly Wetherbyové. Pamatuješ se na tu slečnu Wetherbyovou v sanatoři ?"

Pollyanna zatleskala rukama.

„**Její** sestra ? Slečny Wetherbyové sestra ? Ach, pak tedy bude milá, to už vím. Slečna Wetherbyová byla. Ona měla takové malé usměvavé vrásky kolem očí a úst a uměla vypravovat nejhezčí pohádky. Měla jsem ji však jen dva měsíce, protože tam přišla jen o nějaký čas dřív, než já jsem odešla. Nejdřív mě mrzelo, že jsem ji neměla **celý** ten čas, ale potom jsem byla ráda; protože kdybych ji byla měla po celý ten čas, byla bych se s ní tíž loučila, než když jsem ji měla jen na chvíli. A teď to bude, jako kdybych ji měla zas, protože budu mít její sestru."

Paní Chiltonová vydechla a kousla se do rtu.

„Ale drahá Pollyanno, nesmíš si myslet, že budou obě stejné," řekla.

„Ale vždyť jsou **sestry**, tetičko Polly," odporovala dívka a její oči se rozšířily, „a já jsem myslila, že sestry jsou si vždycky podobné. Měli jsme u Dobročinných dám dvojce sestry. Jedny byly dvojčata, a ty si byly tak podobné, že bys nebyla rozeznala, která je paní Pecková a která paní Jonesová, až se jednou udělala paní Jonesové na nose bradavice a potom jsme je ovšem rozeznaly, protože jsme se podívaly nejdřív na tu bradavici. A to jsem jí řekla jednou, když si stěžovala, že jí lidé říkají paní Pecková, a řekla jsem jí, že kdyby se jen vždycky podívali na tu bradavici jako já, že by to poznali hned. Ale ona se dopálila — totiž nelíbilo se jí to a myslím, že ji to mrzelo — ačkoli nevím proč; ale myslila jsem, že může být ráda, že má něco, podle čeho ji mohou lidé rozeznat, zvlášť když ona byla předsedkyní a mrzelo ji to, když s ní lidé nezacházeli jako s předsedkyní — nejlepší sedadla a představování a zvláštní pozornosti při církevních večerech, víš. Ale ona nebyla ráda a později jsem slyšela, jak paní Whiteová řekla paní Rawsonové, že paní Jonesová dělá všechno možné, co jí kdo řekne, jen aby se zbavila té bradavice, docela prý se i pokoušela nasypat sůl ptáčkovi na ocásek. Ale já nevím, jak by jí něco takového bylo mohlo pomoci. Tetičko Polly, když někdo nasype sůl ptáčkovi na ocásek, pomůže to od bradavice ?"

„To se rozumí, že ne, dítě ! Ale jak ty to ženeš, Pollyanno, zvláště když se rozpovídáš o těch Dobročinných dámách !"

„Myslíš, tetičko Polly ?" otázala se smutně dívka. „A mrzí tě to ? Já tě nechci zlobit, opravdu, tetičko Polly ! A ostatně, není-li ti to milé o těch Dobročinných dámách, můžeš být také trochu ráda, protože když si vzpomenu na Dobročinné, vzpomenu si jistě také na to, jak jsem ráda, že už nejsem jejich a že mám svou vlastní tetičku. Tomu můžeš být ráda, že ano, tetičko Polly ?"

„Ano, ano, má drahá, to se rozumí, že mohu, to se rozumí, že mohu !" smála se paní Chiltonová vstávajíc k odchodu z pokoje; pocítila náhle výčitku, že se v ní časem ještě trochu ozve to její bývalé podráždění nad Pollyanninou neustálou radostí z něčeho. Během několika příštích dní, zatím co dopisy týkající se Pollyannina zimního pobytu v Bostonu jezdily sem a tam, Pollyanna sama se připravovala na svůj odjezd řadou návštěv na rozloučenou u svých známých v Beldingsville.

V té malé osadě Vermontu znal teď Pollyannu každý a skorem každý hrál tu hru s ní. A při těch několika, kteří ji nehráli, nebyla toho příčinou neznalost té hry. A tak Pollyanna nosila teď do jednotlivých domů zprávu o tom, že pojedje na zimu do Bostonu; a silně zněly hlasy lítosti a protestů, počínaje od Nancy v kuchyni a tety Polly až k tomu velkému domu na vrchu, kde bydlil John Pendleton.

Nancy neváhala prohlásiti — každému kromě své paní — že **ona** pokládá tu cestu za hloupost a že pokud jde o ni, byla by s radostí vzala Pollyannu s sebou domů do Koutů, to by byla udělala jistě, jistojistě; a potom si paní Polly mohla odjet do Německa, na jak dlouho by chtěla.

V domě na vrchu řekl John Pendleton vlastně totéž, jenže to neváhal říci paní Chiltonové samé. Jimmy, onen dvanáctiletý hoch, kterého vzal John Pendleton k sobě, protože si to Pollyanna přála, a kterého teď adoptoval — protože si to přál sám — Jimmy byl roztrpčen a nijak se tím netajil.

„Vždyť jste nedávno přijela," vyčítal Pollyanně hlasem, jakého užívá malý hoch, když se snaží zakrýti, že má také srdce.

„Ale vždyť jsem tady již od března ! A k tomu tam neodjízdim na stálo. Je to jen na zimu.“

„To je mi jedno. Byla jste pryč skorem celý rok a kdybych byl věděl, že hned zase odjedete, nebyl bych se staral o to, aby vám šli naproti s fanglemi a s hudbou, když jste přijela ze sanatorium.“

„Ale Jimmy Beane !" zvolala Pollyanna s užaslou nespokojeností. Potom poznamenala s nádechem povýšenosti, vzniklým ze zraněné pýchy: „Já jsem se vás neprosila, abyste mi chodil naproti s hudbou a s tím vším — a udělal jste dvě chyby v té větě. Neříká se ‚fangle‘; a myslím, že ‚sanatorium‘ je také špatně. Aspoň to nezní dobře.“

„A co je komu do toho, i když jsem udělal ?“

V očích Pollyanny se objevil ještě větší nesouhlas.

„**Vám** je do toho — řekl jste to sám, když jste mi říkal letos v létě, abych vám řekla, když řeknete něco špatně, protože pan Pendleton chce, abyste mluvil správně.“

„Inu, kdybyste vy byla vyrostla v sirotčinci beze všech lidí, kteří by o člověka stáli, místo mezi hromadou bab, které neměly nic jiného na práci než kázat, jak se mluví správně, možná, že byste také říkala ‚fangle‘ a ještě třeba hromadu horších věcí, Pollyanno Whittierová !“

„Ale Jimmy Beane !" vybuchla Pollyanna. „Moje Dobročinné dámy nebyly žádné báby — totiž jen některé z nich byly staré,“ opravila se kvapně, ježto její smysl pro pravdu a přesnost byl silnější než její hněv; „a —“

„A já zas nejsem žádný Jimmy Bean, abyste věděla !" přerušil ji hoch zvedaje bradu.

„Vy že — nejste — Ale Jimmy Be — Go to říkáte ?“ tázala se dívka.

„Já jsem **adaptovaný**, zákonitě ! Pan Pendleton to chtěl udělat už dávno, jak řekl, jenže se k tomu nemohl dostat. A teď to udělal. Teď se budu jmenovat Jimmy Pendleton' a mám mu říkat ‚strýčku Johne‘, jenže já mu to — já si to — já si na to nemůžu — totiž nemohu zvyknout — a proto jsem mu do teďka — totiž dosud neříkal strýčku.“

Hoch mluvil stále mrzutě a dopáleně, ale při jeho slovech zmizela s obličeje dívky i nejmenší stopa nelibosti. Zatleskala radostně rukama. „Ach, to je krásné ! Teď máte opravdu **svoje lidi** — lidi, kteří o vás stojí, víte ? A nemusíte ani nikomu vykládat, že on není váš člověk od narození, protože teď máte stejné jméno. Já jsem tak ráda, tak **ráda**, tak **ráda** !“

Jimmy vstal náhle s kamenné zídky, na níž seděli, a poodešel. Ve tvářích cítil horko a v očích mu pálily slzy. Jen Pollyanně mohl děkovat za to všecko — za to velké štěstí, které ho potkalo; a on to věděl dobře. A téhle Pollyanně zrovna před chvílkou řekl —

Odkopl zuřivě kámen, potom druhý a pak třetí. Báł se, že ty horké slzy v jeho očích přetekou a skanou mu po tvářích, ačkoli se tolik snažil zadržet je. Odkopl další kámen a pak ještě jeden a potom sebral třetí kámen a hodil jím vší silou. Za chvíli se vrátil k Pollyanně, která dosud seděla na kamenné zídce. www.andele-svetla.cz

„Vsadím se, že doběhnu k té sosně tamhle dřív než vy,“ vyzval ji povýšeně.

„Vsadím se, že ne !" zvolala Pollyanna seskakujíc se zídky.

Ale závody se přece jen nekonaly, ježto si Pollyanna v pravou chvíli vzpomněla, že rychlý běh je pro ni dosud jednou ze zakázaných rozkoší. Ale pokud šlo o Jimmyho, tomu to bylo jedno. Tváře mu již nepálily, potupné slzy mu již nestály v očích. Jimmy byl opět chlapík.

(3)

KAPITOLA TŘETÍ

DÁVKA POLLYANNY

Jak se blížil, osmý den září — den příjezdu Pollyanny — nervosní rozmrzelost paní Ruth Carewové proti sobě samé byla stále silnější. Prohlásila, že litovala jen **jednou** svého slibu, že vezme to dítě k sobě — totiž od té chvíle, kdy jej dala. A také nežli uplynuly dvacet čtyři hodiny, dopsala své sestře a žádala ji, aby to dohodnutí zrušila; ale Delia odpověděla, že je již pozdě, ježto ona sama i doktor Ames již dopsali Chiltonovým.

Brzy poté přišel dopis od Delly, v němž oznamovala, že paní Chiltonová dala své svolení a že přijede za několik dní do Bostonu, aby zařídila vše potřebné v příčině školy a jiných věcí. A tak nebylo ovšem možno dělat nic jiného než čekat, jak se věci samy vyvinou. Paní Carewová to poznávala a poddala se nevyhnutelnému, ač velmi nerada. Snažila se sice býti slušně zdvořilou, když se Delia s paní Chiltonovou v určenou dobu objevily; ale byla velmi ráda, že se paní Chiltonová pro nedostatek času zdržela jen krátce, ježto měla plno jiných starostí a práce.

Bylo snad zcela dobře, že Pollyannin příjezd byl stanoven již na osmého; neboť čas, místo aby smířil paní Carewovou s tím budoucím novým členem domácnosti, budil v ní jen stále větší nespokojenost a hněv nad tím, že se podle vlastních slov „nechala tak nesmyslně chytit na ten bláznivý nápad Dellin.“

Delia byla si také dobře vědoma stavu mysli své sestry. Zachovávala-li na venek smělé čelo, tísnil ji v duchu strach před výsledkem; ale upínala svou naději v Pollyannu a proto se rozhodla k smělému tahu, že ponechá té malé dívce, aby zahájila ten zápas bez pomoci a sama. Zařídila to tedy tak, že paní Carewová jim měla přijeti vstříc na nádraží; a jakmile bylo po uvítání a představení, omluvila se spěšně nějakým závazkem a zmizela. Paní Carewová si tedy dosud ani řádně neprohlédla svou novou svěřenku, když se s ní octla o samotě.

„Ale Dello, Dello, musíš — já nemohu —“ volala rozčileně za odcházející postavou ošetřovatelky.

Ale Delia, slyšela-li, nedbala; a zřejmě znepokojena a rozmrzena obrátila se paní Carewová k dítěti po svém boku.

„To je pěkné ! Ona vás neslyšela, že ?“ řekla Pollyanna, jejíž oči také toužebně sledovaly ošetřovatelku. „Já jsem tak nerada, že odešla. Ale teď mám vás, že ano ? Mohu být také ráda.“

„Ach ano, máte mne — a já mám vás," odpověděla dáma nepříliš laskavě. „Pojďte, půjdeme tudy," řekla ukazujíc vpravo.

Pollyanna se poslušně obrátila a cupala velkým nádražím paní Carewové po boku; ale pohlédla několikrát poněkud starostlivě na neúsměvný obličej té dámy. Nakonec váhavě promluvila.

„Vy snad jste myslila — že budu hezká," řekla znepokojeným hlasem.

„He-hezká ?" opakovala paní Carewová.

„Ano, s kučerami, víte — a podobně. A vy jste si jistě představovala, jak asi vypadám, tak jako já jsem si představovala vás. Jenže já jsem věděla, že vy budete hezká a milá, podle vaší sestry. Představovala jsem si vás podle ní, ale vy jste neměla nikoho na představování. A já ovšem nejsem hezká a není to jistě příjemné, když jste čekala nějaké **hezké** děvčátko a teď přijde takové jako já; a —"

„Hlouposti, dítě !" přerušila ji poněkud ostře paní Carewová. „Pojďme, nejprve se postaráme o vaše zavazadla a pak pojedeme domů. Doufala jsem, že moje sestra pojedje s námi; ale zdá se, že to neuznala za vhodné — ani aspoň pro jediný večer."

Pollyanna se usmála a přikývla.

„Já vím; ale ona asi nemohla. Někdo ji potřeboval, myslím. V sanatoři ji vždycky někdo potřeboval. Je to jistě mrzuté, když člověka pořád někdo potřebuje, že ano ? — protože člověk potom kolikrát nemá sám sebe, když se potřebuje. Ale zase může být člověk tomu rád, protože je to hezké, když ho všichni potřebují, že ano ?"

Paní Carewová neodpovídala — snad proto, že po prvé v životě uvažovala, je-li na světě vůbec někdo, kdo jí potřebuje — ovšem ne, že by si **přála**, aby po ní někdo toužil, řekla si rozmrzeně, vytrhnuvši se rázem z těchto úvah a zamračivši se na dítě vedle sebe.

Pollyanna neviděla toho zamračení. Její oči byly obráceny k davu kolem nich spěchajícímu.

„Jemine, to je lidí !" řekla blaženě. „Je jich tu ještě víc, než když jsem tu byla po prvé; ale neviděla jsem ještě nikoho, koho jsem tu viděla tenkrát, ačkoli jsem se dívala všude. Ta dáma s tím děťátkem ovšem bydlely v Honolulu, a ty tady snad nebudou; ale byla tu také jedna holčička, Susie Smithová, a ta bydlela v Bostonu. Ale možná, že ji znáte. Znáte Susii Smithovou ?"

„Ne, neznám Susii Smithovou," odpověděla paní Carewová suše.

„Že ne ? Ona je hrozně milá, a ona je hezká — černé kučery, víte; takové budu mít já, až budu v nebi. Ale to je jedno; snad ji najdu, abyste vy ji také poznala. Ach, jemine, to je ohromně krásné auto ! A my v něm pojedeme ?" zvolala Pollyanna, když stanuli před hezkou limousinou, jejíž otevřené dveře držel nějaký šofér v livreji.

Šofér se snažil zakrýti úsměv — ale nepodařilo se mu to. Paní Carewová však odpověděla s lhostejností člověka, jemuž „jízda" není ničím jiným než prostředkem dopravy z jednoho nudného místa na jiné, patrně stejně nudné.

„Ano, pojedeme v něm." Potom dodala k uctivému šoferovi: „Domů, Perkinsi !"

„Ach, jemine, to je vaše ?“ otázala se Pollyanna poznávši neomylný rys majetnictví v chování své hostitelky. „To je ohromně krásné ! Jste tedy jistě bohatá — hrozně — totiž **nadmíru** bohatá, víc než ti lidé, co mají koberce ve všech pokojích a zmrzlinu v neděli, jako Whiteovi — to je jedna z mých Dobročinných dám, víte. (Totiž **ona** je Dobročinná dáma.) Já jsem si vždycky myslívala, že oni jsou bohatí, ale teď vím, že být opravdu bohatý znamená mít diamantové prsteny a služky a sealskinové kožichy, a šaty z hedvábí a sametu, každý den jiné, a automobil. Máte vy to všechno ?“

„Inu — ano, myslím, že mám,“ odpověděla paní Carewová s mdlým úsměvem.

„Pak jste tedy jistě bohatá,“ přikývla moudře Pollyanna. „Moje tetička Polly to má také, jenže jejím autem je kůň. Jemine, ale já jezdím ráda v autu !“ jákala blaženě Pollyanna, když ji auto nadhodilo. „Víte, já jsem ještě nikdy nejela autem, jen tím jedním, které mě přejelo. Naložili mě do něho, když mě vytáhli zpod něho; jenže já jsem o tom nevěděla a tak jsem z toho nemohla mít radost. Od té doby jsem nejela v žádném. Tetička Polly je nemá ráda. Ale strýček Tom ano, a rád by měl nějaké. On říká, že by potřeboval nějaké, při svém povolání. On je doktorem, víte, a všichni ostatní doktoři v městě už mají auto. Nevím, jak to dopadne. Tetička Polly je z toho celá rozčilená. Víte, ona chce, aby měl strýček Tom všechno, co chce, jenže ona chce, aby on chtěl to, co ona chce, aby chtěl. Víte ?“

Paní Carewová se dala náhle do smíchu.

„Ano, má drahá, myslím, že tomu rozumím,“ odpověděla vážně, ačkoli se v jejích očích dosud jaksi nezvykle jiskřilo.

„Dobrá,“ povzdechla spokojeně Pollyanna. „Myslela jsem si, že tomu porozumíte, ačkoli to vypadalo trochu popleteně, když jsem to řekla. Ach, tetička Polly říká, že by ani nebyla tolik proti tomu mít auto, kdyby mohla mít to jediné na světě, aby nebylo žádného jiného, které by se srazilo s jejím; ale — jemine ! To je domů !“ zvolala Pollyanna, rozhlížeje se kolem sebe očima úžasem rozevřenýma. „Což jim není vůbec konce ? Ale tady musí být hodně domů pro všechny ty lidi, co jsem viděla na nádraží, a všechny tady na ulicích. A kde je víc lidí, tam se jich může víc poznat. Já mám ráda lidi. Vy ne ?“

„Mít ráda lidi !“

„Ano, docela jen lidi, myslím. Každého — všechny.“

„To ne, Pollyanno, to bych nemohla říci,“ odvětila paní Carewová chladně, se svráštělým obočím.

Z očí paní Carewové zmizely jiskry. Pohlédla s jakousi nedůvěrou na Pollyannu. Řekla si v duchu: „Teď začne kázání číslo jedna, myslím, o mých povinnostech stýkat se s bližními, à la sestra Delia !“

„Vy ne ? Ach, to já zase ano,“ povzdechla Pollyanna. „Oni jsou tak milí a každý je jiný, víte ? A tady v městě je jich tolik, že bude jistě hodně milých a každý jiný. Ach, vy ani nevíte, jak jsem hned teď ráda, že jsem sem přijela. Věděla jsem stejně, že budu ráda, hned jak jsem poznala, že jste vy — totiž sestra slečny Wetherbyové. Já mám ráda slečnu Wetherbyovou, a proto jsem věděla, že budu mít také vás ráda; protože vy jistě budete stejné — když jste sestry — i kdybyste nebyly dvojčata jako paní Jonesová a paní Pecková — a ani ony nebyly docela stejné, protože jedna měla tu bradavici. Ale myslím, že tomu nerozumíte docela dobře, a proto vám to povím.“

A tak se stalo, že paní Carewová, která se právě obrnila proti kázání o společenské mravouce, k svému velkému překvapení a trochu jaksi poražena naslouchala pozorně vypravování o bradavici na nose jakési paní Peckové, Dobročinné dámy.

Když vypravování skončilo, zahrnula limousina na Commonwealth Avenue a Pollyanna počala ihned nadšeně vykřikovati o kráse ulice, která má takovou „krásnou velkou, dlouhou zahradu na obě strany prostředkem" a která byla tím hezčí, jak řekla, „po všech těch malých úzkých ulicích".

„Jenom bych myslila, že by chtěl každý bydlet v ní," končila nadšeně.

„To je pravděpodobné; ale bylo by to sotva možné," odpověděla paní Carewová pozdvihujíc obočí.

Pollyanna, vykládajíc si výraz jejího obličeje mylně za výraz nespokojenosti nad tím, že paní Carewová sama nebydlí na této krásné třídě, pospíšila si věc napravit.

„To ne, to se rozumí, že ne," souhlasila. „A nechtěla jsem tím říci, že ty užší ulice nejsou také tak hezké," mluvila kvapně dále; „mohou být třeba i lepší, protože člověk může být rád, že nemusí jít tak daleko, když chce jít přes ulici vypůjčit si vejce nebo sodu, a — ach, vy tady **bydlíte ?**" zvolala, když auto stanulo před nádherným vchodem domu Carewových. „Vy tu bydlíte, paní Carewová ?"

„Inu, ano, ovšem, že tu bydlím," odpověděla dáma poněkud podrážděně.

„Ach, jak ráda, jak **ráda** jistě jste, že bydlíte v takovém ohromně krásném domě !" zvolala nadšeně dívka vyskočivši z auta na chodník a rozhlížeje se dychtivě kolem sebe. „Nejste ráda ?"

Paní Carewová neodpověděla. S obličejem bez úsměvu a se zakaboněným obočím vystoupila z limousiny.

Po druhé během pěti minut spěchala Pollyanna napravit chybu.

„Já jsem ovšem nemyslela takovou hříšně pyšnou radost," vysvětlovala, zkoumajíc úzkostlivě obličej paní Carewové. „Vy snad jste si myslela, že ano, jak si někdy také tetička Polly myslívala. Já nemyslím takovou radost z toho, že máte něco, co jiný nemůže mít, ale takovou radost, že má člověk chuť křičet a bouchat dveřmi, víte, i když to není slušné," končila poskakujíc po špičkách.

Šofér se obrátil náhle zády a pracoval horlivě na něčem při autu. Paní Carewová, stále bez úsměvu a se zakaboněným čelem, zamířila k širokým kamenným schodům.

„Pojďte, Pollyanno," řekla krátce a břitce.

O pět dní později obdržela Delia Wetherbyová dopis od své sestry a roztrhla dychtivě obálku. Byl to první dopis, který jí sestra psala od Pollyannina příchodu do Bostonu.

„Drahá sestro," psala paní Carewová. „Pro všechno na světě, Dello, proč jsi mi nějak neřekla, co mohu očekávat od toho dítěte, které jsi mě přiměla vzít k sobě ? Jsem z toho skorem blázen — a přece ji nemohu poslat pryč. Zkoušela jsem to třikrát, ale pokaždé, nežli ze sebe vypravím slovo, ona mě zarazí tím, že spustí, jak krásně se jí tu líbí a jak je ráda, že je tu, a jak jsem hodná, že ji mám u sebe, nežli její tetička Polly přijede z Německa. A teď, prosím tě, jak při tom všem se mohu obrátit a říci: ‚Nuže, račte jít

domů; nechci vás !' A nejhoupější na tom je, že jsem přesvědčena, že jí ani nenapadá, že bych ji tu nechtěla; a zdá se, že se mi nepodaří vpravit jí to do hlavy vůbec.

Ovšem, začne-li kázat a vybízet mě k dobrým činům, **pošlu** ji pryč. Víš, že jsem ti řekla hned při začátku, že toho nesnesu. A také toho nesnesu. Už asi třikrát jsem si myslila, že začne (totiž kázat), ale až dosud vždy skončila nějakým směšným výkladem o těch svých Dobročinných dámách; a tak se to kázání octne na vedlejších kolejích — na štěstí pro ni, chce-li tu zůstat.

Ale opravdu, Dello, ona je přepodivná. Poslyš ! Předně je celá poblázněná radostí nad tím domem. Hned první den, když přišla, prosila mě, abych jí otevřela každý pokoj; a nebyla spokojena, dokud nebyly všechny záclony v domě vytaženy, aby mohla ‚vidět všechny ty ohromně krásné věci‘, které, jak prohlásila, jsou ještě hezčí než pana Johna Pendletona — to je někdo v Beldingsville, myslím, ať už je to kdokoli. Rozhodně to není Dobročinná dáma. Tolik jsem aspoň poznala.

Potom, jako by to nestačilo, že mě honila z pokoje do pokoje (jako bych byla průvodcem nějaké ‚vznešené osobnosti‘), našla nějaké bílé hedvábné večerní šaty, které jsem neměla na sobě po léta, a prosila mě, abych si je oblékla. Oblékla jsem je tedy — proč, to si nedovedu představit, jen snad proto, že jsem byla v jejích rukou naprosto bezmocná.

Ale to byl teprve začátek. Prosila mě, abych jí ukázala všechno, co mám, a byla tak zábavná ve svých výkladech o misionářských bednách, které ‚vybalovávala‘, že jsem se musela smát — ačkoli jsem také skoro plakala, když jsem slyšela, jaké bídné věci to ubohé dítě muselo nosit. Od šatů jsme se ovšem dostaly ke skvostům a byla tak nadšena mými několika prsteny, že jsem pošetile otevřela pokladnu, jen abych viděla, jak vykulí ty svoje oči. A Dello, myslila jsem, že se to dítě zblázní. Navěsila na mne všechny prsteny, brože, náramky a náhrdelníky, které mám, a nedala pokoj, až jsem si připjala obě diamantové čelenky do vlasů (když zvěděla, co to je), takže jsem tam seděla ověšená perlami, diamanty a smaragdy jako nějaká pohanská bohyně v indickém chrámě, zvláště když to pošetilé dítě začalo kolem mne tančit, tleskat rukama a vyvolávat: ‚Ach ! jak je to ohromně krásné, ohromně krásné !

Jak bych byla ráda, kdybych si vás mohla pověsit na šňůru do okna — vy byste byla takový krásný hranolek !

Chtěla jsem se jí zeptat, co tím myslí, když tu najednou sedne uprostřed pokoje na podlahu a dá se do pláče. A proč myslíš, že plakala ? Protože byla tak ráda, že má oči, které vidí ! Co řekneš tomu ?

To ovšem není všechno. Je to jen začátek. Pollyanna je tady čtyři dni a má stále na pilno. Počítá už mezi své přátele popeláře, strážníka na ulici a hocha s novinami, nemluvě už o všech služkách a sluzích v domě. Ty jako by byla očarovala, do posledního. Ale nemysli si, prosím tě, že očarovala také **mě**, protože to by nebyla pravda. Poslala bych ti to dítě zpět ihned, kdybych se necítila vázanou slibem, že ji ponechám u sebe přes zimu. Abych snad pro ni zapomněla na Jamieho a na svůj velký zármutek — to je prostě nemožné. Ona je jen příčinou, že cítím svou ztrátu tím trpčeji — protože mám ji místo něho. Ale jak jsem řekla, ponechám si ji — dokud nezačne kázat. Potom půjde zpět k tobě. Ale ona dosud nekázala.

Tvá tebe milující a sklíčená sestra Ruth."

„Tak tedy ‚ona dosud nekázala,‘ co ?“ smála se Delia Wetherbyová skládajíc hustě popsané listy sestřina dopisu. „Ach, Ruth, Ruth ! A ty se sama přiznáváš, že jsi otevřela

všecky pokoje, vytáhla všechny záclony, nastrojila se do hedvábí a skvostů — a Pollyanna tam není ještě ani týden ! Ale ona nekázala — ach ne, nekázala !"

(4)

KAPITOLA ČTVRTÁ

HRA A PANÍ CAREWOVÁ

Boston byl Pollyanně něčím novým, a právě tak Pollyanna Bostonu — totiž té jeho části, jíž se dostalo výsady poznati ji.

Pollyanna řekla, že se jí Boston líbí, ale že by byla raději, kdyby nebyl tak příliš velký.

„Víte," vykládala vážně paní Carewové den po svém příchodu, „ráda bych jej viděla a znala celý, a to nemohu. Je to takové, jako společenské obědy tetičky Polly; je tam tolik toho k jídlu — totiž k vidění — že člověk nejí — totiž nevidí — nic, protože se nemůže rozhodnout, co by měl jíst — totiž vidět."

„Ovšem člověk může být rád, že je toho tolik," mluvila Pollyanna dále, když nabrala dechu, „protože hodně něčeho je hezké — totiž **dobrých** věcí, ne takových jako je medicína a pohřby, to se rozumí ! — ale přes to přávala jsem si vždycky, aby se ty společenské obědy tetičky Polly daly natáhnout trochu přes dny, kdy nebyly koláče ani dorty; a tak mi to také připadá s Bostonem. Chtěla bych, abych si jej mohla vzít kousek s sebou domů do Beldingsville, abych měla něco nového na léto. Ale to ovšem nejde. Města nejsou jako dorty s polevou — a ostatně ani dorty nenechají se držet dlouho. Zkoušela jsem to, a on mi vyschl, zvláště ta poleva. Myslím, že poleva a dobré časy se mají brát, dokud jsou; a proto chci vidět všechno, co mohu, dokud jsem tady."

Pollyanna, na rozdíl od lidí, kteří myslí, že chtějí-li vidět svět, musí začítí od nejvzdálenějšího místa, začala svou „prohlídku Bostonu" důkladným prozkoumáním svého nejbližšího okolí — toho krásného domu na Commonwealth Avenue, který byl teď jejím domovem. To, spolu s její školní prací, plně zaměstnalo její čas i pozornost po několik dní.

Bylo tu mnoho co vidět a mnoho čemu se učit; a všechno bylo tak zázračně krásné, od malých knoflíků ve zdi, které zaplavovaly pokoje světlem, až k velké, tiché plesové síni, ověšené zrcadly a obrazy. Bylo tu tolik roztomilých lidí, které bylo nutno poznati, neboť kromě paní Carewové samé byla tu Mary, která oprašovala salony, hlásila se na zvonění zvonkem a provázela Pollyannu každý den do školy a ze školy; Bridget, která žila v kuchyni a vařila; Jennie, která přísluhovala u stolu, a Perkins, který jezdil s autem. A všichni byli tak milí — a každý byl jiný !

Pollyanna přijela v pondělí, a proto uplynul skorem týden do první neděle. Přišla dolů toho rána se zářícím obličejem.

„Já mám ráda neděle," povzdechla blaženě.

„Tak ?" V hlase paní Carewové zněla rozmrzelost člověka, který nemá rád žádný den.

„Ano, protože je kostel, víte, a kázání. Co máte raději, kostel nebo kázání ?”

„Inu, opravdu, já —” začala paní Carewová, která zřídka šla do kostela a nikdy na nedělní kázání.

„To je těžko říci, že ano ?” přerušila ji Pollyanna pohlížejíc na ni zářícíma, ale vážnýma očima. „Ale víte, já mám raději kostel, k vůli otci. On byl knězem a teď je ovšem v nebi s mamičkou a s ostatními našimi, ale já si ho kolikrát představuji zde dole; a to je snadnější v kostele, když kněz mluví. Zavru oči a představuji si, že je to otec tam nahoře; a je to tak hezké ! Jsem tak ráda, že si můžeme představovat věci, vy ne ?”

„Nevím ani, Pollyanno.”

„Ale jen považte, jak mnohem hezčí jsou představované věci než naše skutečné — totiž vaše ovšem nejsou, protože vaše **skutečně** jsou tolik hezké.” Paní Carewová se chtěla pohněvaně ozvat, ale Pollyanna mluvila dále. „A ovšem **moje** skutečné věci jsou mnohem hezčí než bývaly. Ale když jsem byla raněna, když moje nohy nechtěly chodit, musela jsem si po celou tu dobu jen představovat, jak jen jsem to dovedla. A teď to ovšem dělám často — jako o otci a podobně. A tak dnes si budu představovat, že je to otec tam u oltáře. Kdy půjdeme ?”

„**Půjdeme ?**”

„Do kostela, myslím.”

„Ale Pollyanno, já ne — totiž já bych raději ne —” Paní Carewová si odkašlala a chtěla říci, že ona nepůjde vůbec do kostela, že nechodí skorem nikdy. Ale když viděla před sebou důvěry plný obličejík Pollyannin a její radostné oči, nemohla to ze sebe vypravit.

„Inu, myslím — asi ve čtvrt na jedenáct — půjdeme-li pěšky,” řekla pak, skorem mrzutě. „Je to jen malý kousek cesty.”

Tak se stalo, že paní Carewová onoho jasného zářijového dopoledne usedla po prvé za mnoho měsíců do lavice Carewů ve velmi módním a elegantním kostele, do něhož chodila jako malé děvčátko a který dosud hojně podporovala — pokud šlo o peníze.

Pro Pollyannu byly ty nedělní služby boží velkým divem a radostí. Krásná hudba z kůru, měnivě pestré paprsky z barevných oken, dojemný hlas kazatelův, uctivé ticho zbožného davu uvedlo ji v takové vytržení, že po dlouhou dobu nepromluvila. Teprve když byly skorem doma, vydechla vroucně:

„Ach, paní Carewová, myslila jsem si právě, jak jsem ráda, že můžeme žít tak pěkně pomalu den za dnem !”

Paní Carewová se zamračila a pohlédla rychle k zemi. Nebyla v náladě poslouchati kázání. Musela ho vyslechnout tolik s kazatelny, řekla si s hněvem, a nebude je poslouchati od toho děcka. A mimo to tato záhada „žít pomalu den za dnem” byla oblíbeným učením Delly. Delia vždycky říkala: „Vždyť můžeš žít jen jednu minutu v každou chvíli, Ruth, a člověk vydrží všecko, když to trvá jen minutu !”

„Nuže ?” řekla po chvíli paní Carewová břitce.

„Ano. Jen považte, co bych si počala, kdybych měla žít včerejšek, dnešek i zítřek najednou,” povzdechla Pollyanna. „Tolik ohromně krásných věcí, víte ! Ale měla jsem včerejšek, a teď žiji dnešek, a na zítřek se mohu těšit, a na příští neděli také. Opravdu,

paní Carewová, kdyby nebyla teď neděle a kdyby to nebylo na téhle hezké ulici, dala bych se do tance a do křiku. Neudržela bych se. Ale protože je neděle, musím čekat, až přijdu domů a potom zazpívám píseň — nejradostnější píseň, na jakou si vzpomenu. Která je nejradostnější píseň ? Víte to, paní Carewová ?"

„Ne, to nevím," odpověděla paní Carewová slabým hlasem a vypadajíc, jako by hledala něco, co ztratila. Mírně řečeno, je odzbrojující pro ženu, která vzhledem k svému bědnému postavení očekává, že jí bude na útěchu řečeno, že nemusí snášeti než vždy jediný jednotlivý den po dni, když se jí najednou řekne, že je štěstí, že může prožívat vždy jen jednotlivé dny po sobě !

Příští pondělí ráno šla Pollyanna po prvé do školy sama. Zнала teď již cestu dobře a nebylo to daleko. Pollyannu škola velice bavila. Byla to malá soukromá škola pro dívky a byla pro ni jistou měrou něčím novým; a Pollyanna měla vždy ráda něco nového.

Paní Carewová však neměla ráda něco nového a zažila toho velmi mnoho v těch dnech. Je-li člověk vším omrzelý v tak blízkém styku s jiným, jemuž je všechno jen svěží a okouzlující radostí, musí to v něm budit mírně řečeno mrzutost. A paní Carewová byla více než mrzuta. Byla rozhořčena. Ale sama sobě byla nucena přiznati, že kdyby se jí kdo zeptal, proč je rozhořčena, jediný důvod, který by byla mohla udati, byl by ,protože Pollyanna je tak ráda' — a i paní Carewová sama byla sotva ochotna přiznati se k něčemu takovému.

Děle však paní Carewová psala, že to slovo ,ráda' jí působí již na nervy a že jsou chvíle, že je nemůže již ani slyšeti. Uznávala stále, že Pollyanna dosud nekázala — že se dosud ani jednou nepokusila přimět ji, aby tu hru hrála. Ale cokoli to dítě dělalo, všechno předpokládalo ,radost' paní Carewové jako věc samu sebou se rozumějící, což ovšem nanejvýš pobuřuje člověka, který **nemá** žádné radosti.

Během druhého týdne Pollyannina pobytu vyvrcholila rozmrzelost paní Carewové v podrážděný projev. Přímoou příčinou jeho bylo Pollyannino zářivé ukončení příběhu o jedné její Dobročinné dámě.

„Ona hrála tu hru, paní Carewová. Ale vy snad nevíte, jaká je to hra. Povím vám to. Je to krásná hra."

Ale paní Carewová zvedla ruce.

„Není třeba, Pollyanno," bránila se. „Vím už všechno o té hře. Řekla mi to sestra, a — a musím říci, že — že o to nestojím."

„Inu, to se rozumí, že ne, paní Carewová !" zvolala Pollyanna rychle. „Já vím, že by to nebylo pro vás. Vy byste ji ovšem nemohla hrát."

„Že bych ji **nemohla** hrát !" zvolala paní Carewová, která ačkoli **nechtěla** hráti tu pošetilou hru, přec jen nerada slyšela, že by ji **nemohla** hráti.

„Inu, to je jisté, že ne, víte ?" smála se vesele Pollyanna. „Ta hra je najít ve všem něco, čemu by člověk mohl být rád; a vy byste ani nemohla začít hledat, protože tady všude kolem vás je jen všechno, čemu **můžete** být ráda. Nebylo by tu nic pro tu hru. Víte ?"

Paní Carewová se hněvivě zarděla. Ve své rozmrzelosti řekla snad více než říci chtěla.

„Inu, Pollyanno, nemohu říci, že by tomu bylo tak," odporovala chladně. „Víte, vlastně tu nemohu najít nic, čemu bych byla — ráda."

Pollyanna zírala chvíli nechápavě. Potom se jí zmocnil úžas.

„Jakže, paní Carewová !" zvolala.

„Nuže, co je tu — radostného pro mne ?" vyzývala ji paní, zapomínajíc najednou, že nikdy nedovolí Pollyanně ‚kázatí.'"

„Inu, je tu — je tu všechno," odpovídala Pollyanna, dosud omámena a nevěříc sluchu. „Je tu — je tu tenhle krásný dům."

„Je to jen místo pro jídlo a spaní — a mně se nechce jíst ani spát."

„Ale jsou tu ty ohromně krásné věci," mluvila dále Pollyanna.

„Ty mě už omrzely."

„A váš automobil, který vás doveze všude."

„Nechci jít nikam."

Pollyanna hlasitě vydechla úžasem.

„Ale pomyslete na ty lidi a věci, které byste mohla vidět, paní Carewová !"'

„To mě nezajímá, Pollyanno."

Pollyanna se na ni opět užasle zadívala. Zmatené zakabonění jejího obličeje bylo stále silnější.

„Ale paní Carewová, tomu nerozumím," řekla. „Až dosud bylo to vždycky něco **zlého**, přičem mohli lidé hrát tu hru, a čím horší to bylo, tím zábavnější bylo najít to — totiž něco, čemu by byl člověk rád. Ale kde **není** nic zlého, tam ani sama nevím, jak by se ta hra hrála."

Chvíli bylo ticho. Paní Carewová seděla dívajíc se z okna. Znenáhla se hněvivý odboj v jejím obličeji změnil ve výraz beznadějného smutku. Obrátila se zvolna a řekla:

„Pollyanno, nechtěla jsem vám to říci, ale teď vám to povím. Povím vám, proč nic na světě nemůže ve mně vzbudit — radost." A počala jí vyprávět o Jamieovi, čtyřletém hošíkovi, který před osmi dlouhými lety zapadl do jiného světa, zanechav za sebou dveře pevně zavřeny.

„A vy jste ho od té doby neviděla nikdy — nikde ?" tázala se Pollyanna se slzami v očích, když bylo vypravování u konce.

„Nikdy."

„Ale my ho najdeme, paní Carewová — já vím jistě, že ho najdeme."

Paní Carewová zavrtěla smutně hlavou.

„Nemohu ho najít. Hledala jsem ho všude, i v cizích zemích."

„Ale on musí být někde."

„Může být třeba — mrtvý, Pollyanno."

Pollyanna rychle zvolala:

„Ale ne, paní Carewová ! Neříkejte to, prosím vás ! Představujme si, že je živ. To přece můžeme, a ulehčí nám to; a když si ho dovedeme představit živého, dovedeme si také představit, že ho najdeme. A to nám ulehčí ještě víc.“

„Ale já se obávám, že je — mrtev, Pollyanno, řekla paní Carewová sklíčeně.

„Ale vy to nevíte jistě, že ne ?“ tázala se úzkostlivě dívka.

„N-ne.“

„Nuže, pak si to tedy jen představujete,“ prohlásila vítězně Pollyanna. „A dovedete-li si ho představit mrtvého, můžete si ho zrovna tak dobře představit živého, a to bude mnohem hezčí. Víte ? A já jsem docela jista, že ho jednou najdete. Nuže, paní Carewová, teď **můžete** hrát tu hru ! Můžete ji hrát o Jamieovi. Můžete být ráda každý den, protože každý den jste o den blíže té chvíli, ve které se s ním shledáte. Víte ?“

Ale paní Carewová ‚nevěděla.‘ Vstala smutně a řekla:

„Ne, ne, dítě ! Vy tomu nerozumíte — nerozumíte tomu. A teď běžte, prosím, a čtěte si nebo dělejte co chcete. Bolí mě hlava. Lehnu si.“

A Pollyanna vyšla se zmateným, smutným obličejem pomalu z pokoje.

(5)

KAPITOLA PÁTÁ

POLLYANNA JDE NA PROCHÁZKU

Bylo to druhou sobotu odpoledne, když si Pollyanna vyšla na onu paměťhodnou procházku. Až dosud si Pollyanna nevyšla ven sama, leda do školy a ze školy. Paní Carewové ani nenapadlo, že by se Pollyanna kdy vydala sama na výzkumnou cestu do ulic Bostonu, a proto jí to nezapověděla. V Beldingsville však bylo hlavní zábavou Pollyanny — zvláště s počátku — že si vyšla do starých rozvleklých ulic osady za hledáním nových přátel a nových dobrodružství.

Toho sobotního odpoledne řekla paní Carewová, jak říkala častěji: „Nuže, dítě, běžte už, prosím vás, neptejte se mě dnes už na nic !“

Až dosud, když byla ponechána sama sobě, našla Pollyanna vždycky hodně zajímavého mezi čtyřmi stěnami domu; neboť když ji přestaly bavit neživé věci, byly tu vždy ještě Mary, Jennie, Bridget a Perkins. Dnes však Mary bolela hlava, Jennie si zdobila nový klobouk, Bridget dělala jablkový koláč a Perkinse nebylo nikde. Mimo to byl neobyčejně krásný zářivý den a nic v domě nebylo tak vábivé jako jasné světlo slunce a vonný vzduch venku. Pollyanna tedy vyšla ven a usedla na schody.

Po nějakou dobu klidně pozorovala pěkně oblečené muže, ženy a děti, kteří buď kráčeli rychle mimo dům nebo se pomalu procházeli parkovou alejí, vedoucí uprostřed Avenue. Potom vstala, sešla po schodech a rozhlédla se nejprve vpravo a pak vlevo.

Pollyanna se rozhodla, že se také projde. Byl krásný den na procházku — na **skutečnou** pocházku. Chodit jen do školy a ze školy, to nic není. Proto si vyjde dnes. Paní Carewová není proti tomu. Vždyť jí řekla, aby si dělala co chce a neptala se jí už na nic. A ona má před sebou celé dlouhé odpoledne. Co všechno může člověk vidět za celé dlouhé odpoledne ! A je opravdu takový krásný den ! Půjde — tudyhle ! Zatočila se a poskočila si radostí, a pak se obrátila a vydala se vesele na cestu po Avenui.

Usmívala se radostně do očí lidí, které potkávala. Ale byla zklamána — ne-li překvapena — když se na ni neusmál nikdo. Tomu byla teď již zvyklá — v Bostonu. Ale usmívala se přece nadějně dále; snad se najde někdy někdo, který se na ni také usměje.

Dům paní Carewové nebyl daleko od začátku Commonwealth Avenue a proto se Pollyanna octla zanedlouho na křižovatce ulic v pravém úhlu. Na druhé straně ulice byla ve vší své podzimní nádheře nejkrásnější „zahrada," jakou Pollyanna kdy viděla — bostonská Public Garden.

Pollyanna chvíli váhala upírajíc oči toužebně na to bohatství krásy před sebou. Nenapadlo jí ani na okamžik, že by to mohlo být něco jiného než soukromá zahrada nějakého bohatého člověka.

Jednou, když byla v sanatoriu doktora Amese, vzali ji s sebou na návštěvu k dámě, která bydlila v krásném domě, obklopeném právě takovými pěšinami, stromy a záhony květin.

Pollyanna byla by velmi ráda přešla přes ulici do té zahrady, ale pochybovala, smí-li. Viděla sice, že tam chodí lidé; ale to mohli být ovšem zvaní hosté. Když potom spatřila, jak dvě ženy, muž a malé děvčátko vstoupili bez váhání branou a šli rychle po pěšině, usoudila, že ona může jít také. Vyčkala příhodné chvíle, přeběhla rychle přes ulici a vešla do zahrady.

Byla ještě krásnější zblízka než na dálku. Ptáci štěbetali nad hlavou a veverka přeběhla přes cestu přímo před ní. Na lavicích seděli muži, ženy a děti. Mezi stromy se odráželo světlo slunce od vody; a odněkud zněly hlasy dětí a zvuk hudby.

Pollyanna opět zaváhala; potom oslovila bojácně nějakou hezky oblečenou mladou ženu, která přicházela proti ní.

„Prosím, je tohle — společnost ?" otázala se.

Žena se zastavila.

„Společnost !" opakovala zmateně.

„Ano. Myslím totiž — mohu zde být ?"

„Můžete-li zde být ? Inu ovšem ! To je — pro každého !" zvolala žena.

„Ach, to je dobře tedy. Jsem ráda, že jsem sem šla," řekla radostně Pollyanna.

Žena neřekla již nic; ale když rychle odcházela, ohlédla se a pohlédla dosud jaksi zmateně na Pollyannu.

Pollyanna šla dále nejsouc nijak překvapena, že majetník toho krásného místa je tak velkomyslný, že pořádá společnost pro každého. Na záhybu cesty potkala děvčátko s kočárkem pro panenku.

Zastavila se s radostným zvoláním, ale sotva na ně promluvila několik slov, přišla kvapně odněkud jakási mladá žena, vzala děvčátko za ruku a řekla mu ostrým, káravým hlasem:

„Gladys, Gladys, pojdte pryč ! ! Což vám neřekla maminka, že nemáte mluvit s cizími dětmi ?“

„Ale já nejsem cizí dítě,“ bránila se horlivě Pollyanna. „Bydlím tady blízko v Bostonu teď, a —“ Ale žena a děvčátko tlačící kočárek byly již daleko od ní; a Pollyanna se s přídušeným povzdechem obrátila. Chvilí stála mlčky, zřejmě zklamána; potom odhodlaně zvedla bradu a šla dále.

„Inu, mohu tomu být aspoň ráda,“ řekla si přikývnuvši hlavou, „protože teď třeba najdu někoho ještě milejšího — třeba Susii Smithovou nebo docela toho Jamieho paní Carewové. Aspoň si mohu představovat, že je najdu; a nenajdu-li je, mohu najít někoho jiného !“ končila dívající se toužebně po nevšimavých lidech kolem sebe.

Pollyanně se nepopíratelně stýskalo. Jsouc vychována otcem a Dobročinným spolkem dám v malém městě Západu, zvykla si pokládati každý dům v osadě za svůj domov a každého muže, ženu i dítě za svého přítele. Když přišla v jedenácti letech věku k své tetě do Vermontu, byla přesvědčena, že se budou poměry lišiti jen v tom, že ty domy a přátelé budou něčím novým a proto snad tím lepší, neboť budou ‚jiné‘ — a Pollyanna měla ráda Jiné věci a lidi ! Její první a vždycky největší rozkoší v Beldingsville byly tedy její dlouhé potulky městem a hezké návštěvy nových přátel, jež si získala. Zcela přirozeně tedy zdál se jí Boston, jak jej zprvu viděla, ještě rozkošněji slibným.

Až dosud však musila si Pollyanna přiznati, že je aspoň v jistém smyslu pro ni zklamáním; byla tu již skorem dva týdny a dosud neznala ani lidi, bydlící přes ulici, ba ani sousedy. A co bylo ještě podivnější, ani paní Carewová neznala jich mnoho; a žádné z nich dobře. Byla vlastně naprosto lhostejná k svým sousedům, což bylo se stanoviska Pollyanny úžasné; a necht' říkala Pollyanna cokoli, nemělo to patrně žádného vlivu na jednání paní Carewové. „Ti mě nezajímají, Pollyanno,“ řekla vždy jen; a tím se musik Pollyanna — kterou zajímali velice — spokojiti.

Dnes však se vydala Pollyanna na svou procházku s velkými nadějemi, ale až dosud dožila se jen zklamání. Zde kolem ní byli lidé, kteří byli patrně velmi milí — jen kdyby je znala. Ale ona jich neznala. A co bylo ještě horší, zdálo se, že není naděje, že by je kdy poznala, neboť oni si patrně ani nepřáli znáti ji; Pollyannu dosud pálila ostrá poznámka oné ošetřovatelky o ‚cizích dětech‘. „Inu, myslím, že jim budu muset ukázat, že nejsem cizí dítě,“ řekla si nakonec a vykročila opět s důvěrou.

Jednajíc podle tohoto rozhodnutí usmála se Pollyanna přívětivě do očí nejbližší osoby, kterou potkala, a řekla vesele: „Dnes je krásný den, že ano ?“

„Hm — cože ? Ach a-ano, to je,“ zamručela oslovená dáma a hnula se poněkud rychleji dále.

Ještě dvakrát zkusila Pollyanna totéž, ale vždy se stejným zklamáním. Brzy přišla k rybníku, který předtím viděla lesknouti se ve slunečním světle pod stromy. Byl to krásný rybník a na něm plulo několik hezkých lodiček, plných smějících se dětí. Pohled na tyto děti způsobil, že nesla tím tížeji svou osamocenost. Spatřila muže, sedícího nedaleko o samotě, pokročila pomalu k němu a usedla na druhém konci lavice. Kdysi byla

by Pollyanna přiběhla bez váhání k tomu muži a nabídla mu seznámení s veselou důvěrou, nepochybující o dobrém přijetí; ale zkušenosti z poslední doby vzbudily v ní nezvyklou nedůvěru. Pohlédla teď potají na toho muže.

Nebyl příliš příjemného vzezření. Jeho šaty, ačkoli nové, byly zaprášené a jevily zřejmě nedostatek péče. Byly takového střihu a způsobu (ačkoli Pollyanna to ovšem nevěděla), jaké stát dává svým vězňům po propuštění z vězení. Jeho obličej byl těstově bledý a porostlý týden starými vousy. Klobouk měl stažený k očím. Seděl s rukama v kapsách dívaje se tupě do země.

Po dlouhou chvíli neříkala Pollyanna nic; potom začala nadějně:

„Dnes je hezky, že ano ?“

„Co ? Ach — hm — co jste řekla ?“ otázal se rozhlédnuv se polekaně kolem sebe, jako by se chtěl přesvědčiti, že to skutečně mluví k němu.

„Řekla jsem, že je dnes hezky,“ odpověděla s kvapnou vážností Pollyanna, „ale je mi to celkem jedno. Totiž jsem ovšem ráda, že je hezky, ale řekla jsem to jen, abych začala řeč a mohla bych mluvit stejně o něčem jiném — o čemkoli. Chtěla jsem jen mluvit — o něčem, víte ?“

Muž se tiše zasmál. I Pollyanně zněl ten smích poněkud divně, ačkoli nevěděla (jako ten muž), že smích byl u něho po mnoho měsíců něčím cizím.

„Vy tedy chcete jen mluvit, co ?“ řekl poněkud smutně. „Inu, myslím tedy, že si můžeme docela dobře pohovořit. Ale myslil bych, že taková hezká malá dáma najde vždycky hromadu slušnějších lidí k pohovoření, než je takový starý ťulpas jako já.“

„Ach, ale mně se líbí staří ťulpasové,“ zvolala rychle Pollyanna; „totiž líbí se mi staří lidé, a nevím, co je to ťulpas, a proto se mi nemůže nelíbit. A mimo to, jste-li vy ťulpas, myslím, že se mi ťulpasové líbí. Aspoň vy se mi líbíte,“ dodala zavrtěvši sebou spokojeně na lavici.

„Hm ! To mi může jistě lichotit,“ usmál se ironicky muž. Ačkoli jeho obličej i slova vyjadřovala zdvořilou pochybnost, bylo lze pozorovati, že se poněkud vzpřímil na lavici. „A o čem budeme tedy mluvit, prosím ?“

„To je — na tom mi nezáleží. To znamená, že je mi to jedno, víte ?“ řekla se zářivým úsměvem Pollyanna. „Tetička Polly říká, že ať mluvím o čemkoli, přijdu vždycky na Dobročinné dámy. Ale myslím, že je to proto, že mě vychovávaly nejdřív, že ? Můžeme mluvit třeba o té společnosti. Myslím, že je to ohromně krásná společnost — teď, když znám někoho z ní.“

„Spo-společnost ?“

„Ano — tohle, víte — všichni ti lidé tady dnes. To je společnost, že ? Ta dáma řekla, že je to pro každého, a proto jsem tu zůstala — ačkoli jsem ještě nebyla u toho domu, který tu společnost pořádá.“

Rty mužovy se zachvěly.

„Inu, malá dámo, snad to tedy bude jakási společnost,“ usmál se; „ale tím domem, který ji pořádá, je město Boston. Tohle je Public Garden — veřejný park, rozumíte, pro každého.“

„Tak ? Vždycky ? A mohu sem přijít kdykoli chci ? Ach, to je ohromně krásné ! Je to ještě hezčí, než jsem si myslila, že to bude. Měla jsem strach, že po dnešku už sem nebudu moci přijít, víte ? Ale jsem teď ráda, že jsem to nevěděla hned ze začátku, protože teď je to všechno hezčí. Hezčí věci jsou hezčí, když má člověk strach, že nebudou hezké, že ?“

„Snad jsou — ukáže-li se vůbec, že jsou hezké,“ připustil poněkud zachmuřeně muž.

„Ano, to si myslím,“ přikývla Pollyanna, nevšimnuvši si oné zachmuřenosti. „Ale je to tu krásné, že ?“ radovala se. „Jsem zvědavá, ví-li to paní Carewová — že je to pro každého. Řekla bych, že by sem šli všichni lidé najednou, jen aby tu mohli být a rozhlížet se.“

Obličej muže zvažněl.

„Inu, jsou někteří lidé na světě, kteří mají práci — kteří mají ještě něco jiného dělat než jít sem a rozhlížet se tu; ale já náhodou mezi ně nepatřím.“

„Že ne ? Můžete tedy být rád, že ?“ řekla Pollyanna s rozkoší sledujíc očima mimo jedoucí loďku.

Muž pootevřel roztrpčeně rty, ale nepromluvil. Pollyanna mluvila dále:

„Já bych byla ráda, kdybych neměla nic jiného na práci než to. Musím chodit do školy. Ach, já mám ráda školu; ale je ještě hromada jiných věcí, které mám raději. Ale jsem zas přece jen ráda, že mohu chodit do školy. A jsem tím raději, když si vzpomenu, jak loni v zimě jsem myslila, že už nebudu vůbec chodit. Víte, přišla jsem na nějakou dobu o nohy — totiž ony nechtěly chodit; a člověk nikdy neví, jak hodně potřebuje něčeho, dokud o to nepříjde. A s očima je to také tak. Napadlo vám někdy, jak hodně potřebujete oči ? Mně teprve, až když jsem přišla do sanatoře. Tam byla dáma, která před rokem oslepla. Chtěla jsem, aby hrála tu hru — najít něco, čemu by byl člověk rád, víte — ale ona řekla, že nemůže; a chci-li vědět proč, abych prý si zavázala oči šátkem třeba jen na hodinu. A já jsem to udělala. To bylo hrozné ! Zkusil jste to také někdy ?“

„Inu, to ne.“ Na mužově obličejí se objevil zpola sklíčený, zpola zmatený výraz.

„Tak to raději nedělejte. Je to hrozné ! Člověk nemůže dělat nic — nic, co by chtěl. Ale já jsem to vydržela celou hodinu. Od té doby jsem byla někdy tolik ráda — když jsem viděla něco tak ohromně krásného, jako je tohle, víte ? — byla jsem tak ráda, že mi bylo do pláče; — jen proto, že jsem to mohla vidět. Ale ona teď hraje tu hru — ta slepá dáma. Řekla mi to slečna Wetherbyová.“

„Tu — hru ?“

„Ano; tu hru radosti. To jsem vám neřekla ? Najít ve všem něco, čemu může být člověk rád. Nuže, ona to teď našla — o těch svých očích, víte. Její muž je nějaký takový člověk, co pomáhá dělat zákony, a ona na něm chtěla, aby vymohl takový zákon, který by pomohl slepým lidem, zvláště malým dětem. A ona šla sama a mluvila a řekla těm lidem, jaké to je, když je člověk slepý. A potom to oni udělali — ten zákon. A řekli, že ona pro to udělala víc než každý jiný, i než ten její muž, a že jsou jisti, že by nebylo žádného takového zákona, kdyby nebylo jí. A teď je ona ráda, že přišla o zrak, protože tím zachránila zrak tolika malým dětem, které by jinak osleply jako ona. A tak ona to hraje — tu hru. Ale vy snad ještě nevíte nic o té hře, a proto vám to povím. Začalo to takhle.“ A Pollyanna, rozhlížeje se po třpytné kráse kolem sebe, vykládala o onom páru malých berlí před lety, který měl vlastně býti panenkou.

Když dopověděla, bylo dlouhou chvílí ticho; potom muž náhle vstal.

„Ach, vy už chcete jít ?“ otázala se, zřejmě s lítostí.

„Ano, půjdu už.“ Usmál se jaksi podivně na ni.

„Ale přijdete sem ještě někdy ?“

Zavrtěl hlavou — ale opět se usmál.

„Doufám že ne — a věřím že ne, dívkenko. Víte, udělal jsem dnes velký objev. Myslil jsem, že jsem poražen a v koncích. Myslil jsem, že není nikde místa pro mne — teď. Ale objevil jsem právě, že mám dvě oči, dvě ruce a dvě nohy. A teď jich budu užívat — a ukážu někomu, že jich dovedu užívat !“

A ve chvílce zmizel.

„To byl divný člověk !“ uvažovala Pollyanna. „Ale byl milý — a byl také docela jiný,“ dodala, vstala a šla dále.

Pollyanna byla teď opět veselá jako obvykle a kráčela sebevědomou jistotou člověka, který nemá pochybností. Vždyť jí řekl ten muž, že je tu veřejný park a že má právo být zde jako každý jiný ! Šla k rybníku a vystoupila na můstek k přístavišti loděk. Chvilí pozorovala blaženě děti, dávajíc dobrý pozor, kdyby snad zahlédla někde černé kučery Susie Smithové. Byla by si také ráda vyjela na té hezké lodičce, ale na tabulce stálo „Pět centů“ za vyjížďku, a ona neměla peněz s sebou. Usmívala se nadějně na několik žen a dvakrát zkusila promluvit s nimi. Ale nikdo nepromluvil na ni sám a koho oslovila, pohlédl vždy jen chladně na ni a sotva odpověděl.

Po chvíli zašla na jinou stezku. Zde spatřila bledého hochu, sedícího na vozíku pro nemocné. Byla by na něho promluvila, ale on byl zabrán do knihy, takže se po chvíli toužebného pozorování od něho obrátila. Potom spatřila hezkou, ale smutně vypadající dívku, sedící o samotě a dívající se do prázdna, asi tak, jako onen muž předtím. Se spokojeným zvoláním pospíšila k ní.

„Ach, jak se máte ?“ řekla záříc radostí. „Jak jsem ráda, že jsem vás našla ! Hledala jsem vás už tak dlouho !“ pokračovala usednuvši na prázdný konec lavice.

Dívka sebou trhla s dychtivým pohledem očekávání v očích.

„Ach !“ zvolala poklesnuvši opět zklamaně na lavici. „Myslila jsem — Jak, co vlastně chcete ?“ otázala se mrzutě. „Vždyť jsem vás dosud jakživa ani nespátřila !“

„Já vás také ne,“ usmívala se Pollyanna, „ale přes to jsem vás hledala. Totiž nevěděla jsem ovšem, že to budete právě vy. Chtěla jsem jen najít někoho, kdo je osamělý a nemá nikoho. Tak jako já, víte ? Dnes je tu tolik lidí a každý tu má známé. Víte ?“

„Ano, vím,“ přikývla dívka upadnuvši opět v dřívější netečnost. „Ale ubohé děťátko, je zlé, že vy jste na to přišla — tak brzy.“

„Na co jsem přišla ?“

„Že nejosamělejším místem na světě je dav velkého města.“

Pollyanna se zakabonila a přemýšlela.

„Ze je ? Tomu nerozumím. Nechápu, jak můžete být osamělá, když máte plno lidí kolem sebe. Ale —" zaváhala a zakabonila se ještě více. „**Byla** jsem osamělá teď, a **bylo** tu plno lidí kolem mne; jenže se zdálo — že na mne nemyslí — a že si mne nevšímají."

Dívka se trpce usmála.

„To je právě to. Ti lidé nemyslí na člověka — nevšímají si ho."

„Ale někteří lidé ano. Můžeme být rády, že někteří ano," řekla Pollyanna. „A když jsem —"

„Ach, ano, někteří ano," přerušila ji dívka. Zachvěla se při tom a pohlédla s bázní po stezce za Pollyannou. „Někteří si všímají — až příliš."

Pollyanna sebou zděšeně trhla. Opětovaná odbytí toho odpoledne jí dodala nové citlivosti.

„Myslíte — mne ?" řekla. „Ze byste byla raději — kdybych si vás — nebyla všimla ?"

„Ne, ne, dítěátko ! Myslela jsem někoho docela jiného. Někoho, kdo by si mne neměl všímat. Byla jsem ráda, že jste na mne promluvila, jenže — jsem myslela s počátku, že je to někdo z domova."

„Ach, vy tedy nebydlíte také zde, jako já — totiž na stálo ?"

„Ach ano, bydlím zde teď," povzdechla dívka, „totiž lze-li to nazvat bydlením."

„A co děláte ?" otázala se Pollyanna se zájmem.

„Co dělám ? Povím vám, co dělám," zvolala dívka s náhlou trpkostí. „Od rána do noci prodávám krajky a krásné kravatky dívkám, které se smějí a baví a **znají** se navzájem. Potom jdu domů do malého pokojíčku ve třetím patře, jen tak velkého, že se tam vejde právě jen rozviklaná postel, umyvadlo s konvicí, jedna stará židle a já. Je jako pec v létě a jako lednice v zimě; ale je to moje všecko a v tom mám být — když nejsem v práci. Ale dnes jsem si vyšla ven. Nechce se mi zůstat v tom pokojíku, a nechce se mi jít do nějaké začernalé čítárny. Jsou to naše poslední prázdniny letos — a k tomu mimořádné; a tentokrát si popřeji dobrých časů. Jsem právě tak mladá a mám právě tak ráda smích a žerty, jako ty dív-

ky, jimž prodávám po celý den nákrčníky. Nuže, dnes užiji smíchu

a žertů."

Pollyanna se usmála a přikývla na souhlas.

„Jsem ráda, že o tom tak soudíte. Já také. Je to mnohem zábavnější — být šťastná, že ? A mimo to i bible nás k tomu vybízí — radujte se a veselte se, praví. A říká nám to osmsetkrát. Vy snad o nich také něco víte — o těch radostných textech."

Dívka zavrtěla hlavou. V jejím obličeji se objevil podivný výraz.

„Ne," řekla suše. „Neměla jsem na mysli bibli."

„Ne ? Inu, snad ne; ale víte, můj otec byl knězem a on —"

„**Knězem ?**"

„Ano. Nebyl váš také ?" zvolala Pollyanna pozorujíc cosi podivného v obličeji dívky.

„Ano." Čelo dívky se slabě zardělo.

„Ach, a odešel jako můj také k Bohu a k andělům ?"

Dívka odvrátila hlavu.

„Ne. On žije dosud — tam doma," odpověděla tiše.

„Ach, to jste jistě ráda !" povzdechla závistivě Pollyanna. „Někdy si myslívám, kdybych tak mohla otce aspoň ještě jednou vidět — ale vy ho vidíte často, že ano ?"

„Ne tak často. Víte, já bydlím zde."

„Ale vy ho **můžete** vidět — ale já svého nemohu. On odešel k matce a k našim ostatním do nebe a — máte také matku ?"

„A-ano." Dívka sebou neklidně pohnula, jako by se chystala k odchodu.

„Ach, to tedy můžete vidět oba," zvolala Pollyanna s výrazem nevýslovné touhy v obličeji.

„Ach, jak jste jistě ráda ! Vždyť jistě není nikoho jiného, kdo má člověka rád a všímá si ho tak, jako otec a matka. Já to vím, protože jsem měla otce až do jedenácti let; ale místo matky měla jsem zrovna tak dlouho jen Dobročinné dámy, až mě tetička Polly vzala k sobě. Dobročinné dámy jsou sice hodné, ale nejsou to ovšem matky, ba ani tetička Polly, a —"

Tak mluvila Pollyanna dále. Byla teď ve svém živlu. Pollyanna ráda mluvila. Nenapadlo jí ani jednou, že by bylo něco podivného, nemoudrého nebo dokonce nevhodného v tom, že takto důvěrně sděluje své myšlenky a svou historii naprosto cizímu člověku v bostonském parku. Pollyanně byli všichni lidé přáteli, buď známými nebo neznámými; a až dosud shledávala neznámé právě tak milými jako známé, neboť bylo při nich vždy to vzrušení tajemství a dobrodružství — když se měnili z neznámých ve známé.

Pollyanna tedy vykládala té dívce vedle sebe bez omezení o svém otci, o své tetičce Polly, o svém domově na západě a o své cestě na východ do Vermontu. Mluvila o nových přátelích a o starých přátelích, a ovšem také o té své hře. Pollyanna řekla skorem každému o té hře, dříve nebo později. Ta byla vlastně takřka částí její bytosti, takže se ani nemohla zdržeti, aby o ní nemluvila.

Dívka sama nemluvila. Neseděla však již tak netečně jako dříve a v celé její bytosti se udála jakási změna. Zardělé líce, zakaboněné čelo, zmatené oči a nervosně se pohybující prsty byly zřejmými známkami nějakého vnitřního boje. Občas pohlédla starostlivě na stezku za Pollyannou, a po jednom takovém pohledu chopila ji za paži.

„Poslyšte, děťátko, zůstaňte chvíli u mne. Slyšíte ? Zůstaňte, kde jste. Tamhle jde jeden člověk, kterého znám; ale ať mluví co chce, nedbejte na něho a **neodcházejte**. Zůstanu u **vás**. Rozumíte ?"

Nežli se mohla Pollyanna poněkud vzpamatovati ze svého údivu a překvapení, spatřila před sebou velmi hezkého mladého pána, který se před nimi zastavil.

„Ach, tu jste," usmál se přívětivě, smekaje klobouk před Pollyanninou družkou. „Obávám se, že se musím nejdřív omluvit — opozdil jsem se trochu."

„Na tom nezáleží, pane," mluvila kvapně dívka. „Já — jsem se rozhodla, že nepůjdu."

Mladík se slabě zasmál.

„Ach, hleďte, má milá, nebudte tak přísná na člověka, protože se trochu opozdil !”

„To není tím, opravdu,” řekla dívka a její líce se rychle zarděly. „Chci vám jen říci — že nepůjdu.”

„Hlouposti !” Mladík se přestal usmívat. Promluvil ostře. „Řekla jste včera, že půjdete.”

„To vím; ale rozmyslila jsem si to. Řekla jsem tuhle své přítelkyni — že zůstanu u ní.”

„Ach, ale snad byste měla raději jít s tím milým mladým pánem,” začala starostlivě Pollyanna; ale ustala hned, umlčena pohledem, který na ni dívka vrhla.

„Říkám vám, že raději nepůjdu. A také nejdu.”

„A prosím vás, proč děláte najednou ten spravedlivý obličej ?” otázal se mladík s takovým výrazem, že Pollyanně náhle nepřípadal již tak hezký. „Včera jste řekla —”

„Vím, že jsem řekla,” přerušila ho horlivě dívka. „Ale věděla jsem hned, že jsem to neměla říkat. Řekněme tedy — že teď to vím ještě lépe. To je vše.” A odvrátila se rozhodně od něho.

Ale nebylo to vše. Mladík promluvil opět, a pak ještě jednou.

Domlouval a pak se jí posmíval s nenávisným pohledem v očích. Nakonec řekl něco velmi tiše a zlostně, čemu Pollyanna nerozuměla. Potom se otočil a odešel.

Dívka ho pozorovala napjatě, až zmizel úplně z dohledu, a pak si oddechla a položila třesoucí se ruku Pollyanně na paži.

„Děkuji vám, děťátko. Jsem vám zavázána víc, než si myslíte. S Bohem !”

„Snad nechcete teď odejít ?” vyčítala jí Pollyanna.

Dívka unaveně povzdychla.

„Musím. On by se mohl vrátit, a po druhé bych třeba nedovedla —” Odmlčela se náhle a vstala. Chvilí váhala a pak řekla trpce: „Víte, on je z těch lidí, kteří — si všímají příliš, a neměli by si všímat — **mne** — vůbec !” A na to odešla.

„To je divná dívka,” řekla si tiše Pollyanna dívajíc se zamyšně za mizející postavou. „Byla milá a byla také jaksi jiná,” dodala, vstala a kráčela zvolna stezkou.

KAPITOLA ŠESTÁ

JERRY PŘISPĚJE NA POMOC

Brzy došla Polyanna ke kraji parku na křižovatce dvou ulic. Byla to neobyčejně zajímavá křižovatka, kde se hnaly mimo ni vozy, auta, kočáry i pěšci. Ohromná červená láhev ve výkladu jedné drogerie upoutala její zrak a s jedné strany ulice zněl zvuk kolovrátku. Pollyanna zaváhala jen okamžik, zahrnula za roh a běžela ulicí k okouzující hudbě.

Nalézala tu mnoho zajímavého. Ve výkladních skříních byly podivuhodné věci, a u kolovrátku, když k němu došla, viděla asi tucet tančících dětí, a byla radost dívat se na ně. Tato zábava byla tak poutavá, že Pollyanna sledovala kolovrátek kus cesty, jen aby viděla ty tančící děti. Po chvíli se octla na křižovatce tak oživené, že nějaký velký muž v modrém kabátě s pásem pomáhal lidem přes ulici. Pozorovala ho chvíli mlčky; potom, ač trochu bojácně, vydala se také přes ulici.

Byla to podivuhodná příhoda. Ten velký muž v modrém kabátě ji spatřil hned a kývl na ni. Vyšel jí dokonce vstříc. Potom prošla uličkou mezi supějícími automobily a netrpělivými koni po obou stranách bez pohromy na druhou stranu. Byl to pro ni rozkošný pocit, tak rozkošný, že po chvíli šla zase zpět. Potom po krátkých přestávkách prošla ještě dvakrát tou vábivou cestou, která se tak kouzelně otevírala na pokyn ruky toho velkého muže. Ale když ji převedl její vůdce po čtvrté k chodníku, zakabonil se zmateně.

„Poslechněte, děvčátko, nejste vy táž, kterou jsem převedl před chvílkou ?“ otázal se. „A před tím ještě jednou ?“

„Ano, pane,“ odpověděla Pollyanna záříc. „Byla jsem už čtyřikrát přes !“

„Tak !“ počal bouřiti strážník; ale Pollyanna mluvila dále.

„A bylo to pokaždé hezčí !“

„Ach, že bylo — co ?“ bručel velký muž mírněji. Potom dodal poněkud prudčeji: „A nač myslíte, že tu jsem — jen abych vás vodil tam a zpátky ?“

„Ach ne, pane,“ usmívala se Pollyanna. „To se rozumí, že tu nejste jen k vůli mně ! Jsou tu ještě jiní. Já vím, kdo jste. Vy jste strážník. My máme jednoho strážníka před domem, kde bydlím u paní Carewové, jenže on je z těch, co chodí jen po chodníku, víte ? Myslila jsem si dřív, že jste vojáci, protože máte ty zlaté knoflíky a modré klobouky; ale teď už to vím. Jenže si myslím, že vy jste skutečně jakýsi voják, protože jste tak statečný — stojíte tady tak přímo mezi všemi těmi vozy a auty a pomáháte lidem na druhou stranu.“

„Hoho ! Brrr !“ zvolal velký muž zarděv se jako školák a vzpřímiv hlavu dal se do srdečného smíchu. „Hoho ! Jako by —“ Odmlčel se a zvedl rychle ruku. Hned poté vedl zřejmě velmi postrašenou, malou starou dámu od chodníku k chodníku. Byl-li jeho krok trochu okázalejší a prsa trochu vypjatější, bylo toho patrně příčinou vědomí, že ho pozorují oči malé dívky na druhé straně. Po chvíli pustil pyšným posunkem nedočkavé kočí a šoféry vpřed a zamířil k Pollyanně.

„Ach, to bylo nádherné !“ vítala ho se zářícíma očima. „Já se na vás tak ráda dívám — a je to, jako když Israelité přecházeli Rudým mořem, že ano ? — když vy zadržíte ty vlny

pro lidi, aby mohli přejít. A jak rád jste jistě, že to můžete dělat ! Myslívala jsem si, že být doktorem je nejradostnější zaměstnání na světě, ale teď myslím, že být strážníkem je ještě radostnější — pomáhat postrašeným lidem takhle, víte ? A —" Ale velký muž v modrém kabátě zvolal opět „Brrrr !“, dal se do rozpačitého smíchu a byl již zase zpět uprostřed ulice, a Pollyanna zůstala sama na kraji chodníku.

Pozorovala ještě chvíli to své poutavé „Rudé moře“, potom se obrátila a ještě jednou se lítostivě ohlédnuvši, zamířila odtud.

„Myslím, že bych už teď měla jít domů,“ uvažovala. „Bude už jistě čas k obědu.“ A vracela se rychle cestou, kterou přišla.

Teprve když zaváhala několikrát na rozích ulic a bezděky dvakrát špatně zahнула, pochopila Pollyanna, že ‚vrátit se domů‘ není tak snadné, jak si myslela. A teprve když přišla k budově, které nikdy předtím nespatriła, uvědomila si plně, že zabloudila.

Byla v úzké, špinavé a špatně dlážděné ulici. Špinavé nájemné domy a několik nehezkyých krámů bylo po obou stranách. Kolem ní byli rychle mluvící muži a štěbetající ženy — ale Pollyanna nerozuměla ani slovu z toho, co říkali. Mimo to pozorovala, že ti lidé pohlížejí na ni velmi zvědavě, jako by věděli, že ona tam nepatří.

Ptala se již několikrát na cestu, ale marně. Zdálo se, že nikdo neví, kde bydlí paní Carewová; a v posledních dvou případech ti, které oslovila, odpověděli jí posunky takovou motanicí slov, že Pollyanna po chvilkovém rozmyšlení usoudila, že to jistě bude ‚němčina‘, * řeč, již mluvili Haggermanovi — jediná cizí rodina v Beldingsville.

** V orig, **Dutch** znamená Němce i Holanďana.*

Pollyanna šla stále dál, jednou ulicí tam a druhou zpět. Byla teď úplně postrašena. Měla také hlad a byla již značně unavena. Nohy jí bolely a v očích ji pálily slzy, které se snažila násilím zadržeti. A co bylo nejhoršího, začínalo se již zřejmě stmívat.

„Inu, mohu být ostatně ráda, že jsem zabloudila,“ Utěšovala se, „protože to bude tak hezké, až mě najdou. Aspoň tomu **mohu** být ráda !“

Na hlučném rohu, kde se křižovaly dvě ulice, se Pollyanna konečně zastavila. Ted' již nedovedla zadržeti slzy a ježto neměla kapesníku, musila je utíratí hřbetem rukou.

„Halo, malá, nač ty moldánky ?“ otázal se veselý hlas. „Co je ?“

Se slabým výkřikem úlevy obrátila se Pollyanna a spatřila malého hochu, který nesl pod paží balík novin.

„Ach, jsem tolik ráda, že vás vidím !“ zvolala. „Přála jsem si tolik najít někoho, kdo nemluví německy !“

Hoch se usmál.

„To nejsou Němci !“ řekl. „Vsadím se, že to jsou Dagové, ** co vy myslíte.“

** **Dago, Dagové, příslušníci cizích národů temnější pleti, zvláště Španělé, Portugalci a Italové. - Pozn. př.***

Pollyanna se lehce zamračila.

„Inu, aspoň to — nebyli Angličané," řekla nejistě, „a nedovedli odpovědět, když jsem se jich ptala. Ale vy snad to dovedete. Nevíte, kde tu bydlí paní Carewová ?"

„Nix ! To je na beton."

„Co-cože ?" tázala se Pollyanna ještě zmateněji.

Hoch se opět usmál.

„Říkám, že nevím. Myslím, že nemám potěšení znát tu dámu."

„Ale nenašel by se tu někdo, kdo ji zná ?" prosila Pollyanna. „Víte, já jsem si vyšla jen trochu na procházku a zabloudila jsem. Byla jsem už tak daleko a nemohu ten dům najít; a teď už bude čas k večeři — totiž k obědu a stmívá se. Ráda bych už přišla domů. **Musím** se dostat domů !"

„Jejda ! Inu, jsou to starosti !" řekl soucitně hoch.

„Ano, a já se bojím, že paní Carewová bude mít také starost," povzdechla Pollyanna.

„Hrome, ale vy jste se povedla !" zachechtal se neočekávaně hoch. „Ale poslechněte, víte, jak se jmenuje ta ulice, kterou hledáte ?"

„Ne — vím jen, že je to nějaká avenue," odpověděla malomyslně Pollyanna.

„Tak ona je to avenů ? To jsme tedy něco nóbl ! To jsme pasáci. A jaké číslo má ten dům ? Víte to ? Škrábněte se trochu po hlavě !"

„Škrábnout se — po hlavě ?" Pollyanna se tázavě zamračila a zvedla nesměle ruku k vlasům.

Hoch na ni pohrdavě pohlédl.

„Nedělejte ze sebe takového jelimánka ! Přec na vás nespadla pavlač ! Povídám, víte číslo domu, který hledáte ?"

„N-ne, vím jen, že je v tom sedmička," odpověděla Pollyanna se slabým vzezřením naděje.

„Tak tady to máte !" dobíral si ji posměšně hoch. „Je v tom sedmička — a ona chce, abych to podle toho našel !"

„Ach, já bych poznala ten dům, jen kdybych jej viděla," prohlásila horlivě Pollyanna. „A myslím, že bych poznala i tu ulici, protože má krásnou dlouhou zahradu prostředkem po celé délce."

Tentokrát se zase hoch zamyšleně zamračil.

„**Zahradu** ?" tázal se. „Prostředkem ulice ?"

„Ano — stromy a trávu, víte, a je tam stezka prostředkem, a lavička a — ?" Ale hoch ji přerušil radostným výkřikem.

„Hurá ! Commonwealth Avenue, to je tak jisté, jako nevím co. Teď už trefíme prase do hlavy, co ?"

„Ach, vy to víte — víte to opravdu ?“ volala prosebně Pollyanna. „Tak nějak to znělo — jenže nevím, jak to myslíte o tom praseti. Tam nejsou žádná prasata. Myslím, že by ani nedovolili —“

„Nechte těch prasat !“ odbyl ji hoch. „Můžete vsadit svůj poslední šesták, že už vím, kde to je ! Vždyť tam vozím sira Jamese do Garden skoro každý den ! A **vás** tam dopravím také. Jen tady počkejte okamžiček, nežli vyprodám svůj sklad. A potom vystopujeme tu vaši Avenue, nežli řeknete švec !“

„To znamená, že mě dovedete— domů ?“ domlouvala mu Pollyanna, stále mu dobře nerozumějíc.

„Se ví ! To je na beton — jen poznáte-li ten dům.“

„Ach ano, poznám ten dům,“ odvětila starostlivě Pollyanna, „jenže nevím, je-li — na beton nebo není. A není-li, mohl byste—“

Ale hoch jen na ni vrhl nový pohrdavý pohled a zmizel v davu. Za chvíli slyšela Pollyanna jeho pronikavé volání: „Nóvinyy, nóvinyy ! **Herald, Globe** — noviny, pane ?“

S povzdechem úlevy ustoupila Pollyanna ke dveřím jednoho domu a čekala. Byla unavena, ale šťastna. Ačkoli ji celá ta příhoda s hochem poněkud mátlá, důvěřovala mu a byla plně přesvědčena, že ji dovede domů.

„On je milý a líbí se mi,“ řekla si sledujíc očima hbitou, mrštnou postavu hochovu. „Ale mluví trochu divně. Jeho slova zní jako anglická, ale některá jaksi nedávají smyslu s ostatními. Ale jsem aspoň ráda, že mě našel,“ dodala se spokojeným povzdechem.

Za chvíli se vrátil hoch s prázdnýma rukama.

„Tak pojďte, holčičko. Všichni na palubu !“ zvolal vesele. „Ted porážujeme k té Avenue. Kdybych byl pán, odvezl bych vás domu po pansku v bzučadle; ale protože nemám prachy, potáhneme pěšourem.“

Cestou většinou mlčeli. Pollyanna byla tak unavena, že jí jednou v životě nebylo příliš do řeči, ani o Dobročinných dámách; a hochova mysl byla zaměstnána volbou nejkratší cesty k cíli. Když přišli k Public Gardenu, zvolala Pollyanna radostně:

„Ach, teď už jsem skorem na místě ! Pamatuji si na tenhle park. Bavila jsem se tu znamenitě dnes odpoledne. Teď už je to jen kousek cesty domů.“

„Tak jsme to tedy našli ! Teď už tam budeme hnedle,“ chvástal se hoch. „Neřekl jsem vám to ? Vezmeme to rovnou přes park k Avenue a potom už bude vaší starostí najít ten barák.“

„Ach, to už já najdu,“ radovala se Pollyanna se sebevědomím člověka, který se octl na známé půdě.

Bylo již zcela tma, když Pollyanna zamířila k širokým schodům domu Carewových. Na hochovo zazvonění bylo otevřeno skorem ihned a Pollyanna spatřila před sebou nejen Mary, ale také paní Carewovou, Bridget a Jennii. Všecky ty ženy byly bledé a jejich oči byly plny starostí.

„Dítě, dítě, kde jste byla ?“ zvolala paní Carewová pospíchajíc k ní.

„Já — šla jsem jen na procházku," odpovídala Pollyanna, „a zabloudila jsem, a tenhle hoch —"

„Kde jste ji našel?" vpadla jí do řeči paní Carewová obrátivši se dychtivě k průvodci Pollyanny, který se v té chvíli rozhlížel s netajeným obdivem kolem sebe po divech ve skvěle osvětlené síni. „Kde jste ji našel, hochu?" opakovala hlasitěji.

Hoch se jí díval chvíli nezastrašeně do očí; potom jeho oči vesele zamžouraly, ačkoli jeho hlas byl úplně vážný, když pak promluvil.

„Inu, našel jsem ji u Bowdoin Square, ale myslím, že přišla od North Endu, jenže nerozuměla té haťmatilce Dagů a proto myslím, že se jí zrovna příliš nezamlouvali, madam."

„North End — to dítě — samo ! Pollyanno !" zvolala paní Carewová a zachvěla se.

„Ach, nebyla jsem tam sama, paní Carewová," hájila se Pollyanna. „Bylo tam tolik a tolik lidí, že ano, hochu?"

Ale hoch zmizel již s posměvačným úsměvem ve dveřích.

Pollyanna zvěděla během příští půlhodiny mnoho věcí. Dověděla se, že slušná děvčátka nechodí daleko sama v neznámých městech, ani nesedají na lavičkách v parku a nemluví s cizími lidmi. Dověděla se také, že to byl jen ‚naprosto zvláštní zázrak', že se dostala večer domů vůbec a že unikla mnohým, velmi mnohým nepříjemným následkům své pošetilosti. Dověděla se, že Boston není Beldingsville a že jí něco takového nesmí už nikdy ani napadnouti.

„Ale paní Carewová," hájila se nakonec zoufale, „**jsem** přece tady a neztratila jsem se navždy. Myslím, že bych mohla být spíš ráda, než si pořád myslet na to, co zlého se mi mohlo stát.

„Ano, ano, dítě, to je sice pravda," povzdechla si paní Carewová, „ale nahnala jste mi tolik strachu, a chci být jista, ale naprosto **jista**, že toho už po druhé neuděláte. A teď pojďte, má drahá, máte už jistě hlad."

Právě nežli toho večera usnula, řekla si Pollyanna ospale:

„Ale ze všeho mě nejvíc mrzí, že jsem se nezeptala toho hochy, jak se jmenuje, ani kde bydlí. Teď mu nebudu moci vůbec ani poděkovat !"

KAPITOLA SEDMÁ

NOVÝ ZNÁMÝ

Po oné své dobrodružné cestě byla Pollyanna pod velmi bedlivým dohledem, a kromě do školy nesměla vyjít z domu jinak než za doprovodu Mary nebo paní Carewové. To však Pollyannu nijak nemrzelo, neboť měla ráda paní Carewovou i Mary a byla šťastna, že může jít s nimi. Věnovaly jí také mnoho svého času. I paní Carewová, jsouc dosud pod dojmem hrůzy z toho, co se mohlo státi, i úlevy, že se to nestalo, snažila se zabavit ji nějak.

Tak se stalo, že Pollyanna s paní Carewovou chodila na koncerty a matinée a navštívila Veřejnou knihovnu a Umělecké museum; a s Mary podnikala ty krásné výlety za účelem ‚prohlídky Bostonu‘ a navštívila Státní dům a Starý jižní kostel.

Jakkoli Pollyanna jezdila ráda autem, jezdila ještě raději elektrickou drahou, jak paní Carewová jednoho dne ke svému velkému překvapení poznala.

„Pojedeme elektrikou ?“ tázala se dychtivě Pollyanna.

„Ne. Doveze nás Perkins,“ odpověděla paní Carewová. Potom, vidouc zřejmé zklamání v obličeji Pollyanny, dodala překvapeně: „Myslila jsem, že jezdíte ráda autem, dítě !“

„Ach, to jezdím,“ přitakala Pollyanna, „a neříkám nic, protože auto je ovšem lacinější než elektrika a —“

„Lacinější než elektrika !“ přerušila ji užasle paní Carewová.

„Inu ano,“ vykládala Pollyanna s rozšířenýma očima, „elektrika stojí pět centů za osobu, víte, a auto nestojí nic, protože je vaše. A já ovšem jezdím ráda v autu,“ dodávala spěšně, nežli mohla paní Carewová promluvit. „To jen proto, že je v elektrice tolik lidí a je tak zábavné pozorovat je ! Nemyslíte ?“

„Inu ne, Pollyanno, nemohu říci, že by se mi to líbilo,“ odpověděla suše paní Carewová a obrátila se od ní.

Náhodou se doslechla paní Carewová za necelé dva dny něčeho více o Pollyanně a elektrické dráze — tentokrát od Mary.

„Je to podivné, myslím, madam,“ vykládala Mary vážně v odpověď na jednu otázku své paní, „je to podivné, jak si slečna Pollyanna získá každého — a ani se o to nenamáhá. Ne, že by něco pro to dělala. To ne. Ona jen — jen je na ní vidět, že je ráda, a to je to všecko, myslím. Ale viděla jsem, jak vešla do vozu elektriky, kde bylo plno mrzutých lidí a fňukajících dětí, a za pět minut byste nebyla ten vůz poznala. Lidé se přestali mračit a děti zapomněly, proč fňukaly.“

„Někdy je to tím, co mi slečna Pollyanna řekne, a oni to slyší. Někdy je to jen to ‚Děkuji vám‘, co ona řekne, když nám někdo uvolní místo — a oni to vždycky dělají — totiž, že nám nabídnou místo. A někdy je to jen to, jak se usměje na nějaké dítě nebo třeba na psa. Všichni psi mrskají ohonem, jak ji jen spatří, a všechny děti, velké i malé, usmívají se na ni a natahují po ní ruce. Zůstaneme-li stát a nemůžeme dál, je to pro ni žert,

a přestoupíme-li do nepravého vozu, je to nejzábavnější věc, jaká se jen může stát. A tak je to se vším. Nikdo nemůže zůstat mrzutý, když uvidí slečnu Pollyannu, i když je to v elektrice plné lidí, kteří ji neznají."

„Hm, to je docela možné," řekla tiše paní Carewová a obrátila se.

Říjen byl toho roku neobyčejně teplý a krásný měsíc a jak jeho zlaté dny mýjely, ukázalo se brzy, že stačiti Pollyanniným lehkým nohám je úkol, k němuž je potřebí příliš mnoho času a trpělivosti; a jakkoli měla paní Carewová dosti toho prvního, neměla té druhé, a také se jí nelíbilo, aby Mary trávila příliš mnoho **svého** času (necht' už byla její trpělivost jakákoli) přisluhováním vrtochům, a nápadům Pollyanniným.

Držeti ji v domě po všechna ta krásná říjnová odpoledne bylo ovšem také nemožné. A tak se zanedlouho octla Pollyanna opět v té 'krásné velké zahradě' — v bostonské Public Garden — a sama. Zdánlivě byla tak volná jako předtím, ale ve skutečnosti byla obklopena vysokou kamennou stěnou nařízení.

Nesmí mluvit s cizími lidmi; nesmí si hrát s cizími dětmi; a za žádných okolností nesmí vykročit nohou z parku kromě na cestu domů. Mimo to Mary, která ji dovedla do parku, přesvědčila se důkladně, že Pollyanna zná cestu domů, že ví, kde je Commonwealth Avenue křižuje s Arlington Streetem, vedoucím k parku. A vždy se musí vydat na cestu domů, když hodiny na kostelní věži odbijí půl páté.

Pollyanna chodila teď často do parku. Někdy šla s některou spolužačkou, častěji šla sama. Přes poněkud mrzutá omezení bavila se tu dobře. Mohla aspoň **pozorovat** lidi, i když s nimi nesměla mluvit; a mohla mluvit s veverkami, holuby a vrabci, kteří si tak dychtivě přicházeli pro oříšky a zrní, jež jim teď pokaždé přinášela.

Pollyanna toho prvního dne neustále hledala zrakem své staré známé — toho muže, který byl rád, že má oči, ruce a nohy, a tu hezkou slečnu, která nechtěla jít s tím hezkým pánem; ale nespatriila jich tu. Vídala často toho hocha ve vozíku a mrzelo ji, že s ním nesmí mluvit. Ten hoch také krmil ptáky a veverky, a ti ho znali tak, že mu holubi sedali na hlavu a na ramena a že mu veverky hrabaly v kapsách, hledající oříšky. Ale Pollyanna, pozorujíc ho z dálky, povšimla si vždycky jedné zvláštní okolnosti: ačkoli hochovi působilo zřejmě radost, že může předložit tu svou hostinu, jeho zásoby potravy došly skorem vždycky ihned; a ačkoli vypadal potom vždy právě tak zklamaně, jako veverky po marném hledání, nikdy mu nenapadlo, aby věci odpomohl tím, že příště přinese víc — což připadalo Pollyanně nanejvýš krátkozrakým.

Když si hoch nhrál s ptáky a veverkami, četl — četl neustále. Ve vozíku míval obyčejně dvě nebo tři odřené knihy a někdy i nějaký obrázkový časopis. Byl skoro vždy na témž místě a Pollyanna by byla ráda věděla, jak se tam vždy dostane. Potom to jednoho nezapomenutelného dne objevila. Toho dne neměli školu a ona přišla do parku dopoledne; a sotva přišla do parku, spatřila, že ho tam veze po stezce nějaký světlolasý hoch s tupým nosem. Pohlédla bystřeji do obličeje toho světlolasého hocha a potom se s radostným voláním rozběhla k němu.

„Ach, to jste vy — vy ! Já vás znám — i když nevím, jak se jmenujete. Vy jste mě našel ! Nepamatujete se nato ? Ach, jsem tak ráda, že vás vidím ! Byla bych vám tak ráda poděkovala !"

„Jejda, vždyť to je ta zabloudilá panská slečinka z Avenue !" zvolal hoch směje se. „Tak co je s vámi ? Zabloudila jste zas ?"

„Ach ne !" zvolala Pollyanna poskakujíc po špičkách nepotlačitelnou radostí. „Teď už nemohu zabloudit — musím zůstat jen tady. A nesmím se žádným mluvit, víte ? Ale s vámi mohu, protože vás **znám**; a s ním také mohu — až mě představíte," dodala se zářícím pohledem na chromého hocha a s pomlčkou plnou naděje.

Světlovlasý hoch se tiše zachechtal a poklepal hochovi ve vozíčku na rameno.

„Slyšíte to, co ? To je přece něco ! A teď vás tedy představím !" Zaujal okázalý postoj. „Madam, toto jest můj přítel sir James, lord z Murphy's Alley, a —" ale hoch na vozíku mu vpadl do řeči.

„Jerry, nech těch hloupostí !" zvolal rozmrzele. Potom se obrátil s jasnou tváří k Pollyanně: „Viděl jsem vás tu už kolikrát. Díval jsem se na vás, jak krmíte ptáky a veverky — vy máte vždycky tolik toho pro ně ! A myslím, že máte také nejraději sira Lancelota. Je tu sice také lady Rowena — ale ona se zachovala včera nehezky ke Guinevěře — vzala jí její oběd."

Pollyanna mžikala očima a mračila se pohlížeje s hocha na hocha ve zřejmé nejistotě. Jerry se opět zachechtal. Potom zasunul vozík na obvyklé místo a chystal se k odchodu. Zavolal přes rameno k Pollyanně:

„Poslechněte, maličká, musím vám něco vysvětlit. Tenhle chlapík není opilý ani blázen. Víte ? To jsou jen jména, co on dává těmhle svým mladým přátelům" — ukázal okázalým pohybem paže ke tvorům, kteří se sbíhali a sletovali se všech stran. „A nejsou to ani jména **lidí**. Jsou to jen osoby z knih. Rozumíte ? Ale on má raději hlad, jen aby je mohl nakrmit. To je k smíchu, co ? Uctívá poklona, sire Jamesi," dodal ušklíbnuv se k hochovi ve vozíku. „Mějte se tu dobře — a nechte si taky něco pro sebe. Na shledanou !" A odešel.

Pollyanna dosud mrkala a mračila se, když se k ní chromý hoch obrátil s úsměvem.

„Nedivte se Jerrymu. To je už jeho zvyk. Nechal by si utít pravou ruku k vůli mně — to by udělal, ale on rád škádlí. Kde jste se s ním viděla ? On vás zná ? Neřekl mi vaše jméno."

„Já jsem Pollyanna Whittierová. Zabloudila jsem a on mě našel a odvedl mě domů," odpověděla Pollyanna dosud poněkud omámeně.

„Aha ! To je mu docela podobné," přikývnul hoch. „Vždyť mě sem vozí každý den."

V Pollyanniných očích se objevila náhlá sympatie.

„Vy nemůžete chodit —vůbec — hm — sire Ja-Jamesi ?"

Hoch se vesele zasmál.

„Sir James, to se rozumí ! To je zase jen jeden Jerryho nesmysl. Já nejsem žádný ‚sir'."

Na Pollyanně bylo patrné zřejmé zklamání.

„Že nejste ? Ani — lord, jak on řekl ?"

„To jistě nejsem."

„Ach, já už jsem myslela, že jste — jako ten Malý lord Fauntleroy, víte ?" řekla Pollyanna. „A —"

Ale hoch ji dychtivě přerušil:

„Vy znáte Malého lorda Fauntleroye ? A víte také něco o siru Lancelotovi a o svatém Grálu, o králi Arthurovi a o jeho Okrouhlém stole, o lady Raweně, o Ivanhoeovi a o všech těch ? Znáte to ?”

Pollyanna zavrtěla nejistě hlavou.

„Inu, snad je ani neznám všechny,” připustila. „Ti všichni jsou — v knihách ?”

Hoch přikývnul.

„Mám je tady — některé,” řekl. „Čtu je rád vždy zase znovu. Člověk v nich vždycky najde **něco** nového. A mimo to nemám stejně žádné jiné. Ty patřily otci. Poslechni, ty darebo — nech toho !” dodal se smíchem, když mu veverka s chvostnatým ohonem skočila na klín a hrabala mu v kapsách. „Myslím, že jim už budeme muset dát jejich oběd, aby nesnědli nás,” smál se hoch. „Tohle je sir Lancelot. On je vždycky první.”

Hoch vytáhl odněkud malou lepenkovou krabičku, kterou obezřele otvíral, jsa si vědom četných jasných oček, která pozorovala každý jeho pohyb. Kolem něho zaznělo teď šustění a třepání křídel, vrkání holubů, smělé štěbetání vrabců. Sir Lancelot, cílý a nedočkavý, usadil se na jednom opěradle vozíku. Druhý takový chlapík s chvostnatým ohonem, méně odvážný, seděl na zadních nohou pět stop odtud. Třetí veverka štěbetala hlučně na větvi nedalekého stromu.

Hoch vzal z krabičky několik ořechů, housku a smažený vdoleček. Na tento pohlížel toužebně, váhavě.

„Přinesla — jste něco ?” otázal se pak.

„Hromadu — tady,” přikývla Pollyanna poklepnuvši na papírový sáček, který držela.

„Ach, tak tedy **budu** snad dnes jíst,” povzdechl hoch pustiv s výrazem úlevy vdoleček zpět do krabičky.

Pollyanna, která nechápala význam toho jednání, vsunula prsty do sáčku a hostina počala.

Byla to krásná chvíle. Pro Pollyannu byla to snad nejkrásnější chvíle, jakou kdy zažila, neboť našla někoho, kdo dovedl mluvit rychleji a déle než ona. Tento podivný hoch měl nevyčerpatelnou zásobu divuplných příběhů o statečných rytířích a krásných dámách, o turnajích a bojích. K tomu uměl je tak živě líčiti, že Pollyanna viděla takřka na vlastní oči chrabré činy, rytíře v brnění a krásné dámy v jejich šatech skvosty zdobených a s dlouhými pletenými vlasů, ačkoli se vlastně dívala na hejno poletujících holubů a vrabců a na skupinu dovádivých veverek na velkém kusu trávníku sluncem ozářeného.

Na Dobročinné dámy bylo zapomenuto. Nebylo vzpomenuto ani na hru radosti. Pollyanna se zardělými líci a s jiskřícíma očima prodlévala v dobách zlatého věku, vedena hochem, romantičností živěným, který — ačkoli toho sám nevěděl — se snažil vtěsnat do této jedné krátké hodiny družného přátelství ony nesčetné, pusté dny osamělosti a tužeb.

Teprve když zazněly zvony v poledne a Pollyanna spěchala domů, vzpomněla si, že ani nezná jména toho hochy.

„Vím jen, že se nejmenuje ‚sir James‘," povzdechla si rozmrzele. „Ale to je jedno, zeptám se ho na to zítra."

(8)

KAPITOLA OSMÁ

JAMIE

Pollyanna neviděla toho hocha ‚zítra‘. Pršelo a ona nemohla jít do parku vůbec. Pršelo také druhého dne. Ani třetího dne ho neviděla, neboť ačkoli slunce jasně svítilo a ačkoli vyšla brzy odpoledne do parku a čekala tam dlouho, nepřišel vůbec. Ale čtvrtého dne byl na svém starém místě a Pollyanna pospíšila k němu s radostným uvítáním.

„Ach, jsem tak ráda, tak **ráda**, že vás vidím ! Ale kde jste byl ? Včera jste tu nebyl vůbec."

„Nemohl jsem. Bolest mě nechtěla včera pustit," řekl hoch, který byl velmi bledý.

„**Bolest** ! Ach, ono to — bolí ?" tázala se Pollyanna, ihned plna soucitu.

„Ale ano, vždycky," přikývnul hoch s vesele lhostejným vzezřením. „Obvykle to vydržím a jedu sem přece, leda když je to příliš zlé, jako včera. To pak nemohu."

„Ale jak to můžete vydržet — když to bolí — neustále ?" řekla Pollyanna.

„Inu, musím," odpověděl hoch otvíraje široce oči. „Když je to tak, je to tak, a nejde to předelat. Nač tedy myslet, jak by to mohlo být ? A mimo to, čím víc to bolí jeden den, tím lepší je to, když to přestane druhý den."

„To znám ! To je jako ta hra —" začala Pollyanna, ale hoch ji přerušil.

„Přinesla jste toho hodně dnes ?" tázal se starostlivě. „Doufám, že ano. Víte, nemohl jsem jim přinést dnes nic. Jerryemu nezbylo dnes ani penny na burské oříšky a v krabičce nebylo dnes v poledne pro mne skoro nic."

Pollyannu to zarazilo.

„Chcete říci — že jste neměl dost jíst — **sám** — pro svůj lunč ?"

„To jistě !" usmál se hoch. „Ale nedělejte si starostí. Není to po prvé — a nebude to naposledy. Jsem tomu zvyklý. Hleďme ! Tamhle jde sir Lancelot."

Ale Pollyanna nemyslí na veverka.

„A což doma vám nezbylo nic ?"

„Ba ne, doma nezbude **nikdy** nic," smál se hoch. „Víte, mamka dělá venku — schody a prádlo — a ona tam dostane jíst, a Jerry už něco sežene, jak může, kromě večer a ráno; to jí s námi — máme-li něco."

Pollyanna byla ještě zaraženější.

„Ale co děláte, když nemáte co jíst ?“

„To máme ovšem hlad.“

„Ale já jsem **nikdy** neslyšela o nikom, kdo by neměl **vůbec** co jíst“ divila se Pollyanna. „Otec a já jsme byli ovšem chudí a museli jsme jíst fazole a sekanou rybu, i když jsme měli chuť na krocana. Ale měli jsme aspoň **něco**. Proč neřeknete lidem — všem těm lidem všude, co bydlí v těch domech ?“

„Co by to bylo platné ?“

„Vždyť by vám přec něco dali !“

Hoch se opět zasmál, tentokrát trochu podivně.

„To je otázka. Nevím, jak by to dopadlo. Koho znám, nikdo nedostal ještě roštěnku a dort na požádání. A mimo to, nemá-li člověk jednou za čas hlad, neví ani, jak dobře chutnají brambory a mléko; a neměl by tolik zápisů do Veselé knihy.“

„Do čeho ?“

Hoch se rozpačitě usmál a náhle se zarděl.

„To nic není ! Zapomněl jsem na chvíli, že mluvím s někým jiným než s maminkou a Jerryem.“

„Ale co je to ta vaše Veselá kniha ?“ naléhala Pollyanna. „Prosím vás, povězte mi to ! Jsou v ní také rytíři a lordové a dámy ?“

Hoch zavrtěl hlavou. Z jeho očí zmizel smích a byly teď temné a nezbadatelné.

„Ne, byl bych raději, kdyby v ní byli,“ povzdechl toužebně. „Ale když člověk — nemůže ani chodit, nemůže bojovat v bojích a získat ceny, a krásné dámy mu nepodávají meč a nedávají mu odměnu.“ V očích hocha se objevilo náhlé světlo. Pozdvihl hlavu jakoby v odpověď na zvuk polnice. Potom právě tak náhle ono světlo pohaslo a hoch upadl opět v lhostejnost.

„Člověk nemůže potom dělat nic,“ pokračoval unaveně po chvíli mlčení. „Musí jen sedět a přemýšlet; a v takových chvílích bývá to přemýšlení někdy hrozné. Moje aspoň bývá. Byl bych rád chodil do školy a učil se něčemu — něčemu víc, než mě může naučit mamka; a o tom jsem přemýšlel. Byl bych rád vyběhl ven a hrál míčem s ostatními hochy; a o tom jsem přemýšlel. Byl bych šel rád ven a prodával noviny s Jerryem; a o tom jsem přemýšlel. Přál jsem si, aby se nemuseli o mne po celý život starat jiní; a o tom jsem přemýšlel.“

„To znám, ach, to já znám,“ zvolala s jiskřícíma očima Pollyanna. „Já jsem také přišla o svoje nohy na čas !“

„Tak ? Aspoň to tedy trochu znáte. Ale teď máte zas svoje nohy. Já ne,“ povzdechl hoch a stín v jeho očích ztemněl.

„Ale nepověděl jste mi to ještě o — o té Veselé knize,“ upomenula ho po chvíli Pollyanna.

Hoch sebou pohnul a stydlivě se usmál.

„Inu, není to vlastně nic, má to cenu jen pro mne. **Vy** byste v ní mnoho nenašla. Začal jsem ji před rokem. Toho dne bylo mi zvlášť zle. Nic mi nebylo vhod. Nějakou dobu jsem o tom přemýšlel; potom jsem vzal jednu otcovu knihu a chtěl jsem číst. A první, co jsem tam viděl, bylo tohle; naučil jsem se tomu potom z paměti a umím to říkat:

„Radostí je nejvíc tam, kde žádných vidět není, každý lísteček, jenž na zem spadne za jeseni, v sobě radost má, buď zvuku nebo utišení.“*

* Blanchard ; Lyrické básně — Skryté radosti.

To mě dopálilo. Přál jsem tomu člověku, který to psal, aby byl tak na mém místě a mohl najít také nějakou radost v tom mém ‚lístěčku‘. Byl jsem tak dopálen, že jsem si umínil dokázat mu, že neví, o čem mluví, a proto jsem je začal hledat — ty radosti ve svých ‚lístěčcích‘. Vzal jsem starý čistý zápisník, který mi dal Jerry, a umínil jsem si, že budu ty radosti zapisovat, že tam zapíši všecko, z čeho budu mít nějakou radost. Tak jsem se chtěl přesvědčit, kolik těch radostí budu mít."

„Ano, ano !" volala Pollyanna se zájmem, když se hoch odmlčel, aby si oddechl.

„Nuže nečekal jsem jich mnoho, ale — co byste řekla ? — bylo jich docela hodně. Skoro ve všem bylo něco, co se mi **trochu** líbilo, i zapsal jsem to tedy. První bylo ten zápisník sám — že jsem jej dostal, abych mohl do něj psát. Potom mi někdo dal květinu v květináči, a Jerry našel hezkou knihu v podzemní dráze. Potom to bylo opravdu zábavné hledat je — našel jsem je někdy v podivných věcech. Potom mi jednou Jerry přišel na ten zápisník a poznal, co v něm je. A on mu dal jméno — Veselá kniha. A — to je všecko."

„Všecko — **všecko** !" zvolala Pollyanna a v jejím zářícím obličeji zápasily radost a úžas o nadvládu. „Jakže, vždyť to je ta hra ! Vy hrajete tu radostnou hru a ani o tom nevíte — jenže ji hrajete o hodně a hodně líp než já ! Inu, já — já bych ji nedovedla hrát vůbec, myslím, kdybych — kdybych neměla co jíst a nemohla nikdy chodit a podobně !"

„Ta hra ? Jaká hra ? Nevím nic o žádné hře," řekl hoch.

Pollyanna zatleskala rukama.

„Věděla jsem, že to nevíte — věděla jsem, že to nevíte, a právě proto je to tak krásné a tak — tak ku podivu. Ale poslechněte ! Povím vám, jaká je to hra."

A pověděla mu to.

„Jemine !" zvolal hoch udiveně, když skončila. „Co tomu říkáte ?"

„A vy tady hrajete mou hru líp než každý jiný, a já ještě ani nevím, jak se jmenujete, a nic !" zvolala Pollyanna v ohromném úžasu. „Ale musím to vědět; — musím vědět všecko."

„Pah, není ani co vědět," odvětil hoch pokrčiv rameny. „A mimo to, podívejte se, tamhle je ubohý sir Lancelot a ti ostatní, a čekají na svůj oběd," dodal.

„Opravdu čekají," řekla Pollyanna pohlédnuvši na netrpělivě třepetající se a štěbetající tvory kolem nich. Vysypala lhostejně sáček a rozhodila jeho obsah na všechny strany.

„Tak, teď je to hotovo a můžeme mluvit dál," řekla radostně. „A je toho tolik, co bych ráda věděla. Předně, prosím vás, jak se jmenujete. Já jen vím, že se jmenujete ‚sir James'."

Hoch se usmál.

„Ne, nejmenuji se tak; ale Jerry mi tak říká nejčastěji. Mamka a ostatní mi říkají Jamie'."

„**Jamie !**" V Pollyanně se zatajil dech. Divoká naděje se objevila v jejích očích. Ta však byla skorem ihned vystřídána hroznou pochybností.

„A ‚mamka' znamená — matka ?"

„To se rozumí !"

Pollyanna se ztatečně zhroutila. Tvář se jí protáhla. Má-li tenhle Jamie matku, nemůže být ovšem Jamiem paní Carewové, jehož matka už dávno zemřela. Ale i takto byl tento Jamie neobyčejně zajímavý.

„Ale kde bydlíte ?' vyslychala ho dychtivě. „Je ještě někdo jiný ve vaší rodině kromě vaší matky a — Jerryho ? A chodíte sem každý den ? Kde máte tu Veselou knihu ? Mohla bych ji vidět ? A řekli doktoři, že nebudete už nikdy chodit ? A kde jste to dostal — ten vozík, myslím ?"

Hoch se zasmál.

„A to vám mám odpovědět na všechny ty otázky najednou ? Začnu tedy tou poslední a půjdu zpátky, nezapomenu-li je. Ten vozík jsem dostal před rokem. Jerry znal jednoho toho člověka, co píše pro noviny, a ten to tam dal o mně — že nemohu vůbec chodit a to všecko a — a o té Veselé knize. A najednou přišel celý houf mužů a žen s tím vozíkem a řekli, že je to pro mne, že četli to všecko o mně a že chtějí, abych měl něco od nich na památku."

„Jemine, jak rád jste asi byl !"

„Byl jsem. Spotřeboval jsem celou stránku té Veselé knihy na zápis o tom vozíku."

„Ale což vy už nebudete opravdu nikdy chodit ?" tázala se Pollyanna a její oči se zkalily slzami.

„Vypadá to tak. Řekli, že nebudu."

„Ach, to řekli také o mně a potom mě poslali k doktoru Amesovi a byla jsem tam skoro rok, a on mě vyléčil, že zas chodím. Snad by vyléčil také vás !"

Hoch zavrtěl hlavou.

„To sotva. A já bych k němu stejně nemohl jít. Na to by bylo třeba hodně peněz. Můžeme docela dobře říci, že už nebudu chodit — nikdy. Ale na tom nezáleží." Hoch pohodil netrpělivě hlavou vzad. „Snažím se nemyslet na to. Víte, jaké to je když — když člověk nechá myšlenky běžet."

„Ano, ano, to je jisté — a já ještě o tom mluvím !" zvolala Pollyanna kajícně. „Řekla jsem už, že umíte hrát tu hru líp než já."

Ale mluvmě dál. Ještě jste mi neřekl ani polovici. Kde bydlíte ? A nemáte kromě Jerryho žádného bratra ani sestru ?"

V hochově obličejí nastala rychlá změna. Jeho oči zazářily.

„Ne — a on vlastně ani není můj bratr. Není ani můj příbuzný, a mamka také ne. A teď uvažte, jak hodní byli ke mně !”

„Cože ?” zvolala Pollyanna, ihned něco větříc. „Ta mamka tedy není vaší matkou vůbec ?”

„Ne, a právě proto —”

„A vy nemáte žádnou matku ?” přerušila ho Pollyanna se vzrůstajícím rozčilením.

„Ne, nepamatuji se na matku vůbec, a otec mi zemřel před šesti lety.”

„Kolik vám bylo let ?”

„To nevím. Byl jsem malý. Mamka říká, že mi snad bylo šest. To mě vzali k sobě.”

„A vy se jmenujete Jamie ?” Pollyanna napětím ani nedýchala.

„Ano, řekl jsem vám to už.”

„A jak se jmenujete ještě ?” otázala se dychtivě, ale s obavou.

„To nevím.”

„Vy že to nevíte !”

„Nepamatuji se na to. Byl jsem příliš malý, myslím. Ani Murphyovi to nevědí. Oni mně neznají jinak než jako Jamieho.”

Velké zklamání se objevilo v obličejí Pollyanny, ale skorem ihned jakási myšlenka zahнала onen stín.

„Nuže, nevíte-li, jak se jmenujete, nemůžete ani vědět, ne-jmenujete-li se Kent !” zvolala.

„Kent ?” opakoval zmateně hoch.

„Ano,” začala rozčileně Pollyanna. „Víte, jednou byl jeden malý hošík, jmenoval se Jamie Kent a —” odmlčela se náhle a kousla se do rtu. Napadlo jí, že bude šetrnější, neřekne-li zatím tomu hochovi o své naději, že by mohl být tím ztraceným Jamie. Bude lépe, když se napřed přesvědčí, nežli vzbudí nějaké naděje, jinak by mu mohla způsobiti spíše zármutek než radost. Nezapomněla, jak to zklamalo Jimmy Beana, když mu musela říci, že ho Dobročinné dámy nechtějí, a potom ještě jednou, když ho ani pan Pendleton nechtěl. Umínala si, že se nedopustí téže chyby po třetí; proto se rychle zatvářila naprosto lhostejně o tomto nebezpečném předmětu a řekla:

„Ale na Jamie Kentovi nezáleží. Povězte mi raději něco o sobě. Mne to **tolik** zajímá !”

„Nevím, co bych řekl. Nevím nic hezkého,” váhal hoch. „Říkalo se, že otec byl — byl divný a nikdy nemluvil mnoho. Nevěděli ani, jak se jmenuje. Všichni mu říkali ‚profesor’. Mamka říká, že on a já jsme bydlili v zadním pokojíku v nejvyšším patře domu v Lowellu, kde oni bydleli. Byli tenkrát chudí, ale nebyli tak chudí jako teď. Jerryho otec byl tenkrát živ a chodil do práce.”

„Ano, ano, jen dál,” pobízela ho Pollyanna.

„Inu, mamka říká, že byl můj otec hodně churavý a byl pořád divnější, takže já jsem býval většinou u nich dole. Tenkrát jsem trochu chodil, ale moje nohy nebyly zdravé. Hrál jsem si s Jerry a s malou holčičkou, která potom umřela. Když otec umřel, neměl jsem nikoho a někteří lidé mě chtěli dát do sirotčince; ale mamka řekla, že si na mne zvykli a že jsem si zvykl na Jerryho, a že si mě nechají. Nechali si mě tedy. Ta malá holčička právě umřela a oni řekli, že mě budou mít místo ní. Od té doby jsem u nich. Potom jsem jednou upadl a bylo to ještě horší, a oni jsou teď hrozně chudí, když Jerryho otec umřel. Ale nechali si mě. To je přece velmi hezké od nich ?”

„Ano, ano !” zvolala Pollyanna. „Ale oni budou za to odměněni — vím, že budou za to odměněni !” Pollyanna se teď chvěla radostí. Poslední její pochybnost zmizela. Našla toho ztraceného Ja-mieho. Tím si byla jista. Ale nesmí dosud mluvit. Napřed ho musí vidět paní Carewová. A potom — **potom** — ! I fantasie Pollyanny byla slabá, když šlo o to představit si, jaká radost čeká na paní Carewovou a na Jamieho v tom krásném setkání.

Vyskočila rychle nedbajíc sira Lancelota, který se vrátil a hrabal v jejím klínu hledaje ještě nějaké oříšky.

„Musím už teď jít, ale zítra přijdu zas. Možná, že se mnou přijde jedna dáma, která by vás ráda znala. Budete tady zítra, že ano ?” dodala úzkostlivě.

„To jistě, bude-li hezky. Jerry mě sem doveze skorem každé dopoledne. Oni to už tak zařídili a já si sem vezmu vždycky svůj oběd a jsem tady do čtyř hodin. Jerry je hodný ke mně — to je jisté !”

„Vím to, vím to,” přikyvovala Pollyanna. „A snad najdete ještě někoho, kdo k vám bude také hodný,” těšila ho. A s tímto záhadným prohlášením a se zářícím úsměvem odešla.

(9)

KAPITOLA DEVÁTÁ

PLÁNY A ZÁMĚRY

Cestou domů osnovala Pollyanna radostné plány. Zítra musí nějak přemluvit paní Carewovou, aby s ní šla na procházku do Public Garden. Jak to zařídí, to Pollyanna dosud nevěděla; ale zařídít to musí.

Říci paní Carewové přímo, že našla Jamieho a že chce, aby se šla na něho podívat, na to nebylo ani pomyšlení. Byla tu ovšem vždycky slabá možnost, že to není její Jamie; a kdyby nebyl a ona tak vzbudila v paní Carewové marné naděje, mohlo by to mít zlé následky. Pollyanna věděla z toho, co jí řekla Mary, že již dvakrát předtím paní Carewová vážně ochuravěla velkým zklamáním, když sledovali nadějnou stopu, která však vedla ke zcela jinému hochovi, než byl syn její zemřelé sestry. Pollyanna tedy věděla, že nesmí říci paní Carewové, proč chce, aby s ní šla zítra do Public Garden. Ale nějaký způsob se už najde, prohlásila si Pollyanna, když spěchala blaženě domů.

Osud však opět zakročil ve způsobě prudkého lijáku; a sotva Pollyanna příštího dne vyhlédla ze dveří, poznala, že toho dne nebude žádné vycházky do Public Garden. Ale ani druhého, ba ani třetího dne se obloha nejasnila; a Pollyanna ztrávila všechna tři odpoledne přecházením od okna k oknu, vyhlížením k nebi a starostlivým vyptáváním na každém: „Nemyslíte, že se už **trochu** jasní ?“

Toto chování jindy tak veselé dívky bylo tak neobvyklé a její neustálé vyptávání tak popuzující, že paní Carewové došla trpělivost.

„Pro všechno na světě, dítě, co se to s vámi děje ?“ zvolala. „Nikdy vás počasí tak netrápilo. Co dělá dnes ta vaše podivuhodná hra radosti ?“

Pollyanna se zarděla a zarazila.

„Ach já, myslím, že jsem na tu hru docela zapomněla,“ přiznala se. „A bude v tom jistě něco, čemu bych mohla být ráda, jen kdybych to hledala. Mohu být ráda, že — že někdy bude **muset** přestat pršet, protože Bůh řekl, že už nepošle druhou potopu. Ale víte, dnes bych byla tolik ráda, kdyby bylo hezky !“

„A proč vlastně ?“

„Ach, já — já jsem chtěla jít na procházku do parku.“ Pollyanna se usilovně snažila mluvit co nejlhostejněji. „Myslila jsem — myslila jsem, že byste snad šla se mnou také.“ Na venek byla Pollyanna zcela klidná. Uvnitř se však chvěla rozčilením a napětím.

„**Já** že bych měla jít na procházku do parku ?“ tázala se paní Carewová pozdvihnuvši lehce obočí. „Děkuji vám, ne, myslím, že nepůjdu,“ řekla usmívajíc se.

„Ach, snad byste — snad byste mi to neodepřela ?“ zvolala Pollyanna v náhlém strachu.

„Už jsem odepřela.“

Pollyanna polkla křečovitě naprázdno. Zbledla znatelně.

„Ale paní Carewová, prosím vás, prosím vás, neříkejte, že **nepůjdete**, až bude hezky,“ domlouvala jí. „Víte, chtěla jsem — ze zvláštní příčiny, abyste šla se mnou — jen pro jednou.“

Paní Carewová se zakabonila. Otevřela již ústa, aby to své ,ne' ještě více zdůraznila; ale cosi prosebného v očích Pollyanniných patrně změnilo její úmysl, neboť její odpověď vyzněla ve zdráhavé svolení.

„Dobrá, dítě, budiž tedy po vašem. Ale slíbím-li, že půjdu, musíte mi **vy** zase slíbit, že nepůjdete po celou hodinu k oknu a že se mě dnes už nezeptáte, vyjasní-li se.“

„Ano, to udělám — totiž neudělám,“ pletla se Pollyanna. Ale když po chvíli bledý paprsek slunce zasvítíl oknem, zvolala radostně: „Myslíte, že se přece — ach !“ zarazila se zmateně a utekla z pokoje.

Příštího rána se zřejmě ,vyjasnilo'. Ale ačkoli slunce jasně svítilo, byl vzduch studený a odpoledne, když přišla Pollyanna ze školy, vál silný vítr. Přes všechny námitky stála však na svém, že je venku krásně a že by ji velice rmoutilo, kdyby paní Carewová nešla na procházku do parku. Paní Carewová tedy šla, ačkoli jen nerada.

Jak bylo lze očekávat, byla to marná cesta. Netrpělivá žena a malá dívka neklidně starostlivých očí procházely spolu stezku za stezkou chvějící se zimou. (Když Pollyanna

nenášla hocha na obvyklém místě, hledala horečně po všech koutcích parku. Pollyanně se zdálo, že to ani není možné. Byla zde v parku, a paní Carewová byla tu s ní; ale Jamieho nebylo nikde — a ona o tom nemohla říci paní Carewové ani slova.) Nakonec paní Carewová, zcela zkrěhlá a rozmrzelá, rozhodla, že půjdou domů; a Pollyanna šla se zoufalstvím v duši.

Potom nastaly pro Pollyannu smutné dni. Podle jejího mínění něco nebezpečně blízkého druhé potopě — ale podle paní Carewové jen „obvyklé podzimní deště“ přinesly řadu vlhkých, mlhavých, studených, neveselých dní, kdy buď stále stejně pršelo nebo spustil dokonce silný liják. Svítalo-li některý den slunce, Pollyanna vždy běžela do parku, ale marně. Jamieho tam nebylo nikdy. Bylo teď v polovici listopadu a park sám byl již pustý. Stromy byly holé, lavičky skorem prázdné a na rybníku nebylo jediné lodičky. Byli tam sice veverky a holubi, a vrabci byli všeteční jako vždycky, ale krmiti je bylo spíše strastí než radostí, neboť každý hbitý pohyb chvostnatého ohonu sira Lancelota budil v ní trpké vzpomínky na hocha, který mu dal jeho jméno — a který tu nebyl.

„A když si pomyslím, že jsem na něm ani nevyzvěděla, kde bydlí!“ naříkala si Pollyanna opět a opět, jak dni mýjely. „A byl to jistě Jamie — já vím, že to byl Jamie. A teď budu muset čekat až do jara, až bude tak teplo, aby sem mohl zase jít. A potom snad já už tu nebudu! Ach já, ach já — a on to byl Jamie, já vím, že to byl Jamie!“

Potom jednoho smutného odpoledne se přihodilo něco neočekávaného. Pollyanna, jdouc horní chodbou k síni, slyšela v síni dole hněvivé hlasy, z nichž jeden byl hlas Mary, kdežto ten druhý — ten druhý —

Druhý hlas mluvil:

„Ani mi nenapadne! Není to žádné žebrání. Rozumíte? Chci mluvit s tím děvčátkem, Pollyannou. Nesu jí vzkaz od — od sira Jamese. A teď jděte pro to děvče, buďte tak hodná.“

S radostným výkřikem se Pollyanna obrátila a takřka sletěla se schodů.

„Ach, já jsem tady, jsem tady!“ volala oddychujíc a spěchala k němu. „Co se stalo? Posílá vás Jamie?“

Ve svém rozčilení běžela k hochovi s napřaženýma pažema, až ji Mary pohoršené zadržela.

„Slečno Pollyanno, chcete snad říci, že znáte toho — toho že-bravého hocha?“

Hoch se hněvem zarděl; ale nežli mohl promluvit, zastala se ho Pollyanna:

„On není žebravý hoch. Je to můj velmi dobrý známý. A k tomu je to ten, co mě našel a přivedl domů tenkrát, když jsem zabloudila.“ Potom se obrátila k hochovi s dychtivou otázkou. „Co se stalo? Posílá vás Jamie?“

„To se rozumí. On dělá už asi měsíc maroda a nevstal od té doby.“

„Co — že dělá?“ tázala se udiveně Pollyanna.

„Maroda — leží. Je nemocný totiž a rád by s vámi mluvil. Půjdete?“

„Nemocný? Ach, to je mi líto!“ rmoutila se Pollyanna. „Ovšem, že půjdu. Jdu si hned pro klobouk a kabát.“

„Slečno Pollyanno !" zvolala Mary s přísným nesouhlasem. „Vždyť vás paní Carewová nikam nepustí — takhle někam s cizím hochem !"

„Ale on není cizí hoch," namítala Pollyanna. „Znám ho už tak dlouho a **musím** jít. Já— —"

„Co to zase znamená ?" otázala se paní Carewová ze dveří salonu ledově. „Pollyanno, kdo je ten hoch, a co tu chce ?"

Pollyanna se rychle obrátila.

„Ach, paní Carewová, vy mě pustíte, že ano ?"

„Kam ?"

„Podívat se na mého bratra, madam," ozval se spěšně hoch, snaže se být co nejzdvořilejší. „Ono mu není nějak dobře a nedal mi pokoj, až jsem šel sem — pro ni," dodal, ukazuje neobratně na Pollyannu. „On si jí nějak moc váží."

„Smím jít, že ano ?" prosila Pollyanna.

Paní Carewová se zamračila.

„Jít s tímhle hochem — **vy** ? Rozhodně ne, Pollyanno ! Divím se vůbec, jak vám to mohlo jen na okamžik napadnout !"

„Ale já bych chtěla, abyste vy šla také," řekla Pollyanna.

„Já ? Nesmysl, dítě ! To je nemožné. Můžete dát tomu hochovi nějaké peníze, chcete-li, ale — — —"

„Děkuji vám, madam, ale nepřišel jsem pro peníze," ozval se hoch s jiskřícíma očima. „Přišel jsem — pro ni."

„Ano, a paní Carewová, to je Jerry — Jerry Murphy, ten hoch, který mě našel, když jsem zabloudila, a přivedl mě domů," domlouvala Pollyanna. „A **ted'** mě pustíte, že ano ?"

Paní Carewová zavrtěla hlavou.

„O tom není ani řeči, Pollyanno."

„Ale on říká, že Ja — — — že ten druhý hoch je nemocný,

a rád by se mnou mluvil !"

„To není možné."

„A já ho znám opravdu dobře, paní Carewová. Opravdu ho znám. On čte knihy — krásné knihy, a je v nich plno rytířů a lordů a dám, a on krmí ptáky a veverky a dává jim jména a všechno. A on nemůže chodit a nemá někdy co jíst," mluvila udýchaně Pollyanna, „a hrál tu mou hru radosti už rok a ani to nevěděl. A hraje ji mnohem líp než já. A já jsem ho pořád hledala, tolik a tolik dní. Opravdu a na mou čest, paní Carewová, já s ním **musím** mluvit," dodala skoro s pláčem. „Ted' už ho nesmím zase ztratit !"

Líce paní Carewové se hněvivě zarděly.

„Pollyanno, to je naprostý nesmysl. Překvapuje mě to. Žasnu nad tím, že stále na to naléháte, ačkoli víte, že to neschvaluji. **Nemohu** dovolit, abyste šla s tím hochem. A teď už o tom nemluvte dál, prosím.“

V obličeji Pollyanny se objevil nový výraz. Zpola ustrašeně, zpola vzrušeně pozdvihla bradu a pohlédla paní Carewové přímo do očí. Promluvila chvějícím se hlasem, ale rozhodně:

„Teď vám to tedy musím říci. Nechtěla jsem — dokud to nebudu vědět jistě. Chtěla jsem, abyste se na něho nejdřív podívala. Ale teď to musím říci. Nesmím ho už ztratit. Myslím, paní Carewová, že on je — Jamie.“

„Jamie ! Snad ne — **můj** — Jamie !“ Paní Carewová silně zbledla.

„Ano.“

„To není možné !“

„Vím to; ale prosím vás, on se jmenuje Jamie a neví, které je jeho příjmení. Jeho otec umřel, když mu bylo šest let, a na matku se nepamatuje. Je mu teď dvanáct let, jak myslí. Ti lidé ho vzali k sobě, když jeho otec umřel, a jeho otec byl divný a neřekl těm lidem, jak se jmenuje, a — — —“

Ale paní Carewová ji umlčela posunkem. Byla teď ještě bledší než před chvilkou, ale její oči svítily náhlým ohněm.

„Pojedeme hned,“ řekla. „Mary, řekněte Perkinsovi, aby přijel s autem co nejrychleji. Pollyanno, jděte si pro klobouk a kabát. Hochu, počkejte zde, prosím vás. Budeme hotovy hned.“ V příští chvíli již pospíchala po schodech nahoru. Hoch v síni si zhluboka oddychl.

„Jejda !“ zamručel tiše. „Teď pojedeme docela bzučadlem ! To je přece nóbl ! Hrome, co tomu řekne sir James ?“

(10)

KAPITOLA DESÁTÁ

V ULICI MURPHYOVÝCH

Soním přepychovým bzučením, které je charakteristickým rysem drahých limousin, hnalo se auto paní Carewové po Commonwealth Avenue a Arlington Streetem k Charles Streetu. V autu seděla dívka s třpytnými očima a žena bledého, napjatého obličeje. Vpředu, udávaje směr šoferovi, který to zřejmě nelibě nesl, seděl Jerry Murphy, nezřízeně pyšný a nesnesitelně důležitý.

Když se limousina zastavila před odřenými dveřmi domu v úzké, špinavé uličce, seskočil hoch na zemi a se směšně napodobenou okázalostí livrejovaných sluhů, které byl tak často pozoroval, otevřel dveře vozu a stál. Čekaje, až dámy vystoupí.

Pollyanna vyskočila hned a otvírala stále oči úžasem a úzkostí, když se rozhlédla kolem sebe. Za ní vystoupila paní Carewová a otřásla se, když spatřila tu sešlost a nečistotu, i otrhané děti, které přibíhaly s křikem a štěbetáním z ošklivých bytů a obklopily ve chvílce vůz.

Jerry zamával zlostně pažema.

„Táhněte, vy bando !" volal na zmatený houf dětí. „Tady není žádný bezplatný biograf ! Neřvete a hněte se ! A hezky čile ! Tady musí být volná cesta. Jerry dostal návštěvu."

Paní Carewová se opět otřásla a položila chvějící se ruku Jerrymu na rameno.

„Snad ne — **zde !**" hrozila se.

Ale hoch ji neslyšel. Oháněje se pevnými pěstmi a lokty prorazil uličku pro svoje svěřence; a nežli se paní Carewová vzpamatovala, octla se s hochem a s Pollyannou před rozviklanými schody v tmavé, páchnoucí chodbě.

Zvedla opět třesoucí se ruku.

„Počkejte," velela chraptivým hlasem. „Nezapomeňte ! Neříkejte žádný z vás ani slova o — o možnosti toho, že on je snad hoch, kterého hledám. Musím ho vidět napřed sama a — vyptat se ho."

„Ovšem," souhlasila Pollyanna.

„Se ví ! Já jsem proto," přikývl hoch. „Já budu muset stejně hned zas jít, a proto vám nebudu překážet. Jsou tu vždycky díry a obyčejně tu někde také spí nějaké dítě. A zdviž nám dnes neběžít," dodal žertovně. „A musíme jít až nahoru !"

Paní Carewová našla ty ‚díry‘ — polámaná prkna, která vrzala a prohýbala se hrozivě pod její váhající nohou; a našla jedno dítě — asi dvě léta staré, hrající si s prázdnou plechovkou, přivázanou na provázku, kterou vyhazovalo nahoru na schody a stahovalo zpět. Na všech stranách se otvíraly dveře, některé směle, jiné potají, ale vždy se za nimi objevovaly ženy s rozčuchanými vlasy, nebo děti se špinavými obličejí. Někde naříkalo žalostně nějaké dítě. Jinde bylo zase slyšeti klení muže. Všude bylo cítit zápach špatné whisky, starého zelí a nemytých lidí.

Na konci třetího a posledního schodiště se hoch zastavil před zavřenými dveřmi.

„Myslím si právě, co řekne sir James, až uvidí, koho mu vedu," šeptal hrdelním hlasem. „Vím, co udělá mamka — začne natahovat moldánky, až uvidí, jaká čest se děje Jamieovi." Hned poté otevřel dveře s veselým zvoláním: „Tak tady jsme — a přijeli jsme bzučadlem ! To je přece něco, sire Jamesi !"

Byla to malá místnost, chladná, neveselá a žalostně holá, ale úzkostlivě čistá. Zde nebylo rozčuchaných hlav, zevlujících dětí, zápachu whisky, zelí, ani nečistých lidí. Byly tu dvě postele, tři polámané židle, stůl zhotovený z bedny a kamna se slabým ohněm, který nestačil zahřát ani tuto malou místnost. Na jedné posteli ležel hoch se zardělými tvářemi a očima svítícíma horečkou. U něho seděla hubená, bledolící žena, ohnutá a zkroucená rheumatismem.

Paní Carewová vstoupila do místnosti a stála chvíli opřena zády o stěnu, jako by chtěla nabýti sil. Pollyanna se rozběhla vpřed, právě když Jerry řekl na omluvu: „Musím už jít; s Bohem !" a vyrazil ze dveří.

„Ach, Jamie, jsem tolik ráda, že jsem vás našla !" zvolala Pollyanna. „Vy ani nevíte, jak jsem vás hledala každý den. Ale je mi tolik líto, že jste nemocný !"

Jamie se zářivě usmál a napřáhl bledou, hubenou ruku.

„Mně to není líto — jsem **rád**," zdůraznil významně; „protože aspoň jste ke mně přišla. A mimo to je mi už teď líp. Mamko, to je ta dívka, která mi řekla o té hře radosti — a mamka už ji také hraje," dodal vítězně k Pollyanně. „Nejdřív plakala, protože jí záda bolela tak, že nemohla jít do práce; potom, když mi bylo hůř, byla ráda, že **nemůže** pracovat, protože aspoň může být u mne a ošetřovat mě."

Vtom pokročila paní Carewová vpřed upírajíc oči zpola s bázní, zpola s touhou na obličej chromého hochy na posteli.

„To je paní Carewová. Přivedla jsem ji, aby se na vás podívala, Jamie," představovala Pollyanna třesoucím se hlasem.

Malá zkroucená žena u postele vstala a nabídla jí nervosně židli. Paní Carewová ji přijala ani na ženu nepohlédnuvši. Její oči byly stále upřeny na hochy na posteli.

„Vy se jmenujete — Jamie ?" otázala se se zřejmými obtížemi.

„Ano, madam." Hochovy jasné oči pohlížely přímo do jejích.

„Které je vaše příjmení ?"

„To nevím."

„On není váš syn ?" oslovila paní Carewová po první ženu, která stála dosud u postele.

„Ne, madam."

„A vy nevíte, jak se jmenuje ?"

„Ne, madam. Nevěděla jsem to nikdy."

S beznadějným posunkem obrátila se paní Carewová opět k hochovi.

„Ale vzpomínejte, vzpomínejte — což si nepamatujete nic ze svého jména než — Jamie ?"

Hoch zavrtěl hlavou. V jeho očích bylo viděti zmatené uvažování.

„Ne, nic."

„Nemáte nic, co patřilo vašemu otci, v čem by snad mohlo být jeho jméno ?"

„Nezbylo po něm nic než ty knihy," promluvila paní Murphy-ová. „Ty jsou jeho. Snad byste se chtěla na ně podívat," navrhovala ukazujíc na řadu odřených knih na polici na druhé stěně místnosti. Potom ve zřejmě nepřekonatelné zvědavosti se otázala: „Myslíte, že jste ho znala, madam ?"

„Nevím," řekla paní Carewová přidušeným hlasem, vstala a přikročila k polici s knihami.

Nebylo jich mnoho — asi deset nebo dvanáct. Byl tu svazek Shakespearových her, „Ivanhoe“, značně odřená „Jezerní panna“, kniha různých básní, „Tennyson“ bez desek, potrháný „Malý lord Fauntleroy“ a dvě nebo tři knihy z dějin starověku a středověku. Ale ačkoli paní Carewová prohlédla bedlivě každou knihu, nenašla nikde ani jediného psaného slova. S beznadějným povzdechem obrátila se k hochovi a k ženě, kteří na ni pohlíželi teď zaraženě a tázavě.

„Přála bych si, kdybyste mi řekli — oba — všechno, co o sobě víte,“ řekla přerývaně, spustivši se opět na židli u postele.

Řekli jí to. Bylo to většinou totéž, co řekl Jamie Pollyanně v parku. Bylo tu jen málo nového a nic významného, ačkoli jim paní Carewová dávala různé zkoumavé otázky. Potom pohlédl Jamie dychtivě do očí paní Carewové.

„Myslíte, že jste znala — mého otce?“ otázal se.

Paní Carewová zavřela oči a přitiskla si ruce k obličeji.

„Nevím,“ odpověděla. „Ale myslím — že ne.“

Pollyanna vykřikla silným zklamáním, ale ihned se utišila na varovný pohled paní Carewové. Prohlížela si teď s novou hrůzou onen malý pokojík.

Jamie odvrátil své užaslé oči od obličeje paní Carewové a náhle si uvědomil své povinnosti hostitele.

„Jak je to hezké od vás, že jste přišla!“ řekl vděčně k Pollyanně. „Co dělá sir Lancelot? Chodíte ho ještě krmit?“ Potom, když Pollyanna neodpovídala, mluvil dále a jeho oči přeběhly od jejího obličeje k poněkud pochroumanému karafiátu v láhvi s uraženým hrdlem na okně. „Viděla jste mou kytičku? Jerry ji našel. Někdo ji ztratil a on ji sebral. Že je hezká? A voní ještě trochu.“

Ale zdálo se, že ho Pollyanna ani neslyší. Rozhlížela se stále široce rozevřenýma očima po místnosti, spínajíc nervosně ruce a zase je uvolňujíc.

„Nevím opravdu, jak tu můžete hrát tu hru vůbec, Jamie,“ řekla. „Nemyslila jsem si, že někdo může bydlet v tak hrozném bytě.“

„Ho!“ zvolal statečně Jamie. „Měla byste vidět, jak to vypadá u Pikesů dole. Tam je to mnohem horší. Vy ani nevíte, jaké přednosti má tahle místnost. Máme tu v okně slunce aspoň dvě hodiny každý den. A jdete-li až k němu, vidíte z něho hezký kus oblohy. Jen kdybychom si mohli udržet tenhle byt! Ale bojíme se, že se budeme muset vystěhovat. A to nám dělá starosti.“

„Vystěhovat?“

„Ano. Jsme dlužni činži — mamka byla nemocná a nic nevydělala.“ Ačkoli se Jamie statečně a vesele usmíval, hlas se mu třásl. „Paní Dolanová dole — u níž si nechávám svůj vozík — tenhle týden vypomohla. Ale ona to nemůže dělat pořád, a pak budeme muset jít — nepoštěstí-li se Jerrymu něco.“

„Ale nemohly bychom — —“ začala Pollyanna.

Zarazila se. Paní Carewová náhle vstala a řekla spěšně:

„Pojďme, Pollyanno, musíme už jít.“ Potom se obrátila unaveně k ženě: „Nebudete se muset stěhovat. Pošlu vám hned peníze a jídlo a zmíním se o vás v jednom dobročinném spolku, jehož jsem členkou a oni — —“

Odmlčela se překvapeně. Ona malá, sehnutá postava ženy proti ní se skorem úplně vzpřímila. Líce paní Murphyové byly zardělé. V jejích očích se jevil doutnající oheň.

„Ne, děkuji vám, paní Carewová,“ řekla chvějícím se hlasem, ale hrdě. „Jsme chudí — Bůh ví; ale nespolehneme na dobročinnost.“

„Hlouposti!“ zvolala paní Carewová ostře. „Od té ženy dole přijmete pomoc. Ten hoch to řekl.“

„Vím to, ale to není dobročinnost,“ trvala žena na svém, stále chvějícím se hlasem. „Paní Dolanová je moje **přítelkyně**. Ona ví, že **já** bych pomohla **jí** právě tak — udělala jsem to už kolikrát. Pomoc mezi **přáteli** není dobročinnost. Oni mají člověka **rádi**, a to — to je ten rozdíl. Víte, nebyli jsme v tom vždycky tak zle, jako teď; a to právě bolí člověka tím víc — tohle všechno. Děkuji vám, ale nemohli bychom vzít peníze — od vás.“

Paní Carewová se hněvivě zamračila. Byla to pro ni nanejvýš vyčerpávající, srdce kručící chvíle, plná zklamání. Nevynikala nikdy trpělivostí, ale teď byla rozhořčena a k tomu úplně vysílena a zrudlá.

„Dobrá, jak je vám libo,“ řekla chladně. Potom dodala v podivném podráždění: „Ale proč nejdete k domácímu a nedomáháte se toho, aby dal ten dům aspoň trochu do pořádku? Máte přece právo na něco jiného než na rozbitá okna, ucpaná hadry a papíry! A ty schody jsou docela nebezpečné!“

Paní Murphyová stísněně povzdechla. Její zkroucená postava upadla opět v dřívější beznadějnost.

„Zkusili jsme to už několikrát, ale nebylo to nic platné. My můžeme mluvit jen se zástupcem domácího a ten říká, že činže jsou tak nízké, že nezbývá na opravy.“

„Nesmysl!“ zvolala paní Carewová se vši břitkostí nervosní, podrážděné ženy, která konečně našla, na čem by si mohla vylít svou zlost. „Je to hanebné! A k tomu myslím, že je to proti zákonu; — ty schody zde jistě. Postarám se o to, aby byl domácí pohnán k odpovídání. Jak se jmenuje ten zástupce a komu patří ten krásný dům?“

„Nevím, jak se jmenuje domácí, madam, ale jeho zástupcem je pan Dodge.“

„Dodge!“ Paní Carewová se prudce otočila a na jejím obličeji byl podivný výraz. „Snad to není — Henry Dodge?“ „Ano, madam; jmenuje se Henry, myslím.“ Obličej paní Carewové se zarděl a pak opět zbledl, více než předtím.

„Dobrá — zařídím to už,“ řekla tiše, dušeným hlasem a odvrátila se. „Pojďte, Pollyanno, musíme už teď jít.“

Pollyanna se loučila s Jamiem se slzami v očích.

„Já zas někdy přijdu. Přijdu hodně brzy,“ slibovala povzbudivě, pospíchajíc ke dveřím za paní Carewovou.

Pollyanna promluvila teprve, když sešly opatrně po trojích dlouhých schodech a prošly živě hovořícím, gestikulujícím davem mužů, žen a dětí, který obklopoval mračícího

se Perkinse a limousinu. Ale potom sotva vyčkala, než dopálený šofér zavřel dveře za nimi, a spustila:

„Drahá paní Carewová, prosím vás, řekněte, že je to Jamie ! Ach, bylo by to tak hezké pro něho, kdyby byl Jamiem !”

„Ale on není Jamie !”

„Ach já ! A víte to jistě ?”

Nastala pomlčka a potom si paní Carewová zakryla obličej rukama.

„Ne, nevím to jistě, a to je právě to smutné,” stenala. „Nemyslím, že je to Jamie; zdá se mi skorem jistě, že není. Ale je tu vždy ovšem možnost — a to právě mě tolik bolí !”

„A nemohla byste tedy jen aspoň **myslit**, že je to Jamie,” prosila Pollyanna, „a dělat, jako by jím byl ? Potom byste ho mohla vzít domů a — —” Ale paní Carewová se k ní prudce obrátila.

„Vzít toho hochy k sobě domů, když to není Jamie ? To nikdy, Pollyanno ! To bych nemohla.”

„Ale **nemůžete-li** pomoci Jamieovi, myslím, že byste byla ráda, že můžete pomoci aspoň někomu, kdo je v takovém postavení jako on,” domlouvala jí Pollyanna. „Což kdyby ten váš Jamie byl jako tenhle Jamie, chudý a nemocný, nebyla byste ráda, kdyby ho někdo vzal k sobě a pomohl mu a — —”

„Mlčte — mlčte, Pollyanno,” naříkala paní Carewová v prudkém žalu obracejíc hlavu se strany na stranu. „Když si pomyslím, že náš Jamie je snad někde takhle — —” ukončila větu dušeným vzlykotem.

„Tak to právě myslím — tak to právě myslím,” volala rozčileně Pollyanna. „Rozumíte mi teď ? Je-li tohle váš Jamie, vezmete si ho jistě; a není-li, nemůže to nijak uškodit tomu druhému Jamieovi, vezmete-li si tohohle a uděláte tím hodně dobrého, protože uděláte tohoto tak šťastným — tak šťastným ! A potom Časem, na-jdete-li toho pravého Jamieho, nepřijdete tím o nic, naopak uděláte tím dva hochy šťastnými místo jednoho; a — —” Ale paní

Carewová ji znovu přerušila.

„Mlčte, Pollyanno, mlčte ! Chci přemýšlet — chci přemýšlet.” Slzíc schoulila se Pollyanna na svém místě. Zřejmým úsilím udržela se chvíli, že nemluvila. Potom, jako by se jí slova sama drala z úst, ozvala se:

„Ale byl to hrozný, hrozný dům ! Já bych si jen přála, aby ten, komu patří, musel v něm sám bydlet — a pak bych ráda viděla, čemu by mohl být rád !”

Paní Carewová se náhle na sedadle vzpřímila. Na jejím obličejí se udála podivná změna. Skorem prosebně zvedla ruku k Pollyanně:

„Mlčte !” zvolala. „Snad — snad to nevěděla, Pollyanno. Snad to nevěděla. Jsem jista, že nevěděla — že jí patří takový dům. Ale teď se to dá do pořádku — bude to napraveno.”

„**Ona !** Ten dům patří nějaké ženě, a vy ji znáte ? A znáte také toho zástupce ?”

„Ano." Paní Carewová se kousla do rtu. „Znám ji a znám toho zástupce."

„Ach, to jsem ráda !" zvolala Pollyanna. „Teď to bude všechno v pořádku."

„Ano, bude to jistě lepší," potvrdila paní Carewová důrazně, když se auto zastavilo před jejím domem.

Paní Carewová mluvila, jako by byla do věci dobře zasvěcena. A snad také byla — tak, že to ani nechtěla Pollyanně říci. Jisté je, že ještě toho večera odeslala dopis, adresovaný jakémusi Henry Dodgeovi, v němž ho vybízela k brzké poradě ve příčině jistých změn a oprav, které nutno provést ihned v domě, který jí patřil. Bylo v něm také několik žíravých poznámek o ‚oknech hadry ucpaných‘ a ‚rozviklaných schodech‘, které byly příčinou, že se týž Henry Dodge hněvivě zamračil a pronesl tiše několik ostrých slov — ačkoli při tom zbledl čímsi velmi podobným strachu.

(11)

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

PŘEKVAPENÍ PRO PANÍ CAREWOVOU

když byly ony opravy a zdokonalení řádně a úplně provedeny, řekla si paní Carewová, že její povinnost je vykonána a věc je ukončena. Teď již na to nemusí myslet. Ten hoch není Jamie — nemůže být Jamie. Ten nevědomý, nemocný, chromý hoch, že by byl synem její zemřelé sestry ? To je nemožné ! Vypudí celou tu věc z hlavy.

Ale tu právě se octla paní Carewová před neodstranitelnou, nepřekročitelnou hradbou; ta věc se totiž nenechala vypuditi z hlavy. Paní Carewová měla neustále před očima obraz té holé, malé místnosti a toho hochy se zamyšleným obličejem. V jejích uších neustále znělo srdce krušící: „A což, je-li to **skutečně** Jamie ? K tomu byla zde také neustále Pollyanna; neboť i když paní Carewová mohla (jak také činila) umlčet prosby a otázky té dívky, nemohla uniknouti prosbám a výčitkám v jejích očích.

V zoufalství zašla paní Carewová ještě dvakrát k tomu hochovi, pravíc si pokaždé, že jen jediná delší návštěva stačí, aby se přesvědčila, že ten hoch není tím, kterého hledá. Ale i když si tam v hochově přítomnosti řekla, že **je** přesvědčena, jakmile byla od něho, vrátila se opět ona dřívější nejistota. Konečně ještě ve větším zoufalství dopsala své setře a vylíčila jí celý ten případ.

„Nechtěla jsem ti to říci," psala, když jí podala holá fakta případu. „Myslila jsem, že je zbytečné trápit tě tím, nebo budit falešné naděje. Jsem tak jista, že to není on — ale přece zase, právě v té chvíli, kdy toto píši, vím, že nejsem **nijak** jista. Proto byla bych ráda, kdybys sem přijela — proto musíš přijet. Musíš ho sama vidět."

„Jsem zvědava — jsem tolik zvědava, co řekneš. Neviděly jsme ovšem našeho Jamieho od té doby, co mu byla čtyři léta. Teď by mu bylo dvanáct. Tomuto hochovi by mohlo být dvanáct, myslím. (On neví, kolik je mu let.) Má vlasy a oči asi jako náš Jamie. Je chromý, ale to se mu stalo pádem před šesti lety, a zhoršil si to druhým pádem o čtyři leta později. Není možno zvědět od něho nějaký podrobný popis jeho otce, ale co jsem

zvěděla, neobsahuje nic určitého ani pro, ani proti tomu, že by to mohl být muž naší ubohé Doris. Říkali mu ‚profesor‘, byl velmi divný a zdá se, že neměl nic jiného kromě několika knih. To může mít nějaký význam, ale také nemusí. John Kent byl jistě vždycky divný a měl dosti bohémské obyčeje. Nepamatuji se, byl-li milovníkem knih. Pamatuješ se ty ? A ten titul ‚profesor‘ si mohl snadno dát sám, nebo mu jej mohli dát jiní. A pokud jde o toho hochu — nevím, nevím — ale doufám, že ty budeš něco vědět !

Tvoje zoufalá sestra Ruth."

Delia přijela brzy a šly se ihned podívat na hochu; ale ani ona ‚nevěděla.‘ Jako její sestra, řekla i ona, že nemyslí, že by to byl jejich Jamie, ale zase není nemožné — že by to mohl býti přece on. Ale jako Pollyanna, našla i ona podle svého mínění zcela uspokojivou cestu z těchto rozpaků.

„Ale což abys ho vzala k sobě, má drahá ?“ navrhovala své sestře. „Což abys ho vzala k sobě a adoptovala ho ? Bylo by to krásné pro něho — ubožáka — a —“ Ale paní Carewová se otřásla a nenechala ji ani domluvit.

„Ne, ne, nemohu, to nemohu !“ naříkala. „Chci našeho Jamie-ho — jen našeho Jamieho — a nikoho jiného.“ A Delia se vzdala s povzdechem dalšího naléhání a odjela zpět za svou povinností.

Ale soudila-li paní Carewová, že tím je věc skončena, mýlila se opět; neboť ani teď neměla ve dne klidu, a v noci buď nespala, nebo byla pronásledována sny, v nichž ‚může‘ nebo ‚mohlo ‚by‘ vystupovalo stále místo ‚je tomu tak‘. K tomu měla stále větší potíže s Pollyannou.

Pollyanna byla zmatena. Byla plna nejistoty a neklidu. Po prvé v životě octla se tváří v tvář skutečné chudobě. Poznala lidi, kteří neměli často co jísti, kteří nosili otrhané šaty a bydlili ve tmavých, špinavých a velmi malých bytech. Jejím prvním popudem bylo ovšem ‚pomod‘. S paní Carewovou navštívila dvakrát Jamieho a měla velkou radost ze změn, které tam shledala, když ‚ten Dodge tam udělal pořádek. Ale to bylo pro Pollyannu pouhou kapkou do vědra. Byli tu dosud všichni ti churavě vypadající rnuži, smutné ženy a otrhané děti na ulici — Jamieho sousedé. Obrátila se s důvěrou k paní Carewové, aby pomohla také jim.

„Tak !“ zvolala paní Carewová, když slyšela, co se od ní očekává. „Vy tedy chcete, aby byla celá ulice opatřena novými okny, malbou a novými schody, že ? Nepřála byste si snad ještě něco jiného ?“

„Ach ano, bylo by toho hodně,“ povzdechla blaženě Pollyanna. „Víte, je toho tolik, co by potřebovali — ti všichni ! A jak zábavné by bylo opatřit jim to ! Byla bych tolik ráda, kdybych byla tak bohatá, abych jim mohla také pomoci; ale budu skorem tak ráda, budu-li s vámi, až jim to opatříte.“

Paní Carewová ztrnula úžasem. Neváhala — ačkoli s velkou rozmrzelostí — vyložit jí, že nemá v úmyslu podniknouti ještě něco v „Murphy's Alley,“ a že není důvodu, proč by tak činila. Nikdo to také od ní nemůže čekat. Vyrovnala všechny možné závazky, a to skutečně velmi velkomyslně, jak jistě každý uzná, když učinila tolik pro dům, v němž bydlili Jamie a Murphyovi. (Neuznala za nutné dodati, že onen dům patří jí.) Vysvětlila poněkud šířeji Pollyanně, že jsou dobročinné spolky a ústavy, a to četné i účinné, jichž úkolem je pomoci všem chudým, kteří toho zasluhují, a že ona podporuje tyto instituce často a hojně.

Ale ani potom nebyla Pollyanna spokojena.

„Ale nechápu," namítala, „proč by to bylo lepší, nebo aspoň tak hezké, když se celá hromada lidí spojí ve spolek, a ten dělá to, co by každý dělal raději sám. Vím, že bych mnohem raději dala Jamieovi — nějakou hezkou knihu, než aby to měl udělat nějaký starý spolek; a vím také, že on by to s větší radostí přijal ode mne."

„To je možné," odvětila paní Carewová poněkud unaveně a podrážděně. „Ale je právě tak možné, že by třeba nebyla tak vhodná pro Jamieho, jako — jako kdyby tu knihu dal spolek lidí, kteří vědí, jakou mají vybrat."

Potom dodala něco (čemuž však Pollyanna naprosto nerozuměla) o ‚zhýčkání chudých,‘ o ‚zlých následcích nerozumně udělovaných podpor‘ a o ‚zhoubných účincích neorganisované dobročinnosti.‘

„A mimo to," dodala v odpověď na stále zmatený výraz v Pollyannině ustaraném obličej, „je docela možno, že kdybych těm lidem nabídla pomoc, nepřijali by ji. Pamatujete se, že paní Mur-phyová hned s počátku odmítla přijmout ode mne potraviny a oděv — ačkoli to přijala ochotně od svých sousedek v přízemí, myslím."

„Ano, vím to," povzdechla Pollyanna odvrátivši se. „V tom je něco, čemu dobře nerozumím. Ale zdá se, že není správné, abychom my měli tolik krásných věcí, a oni neměli skorem nic."

Postupem dní se tento pocit Pollyannin spíše zvýšil než zmenšil; a její otázky a poznámky nebyly nijak úlevou pro paní Carewovou v jejím stavu mysli. Ani hra radosti se Pollyanně v tomto — případě neosvědčila; neboť sama řekla:

„Nevím, jak by se mohlo v té otázce chudých najít něco, čemu by byl člověk rád. Mohli bychom být ovšem rádi pro sebe, že nejsme chudí jako oni; ale pomyslí-li si, že bych mohla být proto ráda, je mi jich tak líto, že **nemohu** být ráda. Mohli bychom být ovšem rádi, že jsou chudí lidé, protože jim aspoň můžeme pomoci. Ale **nepomáháme-li** jim, čemu můžeme být rádi?" A v té příčině nemohla Pollyanna najít nikoho, kdo by jí uspokojivě odpověděl. Dala tuto otázku také paní Carewové; a paní Carewová, stále pronásledována viděním Jamieho, který byl, a Jamieho, který mohl být, byla stále neklidnější, stále nešťastnější a zoufalejší. Blížící se vánoce situaci ještě zhoršovaly. Spatřila-li haluz cesmíny nebo třpyt stříbrných a zlatých cetek, vždy jí zabolelo u srdce; bylo to pro ni vždy jen symbolem prázdné punčochy dítěte — punčochy, která mohla patřit — Jamieovi.

Nakonec, týden před vánocemi, probjovala sama se sebou boj, který pokládala za poslední. Odhodlaně, ale beze všech známek radosti v obličej dala určité rozkazy Mary a zavolala si Pollyannu.

„Pollyanno," počala skorem drsně, „rozhodla jsem se — vzít si Jamieho. Auto bude tu co nevidět. Pojedu pro něj hned a přivezu ho domů. Můžete jet se mnou, chcete-li."

Obličej Pollyannin zazářil.

„Ach, ach, jak jsem ráda!" zvolala. „Jsem tak ráda, že — že je mi do pláče! Paní Carewová, proč je to, že když má člověk z něčeho velkou radost, je mu obyčejně do pláče?"

„To nevím, Pollyanno," odpověděla roztržitě paní Carewová. Na její tváři nebylo dosud žádného výrazu radosti.

Když byly v malém pokojíku Murphyových, paní Carewová ohlásila ihned účel své návštěvy. Několika krátkými větami vyličila příběh ztraceného Jamie a zmínila se o svých původních nadějích, že by jím mohl být tento Jamie. Netajila se svými pochybnostmi v této příčině; ale řekla, že přes to se rozhodla ujmouti se ho a poskytnouti mu vše, co bude pro něho vhodné. Potom mu poněkud omrzele řekla, jaké plány s ním má.

U nohou postele seděla paní Murphyová poslouchajíc a tiše plačíc. Na druhém konci stál Jerry Murphy vyvaluje oči a občas se ozval. „Jejda! To je přece něco!“ a Jamie na posteli naslouchal s počátku se vzezřením člověka, jemuž se otvírá náhle brána do dlouho touženého ráje; ale znenáhla, jak paní Carewová mluvila, nový výraz se jevil v jeho očích. Pomalu je zavřel a odvrátil obličej.

Když paní Carewová domluvila, nastalo dlouhé mlčení, až nakonec Jamie obrátil hlavu a odpověděl. Viděli, že jeho obličej je bledý a oči plné slz.

„Děkuji vám, paní Carewová, ale — nemohu jít,“ řekl prostě. „Vy že nemůžete — cože?“ zvolala paní Carewová, jako by nevěřila vlastnímu sluchu.

„Jamie!“ zvolala užasle Pollyanna.

„Ale hochu, co zas máš?“ zlobil se Jerry a přistoupil kvapně k němu. „Což nevidíš, jak by to bylo dobré pro tebe?“ „Ano; ale — nemohu jít,“ řekl chromý hoch opět. „Ale Jamie, Jamie, pomysli — pomysli jen, co by to pro tebe znamenalo!“ domlouvala mu paní Murphyová.

„Vím to,“ odpovídal Jamie. Nemyslete si, že nevím, co dělám - čeho se vzdávám!“ Potom obrátil oči slzami zvlhlé k paní Carewové. „Nemohu,“ řekl, „nemohu připustit, abyste to všechno udělala pro mne. Kdybyste — o mne stála, bylo by to něco jiného. Ale vy o mne nestojíte — vlastně. Vy po mně **netoužíte** — ne po **mně**. Vy toužíte po tom pravém Jamie, a to já nejsem. Vy jste přesvědčena, že jím nejsem. Vidím vám to na očích.“

„Vím to. Ale — ale —“ počala bezmocně paní Carewová. „A kdybych aspoň byl — jako jsou jiní hoši, a mohl aspoň chodit,“ přerušil ji chromý hoch horečně. „Omrzel bych vás co nejdříve. A viděl bych, jak to nastává. Toho bych nesnesl — abych vám byl takovým břemenem. Kdybyste o mne stála — jako tuhle mamka —“ zvedl ruce, potlačil vzlyknutí a odvrátil opět hlavu. „Nejsem ten Jamie, po kterém toužíte. Nemohu — jít,“ dodal.

S těmi slovy jeho hubená chlapecká ruka klesla zaťatá v pěst, až se jeho kotníky bělaly proti potrhanému starému šálu, jímž byla postel přikryta.

Nastala chvíle bezdechého ticha a potom paní Carewová tiše vstala. Její tvář byla bezbarvá; ale bylo v ní cosi, co potlačilo vzlyk, který se dral Pollyanně na rty.

„Pojďme, Pollyanno,“ řekla jen.

„Inu, tohle je opravdu bláznivý kousek!“ zvolal Jerry Murphy k hochovi na posteli, když se dveře za nimi zavřely.

Ale hoch na posteli plakal, jako by ony zavírající se dveře byly dveřmi do ráje — a jako by se byly zavřely navždy.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

ZA PULTEM

Paní Carewová byla velmi pohněvána. Přiměla se až k tomu, že projevila ochotu vzít si toho chromého hochu k sobě, a ten pak klidně odmítl její návrh; to bylo nesnesitelné. Paní Carewová nebyla zvyklá tomu, aby se její pozvání ignorovala nebo její přání odmítala. Mimo to teď, když věděla, že hoch k ní nepůjde, přepadl ji skorem šílený strach, že by to mohl být přece jen Jamie. Věděla, že chtěla-li ho vzít k sobě, nebylo to proto, že by o něho osobně stála, nebo že by mu byla chtěla pomoci a učiniti ho šťastným, nýbrž jen protože doufala, že tím nabude klidu a navždy umlčí onu hroznou věčnou otázku: „A což je-li to **skutečně** jejich Jamie ?”

Věc nijak nezlepšila ona okolnost, že hoch vytušil její smýšlení a udal jí za důvod svého odmítnutí, že ona „o něho nestojí”. Paní Carewová si teď pyšně řekla, že o něho skutečně nestojí, že on není synem její sestry a že to všechno „pustí z mysli”.

Ale nedařilo se jí pustit to z mysli. Nechtěla se sebe více snažit odmítnouti všechnu odpovědnost i příbuzenství, toto obojí vtíralo se jí neustále do mysli v děsivých pochybách; a čím usilovněji se snažila myslet na něco jiného, tím neodbytněji tyčilo se stále před ní vidění toho hochu toužících očí v chudobném pokojíku.

K tomu byla tu ještě Pollyanna. Ta byla zřejmě jako proměněna. Přecházela po domě nezvykle neklidně a nemohla najít v ničem zájmu.

„Ach ne, nic mi není,” odpovídala, když se jí paní Carewová tázala po příčině.

„Ale co vás tedy trápí ?”

„Inu, nic. Je to — jen to, že myslím na Jamieho, víte — že on nemá žádné z těchto krásných věcí — koberce, obrazy a záclony.”

Stejně tomu bylo s jídlem. Pollyanna zřejmě ztrácela chuť k jídlu; ale i v té příčině prohlašovala, že to není žádná nemoc.

„Ach ne,” povzdychla si vždy smutně. „Je to jen tím, že jaksi nemám hlad. Jak začnu jíst, vzpomenu si na Jamieho, že on nemá nic než staré vdolky a suché housky; a potom — nechce se mi jíst.”

Paní Carewová, vedena k tomu cítem, který sama jen nejasně chápala, a chtějíc za každou cenu způsobiti nějakou změnu u Pollyanny, dala přinést obrovský vánoční strom, dva tucty věnců a velké množství cesminových haluzí a vánočních lesklých cetek. Po prvé za mnoho let planul dům zase v záři světél a třpytu ozdob. Byla dokonce chystána i vánoční společnost, neboť paní Carewová vybídla Pollyannu, aby si pozvala asi šest svých spolužaček na Štědrý den.

Ale i v tom čekalo na paní Carewovou jen zklamání; neboť ačkoli byla Pollyanna vždy vděčná a někdy pocítila zájem, ba i vzrušení, byl její obličej většinou smutný. A nakonec obrátila se ona vánoční společnost spíše v žal než v radost; jakmile totiž Pollyanna spatřila třpytný strom, jen stěží potlačovala vzlykání.

„Ale Pollyanno !" zvolala paní Carewová. „Co je vám zase ?" „Ni-nic," plakala Pollyanna. „Musím plakat jen proto, že to všechno je tak ohromně krásné. Vzpomněla jsem si, jakou radost by měl asi Jamie, kdyby to viděl."

Tu paní Carewové došla trpělivost.

„Jamie, Jamie a stále jen Jamie !" zvolala. „Pollyanno, což nedovedete mluvit o ničem jiném než o tom hochovi ? Víte docela dobře, že to není mou vinou, není-li zde. Pozvala jsem ho, aby byl u nás. A mimo to, kam se poděla ta vaše hra radosti ? Myslím, že by tohle byla dobrá příležitost pro ni."

„Já ji hraji," odpověděla Pollyanna. „A to je právě to, čemu nerozumím. Nikdy dosud to s ní nebylo tak divné. Dřív, když jsem byla něčemu ráda, byla jsem při tom šťastna. Ale teď s tím Jamiem — jsem tolik ráda, že mám koberce, obrazy a dobré věci k jídlu, že mohu chodit a běhat, že chodím do školy a všechno ostatní; ale čím víc jsem ráda pro sebe, tím víc je mi líto jeho. Nikdy jsem si nemýlila, že by ta hra mohla být tak divná, a nevím, co se to s ní stalo. Nevíte to snad vy ?"

Ale paní Carewová se od ní obrátila se zoufalým posunkem beze slova.

V den po vánocích přihodilo se Pollyanně něco tak podivuhodného, že na chvíli zapomněla na Jamieho. Paní Carewová si vyjela na nákup, a zatím co se rozhodovala mezi krajkou duchesse a límečkem ze šité krajky, Pollyanna zpozorovala za pultem o něco dále obličej, který jí připadal jaksi povědomý. Chvíli jej zamyšleně zkoumala; potom se rozběhla k dívce u pultu.

„Ach, to jste vy — to jste vy !" zvolala radostně k dívce, která ukládala podnos růžových nákrčníků do výkladní skříně. „Jsem tolik ráda, že vás vidím !"

Dívka za pultem zvedla hlavu a zírala užasle na Pollyannu. Ale skorem ihned se její vážná, zachmuřená tvář rozjasnila úsměvem radostného poznání.

„Hleďte, vždyť vy jste to moje děvčátko z Public Garden !" zvolala.

„Ano. Jsem tak ráda, že se na mne pamatujete," řekla Pollyanna zářivě. „Ale vy jste už potom nikdy nepřišla. Hledala jsem vás tam kolikrát."

„Nemohla jsem. To byly naše poslední půldenní prázdniny a — Padesát centů, madam," odpověděla nějaké staré dámě příjemného obličeje na otázku o ceně černobílého nákrčníku na pultu.

„Padesát centů ? Hm-m !" Stará dáma vzala nákrčník do ruky, rozmyšlela se chvíli a pak jej odložila s povzdechem. „Hm, ano; je velmi hezký, to je jisté, má drahá," řekla a odešla.

Hned poté přišly dvě dívky veselých tváří, které smějíce se a žertujíce mezi sebou vybraly si jednu ozdobu z červeného sametu s třpytnými kameny a druhou z pupat z růžového tylu. Když odešly, stále se bavíce, Pollyanna nadšeně vzdychla.

„A tohle děláte celý den ? To jste jistě ráda, že jste si vybrala takovou práci !"

„Ráda !"

„Ano. Musí to být zábavné — tolik lidí, víte, a každý jiný ! A můžete s nimi mluvit. **Musíte** s nimi mluvit — je to vaše zaměstnání. To by se mi líbilo. Myslím, že se dám na to také, až dorostu. Je to jistě zábavné dívat se na to, co všichni ti lidé kupují !"

„Zábavné ! Ráda !" řekla pohrdavě dívka za pultem. „Inu, dítě, myslím, že kdybyste to znala jen z polovice — „To je za dolar, madam," řekla spěšně, odpovídajíc na ostrou otázku nějaké mladé ženy o ceně nápadně žlutého sametového nákrčníku ve výkladu.

„Inu, trvalo to dlouho, než jste mi odpověděla," vytkla jí břitce ona mladá žena. „Musela jsem se vás ptát dvakrát."

Dívka za pultem se kousla do rtu.

„Neslyšela jsem vás, madam."

„Já za to nemohu. Je vaší věcí, abyste slyšela. Jste přec za to placena, ne ? Zač je ten černý ?"

„Za padesát centů."

„A ten modrý ?"

„Za jeden dolar."

„Nebudte drzá, slečno ! Nemusíte tak krátce odpovídat, nebo si budu na vás stěžovat. Ukažte mi ten podnos růžových."

Dívka pootevřela rty, ale sevřela je zase v úzkou, přímou linii. Poslušně sáhla do výkladu a vyňala podnos růžových nákrčníků; ale oči jí jiskřily a ruce se jí znatelně chvěly, když pokládala podnos na pult. Mladá žena vytáhla pět nákrčníků, zeptala se na cenu čtyř a potom se obrátila pravíc krátce:

„Není tu nic, co by se mi líbilo."

„Nuže," řekla chvějícím se hlasem dívka za pultem k Pollyanně, která na to otvírala ze široka oči, „co říkáte tomu mému zaměstnání teď ? Je v tom něco, čemu byste byla ráda ?"

„Jé, ale ta byla protivná ! Ale byla také trochu zábavná, nc-

122

myslíte ? Aspoň můžete být ráda, že — že nejsou všechny takové, že ano ?"

„Myslím," odpověděla s mdlým úsměvem dívka. „Ale mohu vám říci hned, děťátko, že ta vaše hra radosti, o níž jste mi vykládala tenkrát v parku, se snad hodí pro vás; ale — přerušila se opět a řekla unaveně: „Padesát centů, madam," v odpověď na otázku jiné dámy.

„Stýská se vám ještě jako tentokrát ?" otázala se Pollyanna vážně, když měla prodavačka opět chvíli volno.

„Inu, nemohu říci, že bych byla pořádala mnoho společností, nebo byla na mnohých od té doby, co jsem s vámi mluvila," odpověděla dívka tak trpce, že Pollyanna vycítila tu ironii.

„Ale bavila jste se aspoň hezky o vánocích, že ano ?“

„Ano. Ležela jsem celý den v posteli s obvázanýma nohama a přečetla jsem čtyři noviny a jeden měsíčník. Potom večer jsem se dokulhala do restaurace, kde jsem musela dát třicet pět centů za večeři místo dvaceti pěti.“

„A co jste měla na nohou ?“

„Puchýře. Byla jsem neustále na nich — v tom předvánočním shonu.“

„Ach !“ zvolala Pollyanna a otřásla se soucitně. „A neměla jste ani stromek, ani společnost, ani nic takového ?“ zvolala stísněně a zarmouceně.

„Inu, to sotva !“

„To je smutné ! Kdybyste tak byla viděla můj !“ povzdechla Pollyanna. „Byl tak krásný a — ale poslechněte !“ zvolala radostně. „Můžete jej ještě vidět. On ještě stojí. Nemohla byste přijít dnes večer, nebo zítra večer a —“

„Pollyanno ! přerušila ji paní Carewová svým nejchladnějším tónem. „Co to zase znamená ? Kde jste byla ? Hledala jsem vás všude. Byla jsem v oddělení šatů.“

Pollyanna se obrátila s radostným zvoláním.

„Ach, paní Carewová, jsem ráda, že jste přišla,“ řekla. „Tohle je — inu, já ještě nevím, jak se jmenuje, ale znám ji, a proto je všecko v pořádku. Setkala jsem se s ní v Public Garden už dávno. A stýská se jí a nezná nikoho. A její otec je knězem jako můj, jenže je ještě živ. A ona neměla žádný vánoční stromek, jen puchýře na nohou a obyčejnou večeři; a já bych ráda, aby viděla můj — víte, ten stromek,“ mluvila spěšně Pollyanna. „Požádala jsem ji, aby přišla dnes večer nebo zítra večer. Dáte na něm zase rozsvítit světla, že ano ?“

„Ale Pollyanno,“ počala mluvit paní Carewová s chladným nesouhlasem. Ale dívka za pultem přerušila ji hlasem právě tak chladným a se stejným nesouhlasem.

„Nestarejte se, madam. Nemám nijak v úmyslu jít.“

„Ach, prosím vás,“ domlouvala jí Pollyanna. „Vy nevíte, jak bych byla ráda, kdybyste přišla, a —“

„Pozoruji, že ta dáma mě nijak nezve,“ vpadla jí do řeči dívka poněkud zlomyslně.

Paní Carewová se hněvem zarděla a obrátila se, jako by chtěla odejít; ale Pollyanna ji zachytila za paži a zadržela ji, mluvíc při tom skorem ztřeštěně k dívce za pultem, která v té chvíli měla náhodou chvíli volnou.

„Ach, ale ona vás pozve,“ mluvila Pollyanna. „Ona chce, abyste přišla — vím, že chce. Vy ani nevíte, jak je hodná a kolik peněz dává — dobročinným spolkům a podobným.“

„Pollyanno !“ napomenula ji břitce paní Carewová. Obrátila se opět k odchodu, ale tentokrát ji zadržel ostrý posměch v tichém, napjatém hlase prodavačky:

„Ach, já vím ! Takových je dost, které dávají na **záchranu**. Je hodně lidí, kteří podávají pomocnou ruku těm, které pochybily. A to je v pořádku. S tím mohu jen souhlasit. Jenže se někdy divím, proč aspoň někteří lidé nepomyslí na to, aby pomáhali dívkám, **nežli** pochybí. Proč neposkytnou **hodným** dívkám slušný domov s knihami, obrazy, měkkými

koberci a hudbou a s někým, kdo by na ně dohlédl ? Snad by potom nebylo tolik takových — Ale pro Boha, co to mluvím ?" dodala tiše. Potom se omrzele obrátila k mladé ženě, která k ní přistoupila a vybírala si modrý nákrčník.

„Ten je za padesát centů, madam," zaslechla paní Carewová, když pospíchala s Pollyannou odtud.

(13)

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

VYČKÁVÁNÍ A VÍTĚZSTVÍ

Byl to rozkošný plán. Pollyanna si jej vytvořila za necelých pět minut; a potom jej oznámila paní Carewové. Paní Carewová jej nepokládala za rozkošný a řekla to zcela zřetelně.

„Ale já jsem jista, že se jim bude líbit," bránila se Pollyanna na námitky paní Carewové. „Jen uvažte, jak snadno se dá provést ! Ten strom je tak, jak byl — jen dárky tam schází, a ty se mohou opatřit. Zanedlouho bude předvečer Nového roku; a považte, jak ráda bude, bude-li moci přijít ! A nebyla **vy** byste, kdybyste nebyla měla o vánocích nic jiného, než puchýře na nohou a obyčejnou večeři ?"

„Má drahá, jaké divné dítě vy jste !" mračila se paní Carewová. „Zdá se, že vám dosud ani nenapadlo, že ani nevíme, jak se ta dívka jmenuje."

„To nevíme ! A není to zvláštní, když vím, že ji znám tak dobře ?" usmála se Pollyanna. „Víte, my jsme si tenkrát v parku tak pěkně pohovořily, a ona mi řekla, jak se jí stýská, a že myslí, že nejosamělejším místem na světě je dav ve velkém městě, protože lidé si sebe navzájem nevšímají. Byl tam sice jeden, který si jí všímal; ale ona řekla, že si jí všímá příliš a neměl by si jí všímat vůbec — což je trochu zvláštní, když to uvážíme. Ale on přišel pro ni do parku a chtěl, aby šla někam s ním, a ona nechtěla a on byl opravdu hezký pán — ale ke konci byl protivný. Lidé nejsou tak hezcí, když se zlobí, že ano ? Tam v obchodě si dnes nějaká dáma prohlížela nákrčníky, a ona řekla — inu, řekla toho hodně a nebylo to hezké, víte ? A ani **ona** nevypadala hezky, když — když začala mluvit. A vy mi dáte ten strom rozsvítit před Novým rokem, že ano, paní Carewová ? — a pozvete tu dívku, co prodává nákrčníky, a Jamieho ? Je mu už teď líp, víte, a on by přišel. Jerry by ho musel ovšem přivézt — ale to bychom pozvaly Jerryho stejně.

„Ach, to se rozumí, Jerryho," zvolala paní Carewová s ironickým posměškem. „A nemusely bychom ani přestávat u Jerryho. Ten má jistě houf známých, kteří by také rádi přišli. A —"

„Ach, paní Carewová, **mohla** bych ?" zvolala Pollyanna s neovládanou radostí. „Ach, jak jste hodná, **hodná, hodná !** Přála jsem si tolik —" Ale paní Carewové se zatajil dech překvapením a úžasem.

„Ne, ne, Pollyanno, já —“ počala něco namítati. Ale Pollyanna, mylně si vykládajíc význam jejího zvolání, jala se ji hájiti dále.

„Vy jste opravdu **hodná** — nejhodnější ze všech; a nesmíte říkat, že nejste. A teď budeme mít docela pěknou společnost ! Bude to Tommy Dolan a jeho sestra Jennie, dvě Macdonaldovic děti, tři dívky, které bydlí pod Murphyovými, ale nevím, jak se jmenují, a ještě jiné děti, budeme-li mít místo pro ně. A jen považte, jak budou rádi, až jim to povím ! Myslím, že v celém životě jsem neměla nic tak krásného — a to je všechno vaše zásluha ! A teď bych je už měla začít zvat — abyste věděla, kdo přijde ?“

A paní Carewová, která by nikdy nebyla uvěřila, že je něco takového možno, odpověděla slabým hlasem ‚ano‘ ačkoli věděla, že se tím zavazuje pozvati na předvečer Nového roku vánoční společnost asi dvanácti dětí z Murphy's Alley a mladé prodavačky, jejíhož jména neznala.

V paměti paní Carewové snad dosud zněla ona věta té dívky: „Divím se někdy, proč aspoň někteří lidé nepomyslí na to, aby pomáhali dívkám, **nežli** pochybí.“ Snad jí dosud znělo v uších Pollyannino vypravování o té dívce, která prohlásila, že dav ve velkém městě je nejosamělejším místem na světě, ale přes to odmítla jíti s tím hezkým mužem, který ‚si jí všímal příliš‘. Snad byla v jejím srdci jakási neurčitá naděje, že v tom něčem spočívá mír, po němž tolik toužila. Snad to bylo trochu ze všeho toho trojího, spolu s naprostou bezmocností, když Pollyanna tak úžasně změnila její podrážděný posměšek v rozsáhlé pohostinství ochotné hostitelky. Nechť to bylo čímkoliv, věc byla hotova; a paní Carewová octla se náhle v pravém víru plánů a příprav, jejichž středem byla vždycky Pollyanna a její společnost.

Paní Carewová psala zaraženě své sestře o celé věci a končila takto:

„Nevím, co si počnu; ale myslím, že budu muset vytrvat v tom, co jsem začala. Nemohu nic jiného dělat. Ovšem, kdyby Pollyanna začala jednou kázat — ale ona dosud nezačala; a proto, chci-li dodržet slovo, nemohu ti ji poslat zpět.“

Když čtla Delly v sanatoři tento dopis, zasmála se nahlas tomuto jeho zakončení.

„Ona dosud nekázala, to se rozumí !“ řekla si. „Aby ji Bůh pozdravil ! A přece ty, Ruth Carewová, sama se přiznáváš, žeš pořádala dvě vánoční společnosti v jednom týdnu a tvůj dům, který, jak vím, byl vždycky zahalen v mrtvou zasmušilost, září červení a zelení zdola až nahoru. Ale ona dosud nekázala — ach ne, ona dosud nekázala !“

Ona společnost skončila velkým úspěchem. I paní Carewová sama to připustila. Jamie ve svém vozíku, Jerry se svým překvapujícím, ale výrazným slovníkem a ona dívka (která se jmenovala Sadie Deanová) závodili spolu, aby pobavili ostýchavější hosty. Sadie Deanová k velkému překvapení ostatních — a snad i k svému vlastnímu — vynikala důkladnou znalostí nanejvýš zajímavých her; a tyto hry, spolu s vypravováním Jamieho a dobromyslnými šprýmy Jerryho udržovaly všechny v hlasitém smíchu až do večere a štědrého rozdávání dárků od ověšeného stromu a až do chvíle, kdy se šťastní hosté spokojeně rozcházeli domů.

Rozhlížel-li se Jamie (který s Jerryem odcházel poslední) při odchodu poněkud toužebně kolem sebe, nikdo toho patrně nepozoroval. Ale paní Carewová, když se s ním loučila, řekla mu tiše do ucha, zpola toužebně, zpola v rozpacích:

„Nuže, Jamie, nerozmyslíli jste si to ještě — a nepůjdete k nám ?“

Hoch zaváhal. Jeho líce se slabě zarděly. Obrátil se a pohlédl jí vážně a zkoumavě do očí. Potom zavrtěl pomalu hlavou:

„Kdybych věděl, že to bude vždycky — jako dnes — šel bych," povzdechl. „Ale to není možné. Přišel by zítřek a potom druhý týden, druhý měsíc, druhý rok; a už za týden bych poznal, že jsem neměl jít."

Soudila-li paní Carewová, že se onou společností v předvečer Nového roku skončí úsilí Pollyanny v příčině Sadie Deanové, poznala brzy, že se mýlila; neboť již příštího rána začala Pollyanna o ní mluvit.

„A jsem tak ráda, že jsem ji zase našla," řekla spokojeně. „I když jsem vám nemohla najít pravého Jamieho, našla jsem někoho jiného, koho můžete mít ráda — a budete jistě ráda, že ji budete mít ráda, protože je to jen jiný způsob mít ráda Jamieho."

To paní Carewovou zarazilo. Toto pevné přesvědčení o její dobrotě srdce a nekolísající víra v její touhu ‚pomoci každému‘ ji rozčilovaly a někdy ji uváděly ve velké rozpaky. Při tom bylo jí velmi nesnadno popřít to — za daných okolností, zvláště, když Pollyanna upírala své šťastné, důvěry plné oči do jejího obličeje.

„Ale Pollyanno," namítl na konec bezmocně, majíc pocit, jako by byla v síti z neviditelných hedvábných vláken, „já — vy — ta dívka není přece jen Jamie."

„Vím, že není," řekla rychle Pollyanna. „A je mi jistě líto, že ona **není** Jamie. Ale ona je někoho jiného Jamie — myslím totiž, že tu nemá nikoho, kdo by ji měl rád a — všímal si jí; a proto bych řekla, že kdykoli si vzpomenete na Jamieho, musíte být ráda, že máte **někoho**, komu můžete pomoci, tak jako byste si přála, aby lidé pomohli Jamieovi, ať je kdekoli."

Paní Carewová se zachvěla a tiše zastenala.

„Ale já bych chtěla svého Jamieho," naříkala.

Pollyanna přikývla s výrazem porozumění.

„Já vím — to je ta ‚přítomnost dítěte‘. Řekl mi o tom pan Pendleton — jenže vy máte tu ‚ruku ženy‘.

„Ruku ženy ?"

„Ano — aby to utvořilo domov, víte. On řekl, že k utvoření domova je třeba ruky ženy nebo přítomnosti dítěte. To bylo, když mě chtěl vzít k sobě, a já jsem mu našla Jimmyho, a on ho adoptoval místo mne."

„**Jimmy ?**" Paní Carewová vzhlédla k ní se zaraženým výrazem očí, který se u ní jevil, kdykoli slyšela jakoukoli variaci toho jména.

„Ano; Jimmy Bean."

„Ach — **Bean**," řekla paní Carewová.

„Ano. On byl v sirotčinci a utekl z něho. Já jsem ho našla. On řekl, že by chtěl nějaký jiný domov s matkou místo matrony. Nemohla jsem mu najít tu matku, ale našla jsem mu pana Pendletona a ten ho adoptoval. On se teď jmenuje Jimmy Pendleton."

„Ale jmenoval se — Bean ?"

„Ano, jmenoval se Bean.“

„Ach !“ řekla paní Carewová, tentokrát s dlouhým povzdechem.

Paní Carewová vídala často Sadie Deanovou ve dnech po Novém roce. Vídala také často Jamieho. Pollyanna to vždy nějak zařídila, že přicházeli často do domu; a tomu paní Carewová, k svému značnému překvapení a mrzutosti, nedovedla jaksi zabránit. Pollyanna pokládala její svolení, ba i její radost z toho za věc samozřejmou, že paní Carewová shledávala nemožným přesvědčiti ji, že se to neděje ani s jejím souhlasem, ani k její spokojenosti. Ale paní Carewová, ať už si to uvědomovala nebo ne, poznávala mnohé věci — věci, kterých by nikdy nebyla poznala dříve, dokud se zavírala ve svých pokojích a nařizovala Mary, aby ne-vpouštěla nikoho. Poznala poněkud, co to znamená, je-li osamělá dívka ve velkém městě, kde si musí vydělávat sama na živobytí a nemá nikoho, kdo by se o ni staral kromě jednoho, který se stará příliš mnoho a také příliš málo.

„Ale co jste tím myslela toho prvního dne v obchodě,“ otázala se jednoho večera Sadie Deanové, „když jste mluvila — o té pomoci dívkám ?“

Sadie Deanová se zmateně zarděla.

„Obávám se, že jsem si počínala poněkud hrubě,“ omlouvala se.

„To nic není. Povězte mi, co jste tím mínila. Přemýšlela jsem o tom už často od té doby.“

Dívka chvíli mlčela; potom promluvila poněkud trpce:

„Bylo to proto, že jsem si vzpomněla na jednu dívku, kterou jsem znala. Je z téhož města jako já a je hezká a hodná, ale nemá příliš pevné vůle. Bydlily jsme spolu rok v jednom pokoji, vařily jsme si vejce na téže plynové a jedly jsme svou sekanou pečení a rybu v téže laciné restauraci. Večer jsme buď chodily do parku, nebo do biografu, když jsme měly peníze, nebo jsme zůstaly v bytě. Náš pokoj nebyl právě příjemný. V létě tam bylo horko a v zimě chladno a plynové světlo bylo tak slabé a plápolavé, že jsme nemohly šit ani psát, i kdybychom nebyly bývaly na to příliš unaveny, jak tomu obvykle bylo. Mimo to nad naším stropem bylo skřípavé prkno, na němž se někdo stále pohupoval, a pod námi bydlil člověk, který se učil hrát na křídlovku. Slyšela jste někdy někoho, kdo se učil hrát na křídlovku ?“

„Ne, myslím, že ne,“ odvětila paní Carewová.

„To jste přišla o mnoho,“ řekla suše dívka. Potom vypravovala dále:

„Někdy, zvláště o vánocích a ve svátcích, jsme chodily zde po Avenue a po jiných ulicích a hledaly jsme okna, kde byly záclony vytaženy a my jsme viděly dovnitř. Bylo nám hezky smutno, zvláště v takové dny, a říkaly jsme si, že v tom nalézáme útěchy, když vidíme domovy s lidmi, lampy na stolech a hrající si děti; ale věděly jsme obě, že nás to vlastně ještě více skličuje, protože jsme byli tak beznadějně z toho všeho vyloučeny. Ještě hůře nám bylo, když jsme viděly auta a veselé mladé lidi v nich, smějící se a hovořící. Víte, byly jsme mladé a myslím, že jsme toužily po tom, abychom se mohly také zasmát a pohovořit si. Toužily jsme také užít trochu dobrých časů; a znenáhla ta moje kamarádka začala jich užívat — těch dobrých časů.

Nuže, abych nemluvila dlouho, rozešly jsme se jednoho dne; ona šla svou cestou a já také svou. Nelíbila se mi společnost, kterou ona vyhledávala, a řekla jsem jí to. Nechtěla se jí vzdát, a proto jsme se rozešly. Potom jsem jí neviděla skorem dva roky,

až jsem dostala dopis od ní a šla jsem k ní. To bylo právě minulého měsíce. Byla v jednom takovém záchranném domově. Byl to hezký dům; měkké koberce, krásné obrazy, rostliny, květiny, knihy a piano, krásný pokoj, a dělali tam všechno možné pro ni. Bohaté ženy přijížděly ve svých autech a kočárech, aby ji vzaly s sebou na vyjížďku, a braly ji s sebou na koncerty a matiné. Učila se těsnopisu a slíbily jí, že jí opatří místo, jakmile se vyučí. Všichni byli k ní neobyčejně hodní, řekla mi, a snažili se jí pomoci ve všem. Ale řekla mi ještě něco jiného. Řekla:

„Sadie, kdyby mi byli věnovali jen polovinu té péče a pomoci před lety, když jsem byla ještě poctivá, pracovala jsem a měla jsem ještě trochu sebevědomí — nebyla bych tady a nemuseli by mi pomáhat teď.' A na to nemohu zapomenout. To je všechno. Nemám nic proti těm snahám o záchranu — je to dobrá a potřebná věc. Jenže si myslím, že by neměli tolik zachraňování — kdyby měly aspoň trochu zájmu také dřív."

„Ale myslila jsem — že jsou také domovy pro pracující dívky a pensionáty, které se o ně starají," řekla paní Carewová hlasem, který by její přátelé sotva byli poznali. „Jsou. Byla jste někdy v některém?"

„Inu, ne; ale — podporovala jsem je." Ted' zněl hlas paní Carewové skorem tak, jako by se omlouvala. Sadie Deanová se podivně usmála.

„Ano, já vím. Je mnoho dobrých žen, které je podporují — ale nebyly nikdy v žádném z nich. Pamatujte, prosím, že nemám nic proti těm domovům. Jsou to dobrá zařízení. Jsou snad jedinou pomocí pro ty dívky; ale jsou pouhou kapkou do vědra proti tomu, čeho by bylo vlastně třeba. Zkusila jsem to v jednom; ale vládlo tam takové ovzduší — cítila jsem jaksí — Ale nač bych o tom mluvila? Snad nejsou všechny stejné, a snad byla vina při mně. Kdybych se pokusila vylíčit vám to, snad byste mi nerozuměla. Musela byste tam bydlet — a vy jste nebyla nikdy v žádném. Nemohu za to, ale divím se někdy, proč tak mnohé z těch dobrých žen nevěnují tolik srdce a zájmu předejití, jako ho věnují záchraně. Ale promiňte. Nechtěla jsem vás tím dlouho nudit. Ale ptala jste se mne na to."

„Ano, ptala jsem se vás na to," řekla paní Carewová dušeným hlasem a odvrátila se.

Ale nejen od Sadie Deanové zvěděla paní Carewová mnohé, čeho nevěděla dříve, nýbrž také od Jamieho.

Jamie byl ted' u nich dosti častým hostem. Pollyanna ho ráda zvala a on rád přicházel. S počátku sice váhal; ale jeho pochybnosti brzy mizely a on se poddal své touze právě sobě (i Pollyanně), že konečně návštěva neznamená ,zůstat na stálo'.

Paní Carewová často spatřila toho hochu a Pollyannu sedící spokojeně u okna v knihovně, a prázdný vozík stál někde blízko. Někdy prohlíželi nějakou knihu. (Slyšela, jak řekl jednoho dne Jamie Pollyanně, že by ho nermoutilo to, že je chromý, kdyby měl tolik knih jako paní Carewová, a že myslí, že by snad uletěl, kdyby měl i knihy, i nohy.) Někdy hoch vyprávěl nějaké povídky a Pollyanna mu naslouchala se široce rozevřenýma očima a s napjatou pozorností.

Paní Carewová se divila tomu zájmu Pollyanny — až jednoho dne tam sama zůstala a naslouchala. Potom se již nedivila — ale naslouchala častěji. Řeč toho hochu byla sice paněkud drsná a nepřesná, ale zato vždycky podivuhodně živá a malebná, takže se paní Carewová často ruku v ruce s Pollyannou zatoulala do dob toho Zlatého věku pod vedením hochu se zářícíma očima.

Paní Carewová začínala poněkud tušiti, jaké to asi je, je-li kdo v duchu a v tužbách středem statečných činů a podivuhodných dobrodružství, kdežto ve skutečnosti je jen

chromým hochem ve vozíku pro nemocné. Ale netušila, jakou úlohu má tento chromý hoch hrát v jejím životě. Netušila, že jeho přítomnost se jí stává skorem potřebou, ani si neuvědomovala, s jakým zájmem vyhledává stále „něco nového pro Jamieho“, co by mu ukázala. Neuvědomovala si, že jí den po dni stále více připadá jako onen ztracený Jamie, syn její drahé sestry.

Když však minul únor, březen a duben a nastal květen a blížil se stanovený den odjezdu Pollyanny domů, poznala paní Carewová, co znamená tento odchod pro ni samu.

Žasla nad tím a děsila se toho. Až dosud věřila, že se těší na tento odchod Pollyanny. Říkala si, že bude v domě opět jednou klid a prudké světlo slunce bude opět tlumeno záclonami. Bude mít zase pokoj a bude se moci odloučiti od nudného, únavného světa. Bude moci opět plně obrátiti své rozbolavělé svědomí k těm drahým vzpomínkám na onoho ztraceného hochu, který tak dávno zapadl do širého neznáma a zavřel dveře za sebou. To vše si myslila, že nastane, až Pollyanna odejde domů.

Ale teď měla Pollyanna odejít skutečně domů, a to vše vypadalo nyní zcela jinak. Poznávala, že ten „klidný dům s tlumeným světlem“ bude vlastně „nesnesitelně zasmumušilým“. Onen toužený „mír“ bude vlastně „bēdnou samotou; a pokud šlo o to „odloučení od nudného, únavného světa“ a o možnost „obrácení svého rozbolavělého svědomí plně k těm drahým vzpomínkám na onoho ztraceného hochu“ — věděla, že teď nic již nezapudí ty jiné bolestné vzpomínky na tohoto nového Jamieho (který je třeba přece jen tím starým Jamiem) i na ty jeho smutné, prosebné oči.

Ted' věděla paní Carewová určitě, že bez Pollyanny bude její dům pustý a prázdný; ale že bez tohoto Jamieho bude ještě horší. Pro její pýchu bylo toto vědomí nepříjemné. Pro její srdce bylo trýzní — ježto ten hoch řekl dvakrát, že k ní nepůjde. Po nějakou dobu během oněch několika posledních dní pobytu Pollyanny byl tento její zápas trpký, ačkoli pýcha měla stále převahu. Ale tu při Jamieho návštěvě, která měla být poslední, zvítězilo její srdce a požádala ho ještě jednou, aby u ní zůstal a nahradil jí ztraceného Jamieho.

Co mu řekla, na to se nikdy potom nepamatovala; ale nezapomněla nikdy, co řekl hoch. Bylo to také řečeno jen osmi krátkými slovy.

Po dlouhou, dlouhou chvíli jeho oči zkoumaly její obličej; potom se jeho tvář rozzářila a on řekl:

„Ach ano ! Vždyť vy teď — o mne stojíte !“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

JIMMY A ZELENOOKÁ PŘÍŠERA

Tentokrát Beldingsville nevítal Pollyannu doslovně s hudbou a prapory — snad proto, že chvíle jejího příjezdu byla známa jen několika málo lidem v městě. Ale jistě vítal ji radostně každý od okamžiku, kdy vystoupila z vlaku s tetičkou Polly a s doktorem Chiltonem. Pollyanna také ihned konala chvilkové návštěvy u všech svých starých známých. Po několik příštích dní, podle slov Nancy „jste ji nespátřili ani okem, protože když jste se na ni podívali, už tam nebyla“.

A kamkoli přišla, všude vítali Pollyannu otázkou: „Nuže, jak se vám líbilo v Bostonu?“ A snad nikomu neodpověděla na tuto otázku úplněji než panu Pendletonovi. Jako obyčejně při každé otázce, kterou jí kdo dal, počala svou odpověď zmateným zamračením.

„Ach, líbilo se mi tam — hodně se mi líbilo — aspoň něco z toho.“

„Ne tedy všechno?“ usmál se pan Pendleton.

„Ne. Jsou tam věci — Ach, byla jsem tam ráda,“ vysvětlovala spěšně. „Měla jsem se tam ohromně dobře a bylo tam hodně podivného a jiného, víte — jako jíst oběd večer místo v poledne, kdy se má jíst. Ale všichni byli tam tak hodní ke mně a viděla jsem hromadu krásných věcí — Bunker Hill a Public Garden a prohlídkové bostonské automobily a tisíce obrazů a soch, výkladních skříní a ulic, které neměly žádného konce. A lidí! Nikdy jsem neviděla tolik lidí.“

„Inu — myslil jsem, že máte ráda lidi,“ prohodil pan Pendleton.

„To mám.“ Pollyanna se opět zamračila a uvažovala. „Ale co je to platné, že je tam tolik lidí, když je neznáte? A paní Carewová nechtěla, abych se s nimi seznámila. Ona sama je neznala. Říkala, že se tam lidé neznají.“

Pollyanna se odmlčela, potom si vzdychla a mluvila dále.

„To snad je to, co se mi tam nelíbilo — ti lidé, kteří se neznají. Bylo by to hodně hezčí, kdyby se znali! Jen si povvažte, pane Pendlone, že je tam hodně lidí, kteří bydlí ve špinavých, úzkých uličkách a nemají ani fazole a ryby k jídlu, a nemají na sebe ani to, co se posílá v misionářských bednách. Pak jsou tam zase jiní lidé — jako paní Carewová a hodně takových — a ti bydlí v ohromně krásných domech a mají tolik jídla a šatů, že ani nevědí, co s tím. A kdyby **takoxn** lidé znali ty druhé lidi —“

Ale pan Pendleton ji se smíchem přerušil.

„Mé drahé dítě, napadlo vám někdy, že ti lidé ani **nestojí** o to, aby se znali?“ otázal se žertovně.

„Ale někteří ano,“ bránila se horlivě Pollyanna. „Je tam Sadie

Deanová — ta prodává nákrčníky, krásné nákrčníky ve velkém obchodě — a ta by ráda znala lidi; a já jsem ji představila paní Carewové a pozvaly jsme ji k nám, a pozvaly jsme

také Jamieho a hodně jiných; a ona byla **tak** ráda, když je poznala ! A proto jsem si myslila, že kdyby jen takoví, jako je paní Carewová, znali ty druhé — ale já jsem je ovšem nemohla představit navzájem. Sama jsem je ani neznala. Ale kdyby se poznali a kdyby ti bohatí dali těm chudým trochu ze svých peněz —"

Pan Pendleton jí opět vpadl se smíchem do řeči.

„Ach Pollyanno, Pollyanno," smál se, „bojím se, že jste se dostala na hezky hlubokou vodu. Nežli se nadějete, bude z vás zuřivý socialista."

„Co — cože ?" otázala se nejistě dívka. „Myslím — že nevím, co je to socialista. Ale vím, co je to **společenský** — a mám ráda takové lidi. Je-li to stejné, pak bych chtěla být socialistou. Byla bych jím ráda."

„O tom nepochybuji, Pollyanno," usmál se muž. „Ale kdyby došlo k tomu vašemu plánu rozdělení jmění ve velkém — měla byste s tím úkolem jisté potíže."

Pollyanna si zhluboka vzdychla.

„To vím," přikývla. „To říkala také paní Carewová. Řekla, že tomu nerozumím; že by je to zhýčkalo a že by to bylo nerozumné a zhoubné a — inu, tak nějak to bylo," bránila se rozmrzele dívka, když se pan Pendleton dal do smíchu. „A ostatně **nevím**, proč by někteří lidé měli mít tolik a jiní nic; a **nelíbí** se mi to. A budu-li mít někdy hodně, dám trochu těm, co nemají nic, i kdyby mě to zhýčkalo a bylo to pro mne zhoubné a —" Ale pan Pendleton se teď smál tolik, že se Pollyanna po chvílce vzdala marného boje a smála se s ním.

„Inu, já tomu stejně nerozumím," řekla, když se dosti vysmála.

„Ne, má drahá, myslím, že tomu nerozumíte," souhlasil muž, teď s vážným a něžným výrazem obličeje, „a jisto je, že tomu nerozumí ani žádný z nás. Ale povězte mi," dodal po chvílce, „kdo je ten Jamie, o kterém od svého příchodu tolik mluvíte ?"

Pollyanna mu to pověděla.

Když mluvila o Jamieovi, onen stísněný, zaražený výraz zmizel z jejího obličeje. Pollyanna ráda mluvila o Jamieovi. V tom bylo něco, čemu rozuměla. To byl předmět, o němž se nemluvalo velkými, podivně znějícími slovy. A mimo to v tomto případě — pan Pendleton jistě bude mít zvláštní zájem o to, jak paní Carewová zvala toho hochu k sobě, protože on sám nejlépe znal potřebu přítomnosti dítěte.

Ale Pollyanna vykládala o Jamieovi každému. Soudila, že každý musí mít o věc takový zájem, jako ona sama. Ve většině případů se neklamala, očekávala-li tento zájem; ale jednoho dne dožila se v té příčině překvapení. Dostalo se jí ho od Jimmy Pendletona.

„Poslechněte," obrátil se k ní jednoho odpoledne podrážděně, „což nebyl v tom Bostonu nikdo jiný než ten věčný Jamie' ?"

„Jakže, Jimmy Beane, co tím myslíte ?" zvolala Pollyanna.

Hoch pozdvihl poněkud bradu.

„Já nejsem žádný Jimmy Bean. Jsem Jimmy Pendleton. A myslím, že podle vaší řeči nebyl v celém Bostonu nikdo jiný než ten pitomý kluk, co říkal ptákům a veverkám ‚Lady Lancelot' a podobné nesmysly."

„Ale Jimmy Be- Pendletone !" zvolala užasle Pollyanna. Potom dodala poněkud důrazně: „Jamie není pitomý. Je to docela slušný hoch. A ví toho tolik — zná knihy a pohádky. On si docela sám **dělá** pohádky z hlavy ! A k tomu není to ‚Lady Lancelot‘ — je to ‚Sir Lancelot‘. Kdybyste věděl polovic toho, co ví on, věděl byste tohle také !" ukončila s jiskřícíma očima.

Jimmy Pendleton se zahanbeně zarděl a vyhlížel velmi stísněně. Ale jsa každou chvíli žárlivější stál houževnatě na svém.

„Inu, aspoň to jeho jméno za moc nestojí," posmíval se. „Jamie ! Hm — je to takové — skoro ženské ! A to řekl ještě někdo jiný než já."

„A kdo to řekl ?" Hoch neodpovídal.

„**Kdo to řekl ?**" otázala se Pollyanna důrazně. „Tatínek," odpověděl zamračeně hoch. „Váš — tatínek ?" opakovala Pollyanna užasle. „A jak mohl on znát Jamieho ?"

„On ho neznal. To nebylo o tom Jamiem. Bylo to o mně." Hoch mluvil dosud zarputile, odvraceje oči. Ale v jeho hlase byla teď jakási podivná něžnost, která se u něhojevila vždy, kdykoli mluvil o otci.

„**O vás !**"

„Ano. Bylo to nedávno předtím, než umřel. Byli jsme asi týden u jednoho farmáře. Tatínek pomáhal sklízet seno — a já také trochu. Žena toho farmáře byla na mne hodná a říkala mi ‚Jamie‘. Nevím proč, ale říkala mi tak. A jednou ji tatínek slyšel. Dopálil se hrozně — tak, že jsem si dobře pamatoval, co řekl. Řekl, že Jamie není žádné jméno pro hochy a že žádnému jeho synovi se tak nesmí říkat. Řekl, že je to holčí jméno, nemohl to ani slyšet. Nikdy snad jsem ho neviděl tak dopáleného, jako tenkrát. Nezůstal tam ani až do konce prací a vydali jsme se hned ten večer dál na cestu. Mrzelo mne to trochu, protože jsem ji měl rád — totiž tu farmářku. Ona byla hodná na mne."

Pollyanna přikývla plna sympatie a zájmu. Jimmy zřídka kdy řekl něco o tom svém tajemném minulém životě, nežli ho poznala.

„A co bylo dál ?" pobízela ho. Pollyanna v té chvíli již zapomněla vůbec na původní předmět hovoru — na to jméno Jamie', prohlášené za ‚holčí‘.

Hoch si vzdychl.

„Šli jsme zase dál, až jsme našli jiné místo. A tam potom tatínek — umřel. A potom mě dali do sirotčince."

„A potom jste utekl a já jsem vás ten den našla u domu paní Snowové," řekla Pollyanna. „A od té doby se známe."

„Ano — od té doby se známe," opakoval Jimmy — ale zcela jiným hlasem; Jimmy se totiž vrátil náhle do přítomnosti a k předmětu svého rozmrzení. „Ale já nejsem žádný Jamie, abyste věděla !" dodal se zlostným důrazem, obrátil se povýšeně a zanechal zmatenou, stísněnou Pollyannu na místě.

„Inu, aspoň mohu být ráda, že není vždycky takový," povzdychla si dívka pohlízejíc smutně za statnou postavou chlapce, který si vykračoval nějak nepříjemně, úžasně pyšně.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

OBAVY TETIČKY POLLY

Pollyanna byla doma asi týden, když paní Chiltonová obdržela dopis od Dely Wetherbyové.

„Ráda bych vám vylíčila, co učinila vaše malá neť pro mou sestru,“ psala slečna Wetherbyová; „ale obávám se, že toho nedovedu. Musela byste nejprve vědět, jaká byla sestra předtím. Viděla jste ji sice, a snad jste pozorovala něco z toho ticha a zasmušilosti, v níž po tolik let žila. Ale nedovedete si představit životního cíle a zájmu, toho zarputilého setrvání ve smutku.“

Potom přišla Pollyanna. Snad jsem vám to neřekla, ale moje sestra litovala toho svého slibu, že vezme to dítě k sobě, snad hned v té chvíli, kdy jej dala; a položila si přísnou podmínku, že jakmile jí Pollyanna začne kázat, pošle ji zpět ke mně. Nuže, ona nekázala — aspoň má sestra tvrdí, že nekázala; a moje sestra by to mohla vědět nejlépe. A přece — inu, řeknu vám jen to, co jsem viděla, když jsem k ní přišla včera. Snad nic vám neposkytne lepší představy o tom, co ta vaše obdivuhodná malá Pollyanna dokázala.

Předně, když jsem přicházela k domu, viděla jsem, že skorem všechny záclony jsou vytažené; a bývaly přec vždy spuštěné — až na okenní zídku. Když jsem vešla do síně, slyšela jsem hudbu — Parsifala. Salony byly otevřené a všude voněly růže.

„Paní Carewová a mladý pán Jamie jsou v hudební síni“, řekla služebná. A tam jsem je našla — svou sestru a toho hochu, kterého k sobě vzala, jak poslouchají ten moderní stroj, který obsahuje celou operní společnost i s orchestrem.

Hoch seděl na vozíku pro nemocné. Byl bledý, ale zřejmě blažený. Moje sestra vypadala o deset let mladší. Její obyčejně bledé tváře byly slabě růžové a její oči jiskřily a svítily. Mluvila jsem několik minut s hochem a potom jsem šla se sestrou nahoru do jejích pokojů; a tam mluvila se mnou — o Jamieovi. Ne o tom bývalém Jamieovi s usazenými očima a s beznadějnými vzdechy, nýbrž o tom novém Jamieovi — a teď už nebylo vzdechů ani slz. Místo nich byla dychtivost nadšeného zájmu.

„Dello, on je obdivuhodný,“ řekla. „Všecko, co je nejlepšího v hudbě, umění a literatuře, působí zázračně na něho, jenže je mu ovšem třeba vzdělání a výcviku. A postarám se, aby se mu ho také dostalo. Zítra přijde učitel. Jeho řeč je ovšem poněkud drsná; ale četl tolik dobrých knih, že jeho zásoba slov je úžasná — měla bys slyšet, jak umí vyprávět! Ve všeobecném vzdělání je ovšem velmi pozadu; ale rád se učí a dohoní tedy brzy všecko. Má rád hudbu, a poskytnu mu všeho hudebního vzdělání, jaké jen bude chtít. Pořádila jsem zásobu pečlivě vybraných desek. Přála bych ti, abys byla viděla jeho obličej, když slyšel po prvé tu hudbu Svatého Grálu. Zná všecko o králi Arturovi a o jeho Okrouhlém stole, a vykládá o rytířích, lordech a dámách, jako ty a já mluvíme o členech naší rodiny — jenže někdy nevím, znamená-li ten jeho sir Lancelot toho dávného rytíře nebo veverku v Public Garden. A Dello, myslím, že by mohl ještě chodit. Dám ho prohlédnout doktorem Amesem.“

A tak mluvila dál a já jsem seděla užaslá, že jsem nemohla ani mluvit, ale byla jsem tolik ráda! Říkám vám to všecko, drahá paní Chiltonová, abyste viděla sama, jak se v ní teď vzbudil zájem, jak dychtivě pozoruje vzrůst a rozvoj toho hochu a jak to nepozorovaně

změnilo její stanovisko k životu. Koná-li něco pro toho hochu, prospěje tím také sobě. Jsem přesvědčena, že nebude už nikdy tou zatrpklou, mrzutou ženou, jakou byla. A to všecko způsobila Pollyanna.

Pollyanna ! To drahé dítě — a nejlepší na tom všem je, že si toho není vůbec vědoma. Myslím, že ani moje sestra si neuvědomuje jasně, co se děje v jejím srdci a životě, a jistě Pollyanna nic neví — neuvědomila si vůbec, jakou úlohu hrála při této změně.

A teď, drahá paní Chiltonová, jak bych vám měla poděkovati ? Víím, že toho nedovedu, a proto se o to nebudu ani pokoušet. Ale vííte jistě sama, jak vděčna jsem vám i Pollyanně.

Delia Wetherbyová."

„Inu, zdá se, že to mělo dobrý účinek," usmál se doktor Chilton, když mu jeho žena přečetla ten dopis,

K jeho překvapení zvedla rychle, vyčítavě ruku.

„Tomáši, nemluv tak, prosím tě !" domlouvala mu.

„Proč pak, Polly ? Což nejsi ráda, že — že ta medicína účinkovala ?"

Paní Chiltonová poklesla zoufale na židli.

„Zas už tak mluvíš, Tomáši," povzdechla. „Jsem jistě ráda, že chybní žena poznala svůj omyl a přišla na to, že může být někomu užitečnou. A jsem také ráda, že to způsobila Pollyanna. Ale nejsem ráda, mluví-li se stále o tom dítěti, jako by byla — nějakou lahvičkou medicíny nebo léčivem. Nechápeš to ?"

„Hlouposti ! Komu to konečně může uškodit ? Říkal jsem o Pollyanně, že je podněcující prostředek, už od té doby, co jsem ji poznal."

„Uškodit ! Tomáši Chiltone, to dítě je každým dnem starší. Chceš ji zkazit ? Až dosud nebyla si naprosto vědoma té své neobyčejné moci. A v tom právě spočívá tajemství jejího úspěchu. Jakmile by si vědomě umínila napravovat někoho, víš tak dobře jako já, že by bylo po té její moci. A proto dejž Bůh, aby jí nikdy ani nenapadlo, že je jakýmsi léčivem pro všechny ubohé, nemocné a trpící lidi."

„To je pošetilost ! To ti nemusí dělat starosti," smál se doktor.

„Ale dělá mi to starosti, Tomáši."

„Ale Polly, pomysli, co už dokázala !" řekl doktor. „Vzpomeň na paní Snowovou a na Johna Pendletona, a na mnoho jiných — ti jsou teď zcela jiní lidé, než kdy bývali, tak jako ta paní Care-wová. A to dokázala Pollyanna — aby ji Bůh za to pozdravil."

„Vím, že to dokázala," řekla paní Chiltonová důrazně. „Ale nechci, aby Pollyanna kdy zvěděla, že je to jejím vlivem ! Ona to ovšem do jisté míry ví. Ona ví, že je naučila hrát tu hru radosti, a že jsou proto teď mnohem šťastnější. A to je zcela v pořádku. Je to ta hra — její hra, a oni ji hrají s ní. Tobě se přiznám, že nám Pollyanna kázala nejmocnější kázání, jaké jsem kdy slyšela; ale jakmile by to jednou zvěděla — je po té její moci. To je vše. A teď ti hned řeknu, že jsem se rozhodla, že přece jen pojedu na podzim do Německa s tebou. S počátku jsem nechtěla jet. Nechtěla jsem tu nechat Pollyannu — a nenechám ji tu ani teď. Vezmu ji s sebou."

„Vezmeš ji s sebou ? Dobrá ! Proč by ne ?“

„Musím. Jinak to nepůjde. Mimo to bych byla ráda, kdybychom tam zůstali několik let, jak jsi chtěl. Chci odvést Pollyannu odtud z Beldingsville na nějaký delší čas. Ráda bych ji udržela tak milou a nepokaženou. A budu-li tomu moci zabránit, postarám se, aby jí nikdo nenamluvil nějaké hlouposti. Nesmíme přec připustit, aby se stala nesnesitelně domýšlivou.“

„To jistě ne,“ smál se doktor. „Ale já myslím, že ji neudělá domýšlivou nikdo a nic. Ostatně ten plán s Německem se mi docela hodí. Víš, že bych sem nebyl jel — kdyby nebylo Pollyanny. A proto budu tím raději, čím dříve tam zase budeme. A rád bych tam zůstal nějakou dobu — nejen na studium, ale také na trochu praksi.“

„Je to tedy smluveno.“ A tetička Polly si spokojeně povzdychla.

(16)

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

JAK OČEKÁVALI POLLYANNU

Celé Beldingsville se takřka chvělo rozčilením. Od té doby, co se Pollyanna Whittierová vrátila domů ze sanatoria **pěšky**, nebylo tolik řečí u plotů a na každém rohu ulic. Také dnes byla středem zájmu Pollyanna. Pollyanna se opět vracela domů — ale byla to zcela jiná Pollyanna a zcela jiný návrat domů !

Pollyanně bylo teď dvacet let. Po šest let trávila vždycky zimu v Německu a léto pohodlným cestováním s doktorem Chiltonem a s jeho ženou. V Beldingsville byla během té doby jen jednou, a to jen na krátké čtyři týdny v létě, když jí bylo šestnáct let. Teď se vracela domů na stálo, jak zněly zprávy; ona a její tetička Polly.

Doktor neměl již přijeti s nimi. Před šesti měsíci bylo město překvapeno smutnou zprávou, že doktor náhle zemřel. Beldingsville tehdy čekalo, že se paní Chiltonová a Pollyanna vrátí hned do svého starého domova. Ale ony nepřijely. Místo nich přišla zpráva, že vdova a její neť zůstanou ještě nějakou dobu v cizině.

Podle této zprávy chtěla paní Chiltonová ve zcela neznámém okolí nalézt rozptýlení a útěchu ve svém velkém žalu.

Brzy však počínaly kolovati městem neurčité pověsti, i pověsti méně neurčité, že finanční stav paní Polly Chiltonové není valný. Jisté železniční akcie, v nichž byla většina majetku Harringtonových uložena, zakolísaly a na konec upadly ve zhoubu a zkázu. Podle těch zpráv i jiná část jejího majetku octla se ve špatné situaci. Z doktorova majetku dalo se očekávat jen málo. Nebyl bohatý a v posledních šesti letech měl velké výlohy. Beldingsville tedy nebylo překvapeno, když za necelých šest měsíců po doktorově smrti se dovědělo, že paní Chiltonová a Pollyanna se vracejí domů.

Dům Harringtonových, tak dlouho zavřený a zmlklý, zase jednou otevřel okna a dveře. Zase jednou Nancy — teď paní Timothy Durginová — uklízela, metla a oprašovala, až se starý dům svítil v bezvadném pořádku.

„Ne, nikdo mi nic neporučil; jistě ne,“ vykládala Nancy zvědavým sousedům a známým, kteří se zastavili u brány nebo přišli směleji až do dveří. „Matka Durginová má klíče a šla jako obvykle provětrat dům a podívat se, je-li všecko v pořádku; a paní Chiltonová psala, že přijede se slečnou Pollyannou v pátek tenhle týden, a abychom provětraly pokoje a postele a daly klíč v pátek pod rohožku u zadních dveří.“

Pod rohožkou, jak pak by ne ! Jako bych mohla nechat ty dvě ubohé ženské, aby přišly samotné do prázdného domu, tak opuštěné — a já bych byla sotva míli odtud a seděla si ve svém pokoji, jako kdybych byla nějaká vznešená dáma a neměla kouska srdce, kouska srdce ! Jako by ty dvě ubožačky neměly toho už takhle dost — když sem musí přijít bez doktora — Bůh mu dej věčnou slávu .— a ten už se nevrátí nikdy ! A ještě k tomu bez peněz ! Slyšeli jste kdy něco takového ? Není to hanba ? Považte si slečnu Polly — totiž paní Chiltonovou — a ta má být najednou chudá ! Rány starého pilaře, to přec není možná — není možná !“

Snad s nikým nemluvila Nancy s takovou účastí, jako s velkým, slušně vypadajícím mladíkem neobyčejně upřímných očí a milého úsměvu, který přijel k zadním dveřím na ohnivém čistokrevném koni ve čtvrtek v deset hodin dopoledne. Při tom však mluvila s ním se zřejmými rozpaky, pokud šlo o oslovení, neboť jazyk se jí neustále pletl, když ho vítala: „Mladý pane Jimmy — hm — pane Beane — totiž pane Pendleton, mladý pane Jimmy !“ s nervosním spěchem, takže se mladý muž dal do veselého smíchu. „Na tom nesejde, Nancy ! Jen to řekněte tak, jak se vám to nejlépe hodí,“ řekl. „Zvěděl jsem, co jsem chtěl vědět: paní Chiltonová a její neť mají opravdu přijet zítra.“

„Ano, pane, to přijedou, pane,“ poklonkovala Nancy, „ale je to neštěstí ! Ne, že bych nebyla ráda, že přijdou, rozumějte, ale jsou to ty okolnosti toho jejich návratu.“

„Ano, vím to. Rozumím,“ přikývl mladík vážně a rozhlédl se po pěkném, starém domě. „Nuže, myslím, že se v tom nedá nic dělat. Ale jsem rád, že to tu upravujete. To jim bude jistě milé,“ dodal s jasným úsměvem, otočil koně a rychle odjížděl.

Nancy na schodech pokyvovala za ním moudře hlavou.

„To mě docela nic nepřekvapuje, mladý pane Jimmy,“ prohlásila nahlas, pohlížeje s obdivem za pěknou postavou muže i koně. „To mě docela nic nepřekvapuje, že tak pospícháte přeptat se na slečnu Pollyannu. Říkala jsem už dávno, že to jednou přijde; a ono to přijde — když vy jste tak hezký a velký. A doufám, že to přijde; jistě to přijde. Bude to docela jako v knize, jak ona vás našla a uvedla vás do toho krásného domu k panu Pendletonovi. Jemine, ale kdo by teď poznal ve vás toho malého Jimmy Beana ! Jakživa jsem neviděla, aby se byl kdo tolik změnil — to jsem neviděla, jistě ne !“ řekla s posledním pohledem za rychle mizející postavou na cestě.

Něco podobného dělo se patrně v mysli Johna Pendletona o nějakou chvíli později toho dopoledne, když s verandy svého velkého domu na Pedleton Hillu pozoroval rychlý příjezd téhož koně i jezdce; a v jeho očích byl výraz velmi podobný tomu, který byl před nějakou chvílí v očích paní Nancy Durginové. Také on zvolal s obdivem: „Hrome, je to hezký pár !“ když kůň s jezdcem se hnali mimo ke stájím.

O pět minut později objevil se mladík za rohem domu a pomalu stoupal po schodech verandy.

„Nuže, hochu, je to pravda ? Přijedou ?" otázal se zřejmě dych-ctivě.

„Ano."

„Kdy ?"

„Zítřa." Mladík usedl na židli. John Pendleton se po této břitce stručné odpovědi zamračil. Pohlédl rychle do mladíkova obličeje. Chvilí váhal; potom se náhle otázal:

„Nuže, synu, co se děje ?"

„Co se děje ? Nic."

„Hlouposti ! Vidím přec. Odjel jsi před hodinou tak nedočkavě, že ani divocí koně by tě nebyli zadrželi. Teď sedíš skrčen na židli a zdá se, že by tě ani divocí koně s ní netáhli. Kdybych nevěděl, jak tomu je, myslil bych, že nejsi rád, že naši přátelé při-jíždějí."

Odmlčel se čekaje patrně na odpověď. Ale nedočkal se.

„Nuže, Jime, což opravdu nejsi rád, že přijedou ?"

„Inu ano, to se rozumí."

„Hm ! Vypadáš podle toho."

Mladík se opět zasmál. Zarděl se chlapecky.

„Inu, myslil jsem jen — na Pollyannu."

„Na Pollyannu ! Člověče, vždyť nemluvíš o nikom, než o Pollyanně od té chvíle, co jsi přijel z Bostonu a slyšel jsi, že má přijet. Myslil jsem, že umíráš touhou vidět Pollyannu."

Mladík se nahnul vpřed s podivnou napjatostí.

„To právě je to ! Víš ? Řekl jsi to před chvílí. Včera by mě divocí koně nebyli udrželi, abych nešel za Pollyannou; a dnes, když vím, že přijede — nevytáhli by mne za ní."

„Ale **Jime !**"

Vida užasle nevěřící výraz v obličeji Johna Pendletona, mladík poklesl na židli vzad s rozpačitým smíchem.

„Ano, vím to. Zní to hloupě a nemyslím, že mi porozumíš. Ale zdá se mi jaksi — že jsem si nikdy nepřál, aby Pollyanna dorostla. Byla taková milá, tak jak byla. Vzpomínám si rád na ni, jak vypadala, když jsem ji viděl naposledy, s tou její vážnou, píhovatou tvářičkou a se žlutými copy, jak řekla smutně: ‚Ach ano, jsem ráda, že jedu; ale myslím, že budu ještě raději, až se vrátím.‘ To jsem ji viděl naposledy. Víš, že jsme byli v Egyptě před čtyřmi roky, když ona sem přijela."

„Vím. A vím také, jak to myslíš. Pohlížel jsem na to asi jako ty — až jsem ji viděl minulou zimu v Římě."

Mladík se dychtivě obrátil.

„To je pravda, ty jsi ji viděl. Pověz mi něco o tom."

John Pendleton zamžoural šibalsky očima.

„Myslíš, že nechceš ani vědět, jak vypadá Pollyanna — dorostlá.“

Mladík na to odpověděl ušklíbnutím.

„Je hezká ?“

„Ach, vy mladíci !“ pokrčil John Pendleton rameny se strojeným zoufalstvím. „To je vždycky první otázka: ‚Je hezká‘ !“

„Nuže, je ?“ naléhal mladík.

„Utvoř si úsudek sám. Kdybys — — Ale myslím, že to raději neudělám. Byl bys třeba zklamán. Pollyanna není hezká, pokud jde o pravidelnost rysů, kučeravé vlasy a důlky. Jak jsem se přesvědčil, je velkou strastí v životě Pollyanny, že je přesvědčena, že není hezká. Už dávno mi řekla, že bude mít černé, kučeravé vlasy, až bude v nebi; a loni v Římě řekla něco jiného. Nebylo toho snad mnoho, pokud jde o slova, ale vycítil jsem jakousi touhu pod tím. Řekla, že by byla ráda, kdyby někdo napsal někdy román, jehož hrdinka by měla rovné vlasy a píhy na nose; ale myslí prý si, že by měla být ráda, že ty dívky v knihách je nemusí mít.“

„To připomíná tu bývalou Pollyannu.“ „Ach, poznáš, že je to stále — Pollyanna,“ usmál se pan Pendleton. „A mimo to **já** myslím, že je hezká. Její oči jsou milé. Ona je obrazem zdraví. Drží tělo s veškerou radostnou pružností mládí, a když mluví, září celá její tvář tak podivuhodně, že docela zapomeneš, jsou-li její rysy pravidelné nebo ne.“ „A hraje ještě stále — tu hru ?“ John Pendleton se usmál.

„Myslím, že ji hraje, ale zdá se, že o tom teď už mnoho nemluví. Aspoň mně o tom neříkala nic, a mluvil jsem s ní asi třikrát.“

Chvilí mlčeli; potom řekl mladý Pendleton poněkud zvolna:

„Myslím, že to byla jedna věc, která mi dělala starost. Ta hra znamenala mnoho pro četné lidi. Znamenala tak mnoho všude, po celém městě. Nemohl jsem se jaksi smířit s tím, že by ona se jí vzdala a **nehrála** ji už. A při tom zase nemohl jsem si jaksi představit Pollyannu dorostlou, která by stále vybízela lidi, aby byli něčemu rádi. Jaksi — inu, jak jsem řekl — nepřál jsem si, aby Pollyanna dorostla.“

„Inu, nedělej si s tím velkých starostí,“ pokrčil pan Pendleton rameny se zvláštním úsměvem. „S Pollyannou to bylo vždycky jako s ‚lijákem vzduch čistícím‘, doslovně i obrazně; a myslím, že shledáš, že žije i teď podle téže zásady — ačkoli snad ne zcela stejným způsobem. Ubohé dítě, obávám se, že jí bude třeba nějaké takové hry, aby jí učinila existenci snesitelnou, aspoň na nějakou dobu.“

„Myslíš proto, že paní Chiltonová přišla o peníze ? Jsou tedy tak velmi chudé ?“

„Myslím, že jsou. Jak vím, jsou v tom poněkud špatně, pokud jde o peníze. Jmění paní Chiltonové se, neuvěřitelně scvrklo a jmění ubohého Toma je velmi malé a jsou to samé nedobytné pohledávky — nezaplacené účty za lékařské ošetření, které nebudou zaplaceny nikdy. Tom nedovedl nikdy odepřít, když ho někdo požádal o pomoc a všichni špatní lidé ve městě to věděli a zneužívali toho. V poslední době měl velké výlohy. Choval velkou naději v budoucnost, až ukončí ta svá speciální studia v Německu. Soudil poněkud důvodně, že budoucnost jeho ženy a Pollyanny je zajištěna jměním Harringtonových a proto si v té příčině nepřipouštěl starostí.“

„Hm-m; rozumím. To je zlé, velmi zlé !“

„Ale to ještě není všechno. Mluvil jsem asi dva měsíce po Tomově smrti s paní Chiltonovou a s Pollyannou v Římě, a paní Chiltonová byla tehdy v hrozné situaci. K tomu svému zármutku začínala také tušit finanční nesnáze a div z toho netřeštila. Nechtěla jít domů vůbec. Řekla, že nechce již ani vidět Beldingsville, ani někoho odtud. Ona byla vždycky neobyčejně hrdá žena a to všechno působilo na ni poněkud podivně. Pollyanna řekla, že její teta má utkvělou myšlenku, že Beldingsville bylo vždycky proti jejímu sňatku s doktorem Chiltonem, hlavně vzhledem k jejímu věku; a teď, když byl mrtev, soudila, že se jí nedostane od nikoho sympatií v jejím žalu. Nesla také těžce to, že o ní vědí, že je teď chudou vdovou. Zkrátka, vmyslila se do chorobně bedného stavu, tak nerozumného, jako hrozného. Ubohá Pollyanna ! Žasl jsem nad tím, jak to všechno snášela. Je jisté, že zůstane-li paní Chiltonová tak, jak je teď, bude s tím dítětem zle. Proto jsem řekl, že Pollyanně bude třeba nějaké takové hry víc než komu jinému.“

„To je zlá věc ! A takového něco se stane zrovna Pollyanně !“ zvolal mladík hlasem ne zcela pevným.

„Ano; a že není všechno v pořádku, to vidíš už z toho, jak mají přijet teď — tak tajně, že nikomu nic neoznámily. Vsadím se, že je to přičiněním Polly Chiltonové. Ona nechce, aby jí přišel někdo naproti. Slyšel jsem, že psala jen Timothyové ženě, paní Nancy Durginové, která má klíče.“

„Ano, řekla mi to Nancy — ta dobrá stará duše ! Měla celý dům otevřený a podařilo se jí jaksí, že nevypadá jako hrob mrtvých nadějí a ztracených radostí. Zahrada a dvůr vypadají docela slušně, protože starý Tom to udržoval vždycky trochu v pořádku. Ale srdce mi bolelo — nad tím vším.“

Mlčeli dlouhou chvíli a potom prohodil John Pendleton krátce:

„Někdo by jim měl jít naproti.“

„To se také stane.“

„Půjdeš **ty** na nádraží ?“

„Ano.“

„Víš tedy, kterým vlakem přijedou ?“

„Nevím. Ani Nancy to neví.“

„Jak to tedy chceš zařídit ?“

„Začnu ráno a půjdu ke každému vlaku, až přijedou,“ smál se trochu zasmušile mladík. „Timothy tam bude také, s jejich povozem. Ostatně není tolik těch vlaků, kterými mohou přijet.“

„Hm, to vím,“ řekl John Pendleton. „Jíme, obdivuji se tvé odhodlanosti, ale ne tvému úsudku. Ale jsem rád, že se řídíš tou svou odhodlaností a ne svým úsudkem — a přeji ti hodně štěstí.“

„Děkuji,“ smál se smutně mladík. „Budu ho potřebovat — toho přání — docela dobře, docela dobře, jak říká Nancy.“

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

POLLYANNA PŘIJEDE

Když se vlak blížil k Beldingsville, pozorovala Pollyanna starostlivě svou tetu. Po celý den byla paní Chiltonová stále neklidnější, stále zasmušilejší; a Pollyanna se bála té chvíle, až přijedou do známého nádraží domova.

Kdykoli se Pollyanna podívala na svou tetu, zbolelo jí u srdce. Nebyla by nikdy pokládala za možné, že by se kdo tolik změnil a zestárl za krátkých šest měsíců. Oči paní Chiltonové byly bez lesku, její líce bledé a vpadlé a čelo zbrázděné vráskami strastí. Koutky jejích úst byly svěšené a vlasy hladce přičesány oním nevzhledným způsobem, jako když ji Pollyanna viděla po prvé před lety. Všecka ta vlídnost a něžnost, která byla u ní patrna po jejím sňatku, spadla s ní jako plášť a zanechala jen onu bývalou tvrdost a zatrpklost, kterou se vyznačovala, když byla slečnou Polly Harringtonovou, nemilovanou a nemilující.

„Pollyanno !“ Hlas paní Chiltonové byl takřka řezavý.

Pollyanna sebou trhla s jakýmsi vědomím viny. Měla nepříjemný pocit, že snad teta vyčetla její myšlenky.

„Ano, tetičko.“

„Kde je ten černý kufřík — ten malý ?“

„Tuhle.“

„Najdi mi v něm ten černý závoj. Budeme už hned na místě.“ místě.“

„Ale ten je tak hustý a teplý, tetičko !“

„Pollyanno, žádala jsem tě o ten černý závoj. Ulevíš mi hodně, uděláš-li, oč tě prosím, a nebudeš se o tom přít. Chci ten závoj. Myslíš, že budu ukazovat celému Beldingsville, jak ,to snáším' ?“

„Tetičko, ti na to jistě tak nepohlížejí,“ řekla Pollyanna spěšně hledajíc ten toužený závoj v černém kufříku. „Ostatně nepřijde nám stejně nikdo naproti. Víš, že jsme nepsaly nikomu, že při-jedem.“

„Ano, vím to. Nepsaly jsme nikomu, aby nám přišel naproti. Ale psaly jsme paní Duringové, aby vyvětrala pokoje a dala dnes klíč pod rohožku. Myslíš, že si to Nancy Duringová nechala pro sebe ? To jistě ne ! Půl města jistě ví, že dnes přijedeme a nejméně tucet jich bude ,náhodou' na nádraží u vlaku. Já je znám ! Budou chtít vidět, jak vypadá Polly Harringtonová **chudá**. Oni— — “

„Ach tetičko, tetičko !“ domlouvala jí Pollyanna se slzami v očích.

„Jen kdybych nebyla tak sama ! Jen kdyby — tu byl doktor a — — “ Odmlčela se a odvrátila hlavu. Její rty se křečovitě pohybovaly. „Kde je — ten závoj ?“ tázala se chraptivým hlasem.

„Ano, má drahá. Tu je — tuhle,“ chlácholila ji Pollyanna, jejíž jedinou snahou teď bylo, vpravit ten závoj co nejspěšněji do tetiných rukou. „A už jsme skorem na místě. Ach, tetičko, byla bych tak ráda, kdyby nám přijel starý Tom nebo Timothy naproti !“

„A abychom jely domů okázale, jako bychom si mohly **dovolit** držet takové koně a povozy ? A když víme, že je budeme muset zítra prodat ? Ne, děkuji ti, Pollyanno. Za nynějších okolností pojedu raději drožkou.“

„Vím, ale— — “ Vlak se trhaně a se skřípáním zastavil

a jen rozčilený povzdech ukončil větu Pollyanninu.

Když obě ženy vystoupili na peron, paní Chiltonová ve svém černém závoji nepohlédla ani vpravo ani vlevo. Pollyanna však pokývla a usmála se smutně asi na šest lidí, nežli učinila asi dvanáct kroků. Potom náhle spatřila před sebou nějaký povědomý, ale zase jaksi nepovědomý obličej.

„Inu, snad to není — **je** to — Jimmy !“ zvolala se zářícím obličejem. „Totiž myslím, že jsem měla říci ‚*pan Pendleton*‘,“ opravila se s plachým úsměvem, který pravil zřejmě: „Ale vyrostl jste v takového velkého a hezkého hochu !“

„Mohla byste se opovážit !“ varoval ji mladík pozdvihnuv hlavu tak, jak to kdysi dělával Jimmy. Obrátil se potom k paní Chiltonové; ale tato dáma pospíchala s obličejem zpola odvráceným již kousek napřed.

Obrátil se tedy opět k Pollyanně a v jeho očích byl zmatený a soucitný výraz.

„Pojďte prosím semhle — obě,“ vybízel ji kvapně. „Je tam Timothy s povozem.“

„Ach, to je hezké od něho !“ zvolala Pollyanna, ale pohlédla starostlivě na postavu v černém závoji před sebou. Dotkla se bojácně paže své tety. „Tetičko, je tu Timothy. Přijel s povozem. Je na druhé straně. A — tohle je Jimmy Bean, tetičko. Pamatuješ se jistě na Jimmy Beana !“

Ve své nervosnosti a rozpacích si Pollyanna ani neuvědomila, že pojmenovala toho mladíka jeho bývalým jménem z dětství. Paní Chiltonová si toho však zřejmě všimla. Zřejmě docela nerada se obrátila a uklonila se lehce hlavou.

„Pan — Pendleton je jistě velmi laskav; ale — je mi líto, že on nebo Timothy se tolik obtěžovali,“ řekla ledově.

„Není to žádné obtěžování — vůbec ne, ujišťuji vás,“ smál se mladík. „Dejte mi laskavě lístky a já vyzvednu vaše zavazadla.“

„Děkuji vám,“ řekla paní Chiltonová, „ale mohly bychom jistě samy— — “

Ale Pollyanna mu již s radostným „Děkuji vám !“ odevzdala lístky; a důstojnost vyžadovala, aby paní Chiltonová již o tom nemluvila.

Jely domů mlčky. Timothy, rozmrzen přijetím, jakého se mu dostalo od jeho bývalé paní, seděl vpředu zpřímá a upjatě, se sevřenými rty. Paní Chiltonová řekla unaveně: „Nuže, dítě, jak tedy chceš; myslím, že tedy musíme jet domů tím povozem,“ a upadla v hlubokou zachmuřenost. Pollyanna však nebyla ani upjatá, ani zachmuřená. Dychtivýma očima, v nichž se leskly slzy, vítala každou milou známku kraje. Promluvila jen jednou a to řekla:

„Ale je ten Jimmy slušný hoch ! Jaký se z něho stal hezký mladík ! A má jistě hezké oči a úsměv, že ?“

Čekala s nadějí na odpověď, ale ježto žádná nepřicházela, řekla si vesele: „Inu, já aspoň myslím, že ano.“

Timothy byl jednak rozmrzen, jednak se bál říci paní Chiltonové něco o tom, co ji čeká doma; a proto dokořán otevřené dveře, květinami zdobené pokoje a Nancy uklánějící se na verandě byly úplným překvapením paní Chiltonové i Pollyanně.

„Ale Nancy, to je ohromně krásné !“ zvolala Pollyanna seskočivši hbitě na zemi. „Tetičko, je tu Nancy, přišla nás uvítat. Podívej se, jak to všechno krásně upravila !“

Hlas Pollyanny byl rozhodně veselý, ačkoli se znatelně třásl. Tento návrat domů bez drahého doktora, jehož měla tak ráda, byl pro ni těžkou zkouškou; a bylo-li to trpké pro ni, tušila, jak asi musí býti její tetě. Věděla také, že se její teta bojí hlavně toho, že se neudrží před Nancy, že podlehne svému žalu. Věděla, že ty oči za hustým černým závojem jsou plny slz a že ty rty za ním se chvějí. Věděla také, že ve snaze zakrýti tyto příznaky její teta se třeba chopí první příležitosti, aby mohla vytknouti nějakou vadu a hněvem zastříti fakt, že jí žalem puká srdce. Pollyannu tedy nijak nepřekvapilo, když její teta po několika chladných slovech pozdravu k Nancy dodala: „Bylo to jistě velmi hezké od vás, Nancy; ale bylo by mi bývalo opravdu milejší, kdybyste toho nebyla dělala.“

Všechna radost zmizela z obličeje Nancy. Zabolelo a postrašilo jí to.

„Ale slečno Polly — totiž paní Chiltonová,“ hájila se, „nemohla jsem vás přece nechat — —“

„Dobře, dobře, nechme toho, Nancy,“ přerušila ji paní Chiltonová. „Ne — nemluvme o tom.“ A s hlavou hrdě vztyčenou vyšla z pokoje. O chvíli později slyšely, jak dveře její ložnice nahoře zapadly.

Nancy se zaraženě obrátila k Pollyanně.

„Slečno Pollyanno, co se to vlastně stalo ? Co jsem udělala ? Myslila jsem, že bude ráda. Myslila jsem to dobře !“

„To vím, že jste to tak mysllila,“ řekla Pollyanna plačíc a hledajíc v kufříku kapesník. „A je to hezké od vás — opravdu hezké !“

„Ale **ji** to rozmrzelo !“

„Ne, nerozmrzelo. Ale nechce na sobě nechat znát, že je tomu ráda. Bála se, že kdyby to na sobě nechala znát, nechala by znát také ještě něco jiného, a — — Ach, Nancy, Nancy, jsem tak ráda, že je mi do pláče !“ A Pollyanna se dala do pláče na rameni Nancy.

„Ale, ale, dušičko ! Ať si tedy ona dělá co chce, co chce !“ ko-nejšila ji Nancy popleskávajíc ji jednou rukou po pošukávajících se ramenech a druhou rukou snažíc se užití cípu zástěry jako kapesníku k setření vlastních slz.

„Víte, já nesmím — plakat — před **ní**,“ vzlykala Pollyanna, „a bylo to krušné — přijít sem — po prvé, víte — a to všechno. A já jsem věděla, jak jí při tom bude.“

„To se rozumí, to se rozumí, ubohá ovečko," chlácholila ji Nancy. „A já ji tady ještě hned napoprvé soužím a — "

„Ach, to ji nezarmoutilo," odporovala Pollyanna vzrušeně. „Je to už její způsob, Nancy. Víte, ona nechce dát najevo, jak na ni působí — to o doktorovi. A bála se, že to na ni bude znát, a proto — proto si jen našla takovou záminku, aby — aby měla o čem mluvit. Ona si počíná ke mně právě tak. Proto to znám. Rozumíte ?"

„Ale ano, už tomu rozumím, rozumím." Rty Nancy se stiskly trochu pevněji a její soucitné popleskávání bylo na chvíli ještě něžnější, bylo-li to vůbec možno. „Ubohá ovečko ! Ted' jsem zas přece jen ráda, že jsem přišla, už k vůli vám."

„Ano, a já jsem také ráda," řekla Pollyanna vyvinuvši se z její náruče a utírajíc si oči. „Tak, ted' už je mi lépe. A děkuji vám mnohokrát, Nancy, a dovedu to ocenit, co jste udělala. A ted' už se nezdržujte, pospícháte-li domů."

„Oho ! Myslím, že tu ještě nějakou chvíli zůstanu," odpověděla Nancy.

„To jistě ! Ale on to už vydrží — k vůli vám. On sám **chce**, abych tu zůstala — k vůli vám."

„Ale Nancy, to přec nemůžeme od vás žádat," odporovala Pollyanna. „Nemůžeme mít někoho — ted', víte. Budu pracovat sama. Nežli se dovíme, jak to s námi stojí, budeme muset šetřit, jak říká tetička Polly."

„Oho ! Snad si nemyslíte, že bych brala peníze od —" spustila Nancy hněvivě; ale když pohlédla do obličeje Pollyanny, ustala a její slova přešla v bručivý protest, a ona se rozběhla z pokoje do kuchyně, aby dohlédla ke kuřatům na smetaně na kamnech.

Teprve když bylo po večeři a všecko zase v pořádku, svolila paní Timothy Durginová, že pojede zas ke svému muži; a i tu odcházela zřejmě nerada a teprve když svolily, aby přišla ‚trochu vypomoci', kdykoli jí napadne.

Když Nancy odjela, vešla Pollyanna do obývacího pokoje, kde seděla paní Chiltonová sama, s rukama na očích.

„Nuže, tetičko, mám rozsvítit ?" řekla Pollyanna vesele.

„Ach, třebas."

„Ale že to bylo od Nancy hezké, že to tu všecko tak hezky upravila ?"

Teta neodpovídala.

„Nechápu kde mohla sehnat všecky ty květiny. Jsou ve všech pokojích zde dole a v obou ložnicích nahoře."

Zase žádná odpověď.

Pollyanna si tlumeně vzdychla a pohlédla k odvrácenému obličeji tety. Za chvíli promluvila opět.

„Viděla jsem starého Toma v zahradě. Chudák, ten jeho reumatismus je horší než kdy předtím. Je ještě mnohem sehnutější. Ptal se po tobě a — — "

Paní Chiltonová se obrátila a vpadla jí do řeči.

„Pollyanno, co budeme dělat ?“

Pollyanna sebou netrpělivě pohnula.

„Co budeme dělat ? Inu, to nejlepší, co budeme moci, drahá tetičko.“

„Ale Pollyanno, buď aspoň teď vážná. Poznáš hezky brzy, že je to s námi vážné. **Co budeme dělat ?** Jak víš, moje příjmy jsou skorem u konce. Některé věci mají ovšem nějakou cenu, myslím; ale pan Hart říká, že jen za málokteré věci by se teď něco dostalo. Máme něco v bance a něco snad ještě dostaneme. A máme tento dům. Ale co je nám platný ten dům ? Nemůžeme jej jíst, ani si z něho udělat šaty. Je příliš velký pro nás, ježto teď budeme muset žít skromně; a kdybychom jej prodali, nedostaneme za něj ani polovinu jeho ceny, ledaže bychom **náhodou** našly člověka, který by právě po něm toužil.“

„Prodat jej ! Ach, tetičko snad bys nechtěla — tenhle krásný dům s tolika milými věcmi !“

„Budu třeba muset, Pollyanno. Musíme jíst — na neštěstí.“

„To vím; a já mám vždycky **takový** hlad“ naříkala si Pollyanna s lítostivým smíchem. „Ale myslím, že bych měla být vlastně ráda, že mám takovou chuť.“

„To asi. Ty najdeš vždycky něco, čemu můžeš být ráda. Ale co budeme dělat, dítě ? Buď aspoň na chvíli vážná !“

V obličeji Pollyanny nastala rychlá změna.

„Jsem vážná, tetičko Polly. Přemýšlela jsem už o tom. Ráda bych — kdybych mohla nějak vydělávat.“

„Ach, dítě, dítě, toho jsem se musela dožít, že uslyším něco takového od tebe !“ naříkala teta, „dcera z rodu Harringtonů si má vydělávat chleba !“

„Ale tak se na to nesmí pohlížet,“ smála se Pollyanna. „Měla bys být ráda, kdyby dcera z rodu Harringtonů byla tak dovedná, aby si vydělala na chleba ! To není žádná hanba, tetičko Polly !“

„Snad ne, ale to není nic příjemného pro hrdost člověka, uvá-žíme-li, jaké postavení jsme vždy zaujímali v Beldingsville, Pollyanno.“

Pollyanna jako by neslyšela. Její oči byly zamyšleně upřeny do prázdna.

„Kdybych jen měla nějaký talent ! Kdybych jen uměla něco lépe než každý jiný,“ povzdechla na konec. „Dovedu trochu zpívat, trochu hrát, trochu vyšívat a trochu spravovat prádlo; ale nic z toho neumím dobře — aspoň ne tak dobře, aby mi někdo za to platil.“

„Myslím, že bych ještě nejraději vařila,“ pokračovala po chvíli, „a starala se o domácnost. Víš. že jsem to dělávala ráda, když jsme byli v zimě v Německu, když nám někdy Gretchen nepřišla. Ale nerada bych vařila v kuchyni cizích lidí.“

„Snad nemyslíš, že bych tě nechala ? Pollyanno !“ zvolala paní Chiltonová a otřásla se.

„A když budu vařit v naší kuchyni, tím ovšem nic nevydělám,“ stěžovala si Pollyanna, „totiž žádné peníze, myslím. A my potřebujeme peněz.“

„To jistě potřebujeme,' povzdechla teta Polly.

Nastalo dlouhé mlčení, které nakonec přerušila Pollyanna.

„A když uvážím, že za to všechno, co jsi pro mne udělala, tetičko — když uvážím, že teď, kdybych jen mohla, měla bych tak krásnou příležitost odvděčit se ti za to ! A přec — nedovedu nic ! Ach, proč jsem se nenarodila s nějakou předností, která by měla cenu peněz !"

„Ale, ale, dítě, nemluv tak ! Kdyby ovšem doktor —" Nemohla mluvit dále.

Pollyanna vzhlédla rychle k ní a vyskočila.

„Tetičko drahá, takhle to nejde !" zvolala s úplnou změnou chování. „Jen se zbytečně netrap, tetičko ! Můžeš se sázet, že se u mne neobjeví jednoho dne nějaký zázračný talent ? A mimo to myslím, že je to opravdu vzrušující — tohle všechno. Je jistě zábavné, když člověk něco potřebuje — a potom pěkně pozoruje, jak to přichází. Když si člověk pohodlně žije a ví, že dostane všechno, co potřebuje — to je tak hrozně jednotvárné, víš ?" dodala s veselým smíchem.

Ale paní Chiltonová se nesmála. Vzdychla jen a řekla:

„Ale Pollyanno, ty jsi přec jenom dítě !"

(18)

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

PŘIZPŮSOBNÍ

První dni v Beldingsville nebyly snadné ani pro paní Chiltono-vou, ani pro Pollyannu. Byly to dni přizpůsobování; a přizpůsobování není nikdy snadné.

Nebylo snadné obrátit mysl od cestování a vzrušení k úvahám o ceně másla a k přečinům řezníka. Je-li kdo zvyklý býti úplným pánem svého času, zvyká si těžko, má-li spěchat z práce do práce. K tomu chodili na návštěvu sousedé a známí, a ačkoli je Pollyanna vítala srdečně a s radostí, paní Chiltonová se omluvila, jak jí to jen bylo možno; a vždy říkala trpce k Pollyanně:

„Myslím, že je sem vede jen zvědavost ! chtějí vidět, jak se líbí Polly Harringtonové, že je chudá."

O doktorovi mluvila paní Chiltonová jen zřídka, ale Pollyanna dobře věděla, že myslí skorem neustále na něho a že velká část zamlklosti je jen její obvyklou zástěrou hlubších citů, kterých nechce dáti najevo.

Během toho prvního měsíce viděla Pollyanna Jimmy Pendle-ona několikrát. Nejprve přišel s Johnem Pendletonem na poněkud škrobenou a obřadnou návštěvu — byla ovšem škrobená a obřadná teprve, když do místnosti vstoupila teta Polly. Při této příležitosti se teta z nějakého důvodu neomluvila. Potom přišel Jimmy sám, jednou

s květinami, po druhé s knihou pro tetu Polly, dvakrát beze vší záminky. Pollyanna vítala ho vždycky s upřímnou radostí. Teta Polly se při těch dalších jeho návštěvách již neukázala.

Většině přátel a známých řekla Pollyanna jen málo o jejich poměrech. S Jimmym však o tom mluvila upřímně a jejím neustálým steskem bylo: „Kdybych jen mohla dělat něco, čím bych vydělala peníze !“

„Budu nejziskuchtivějším člověkem, jakého jste kdy viděl,“ usmála se bolestně. „Dospěla jsem tak daleko, že měřím všechno dolarovou bankovkou, a myslím skutečně už jen ve čtvrtácích a deseticentech. Víte, teta Polly si připadá tak chudou !“

„To je hrozné !“ zlobil se Jimmy.

„Vím to. Ale mám-li mluvit upřímně, myslím, že se cítí chudší než je třeba — ona se nad tím tolik rmoutí ! Ale byla bych tak ráda, kdybych jí mohla pomoci !“

Jimmy pohlédl do jejího vážného, dychtivého obličeje a do zářících očí, a jeho pohled zněžněl.

„Co byste tak **chtěla** dělat — kdybyste mohla ?“ otázal se.

„Nejraději bych vařila a starala se o domácnost,“ usmála se Pollyanna se zamyšleným povzdechem. „Já tak ráda šlehám bílek na sníh, a tak ráda slyším, když soda bzučí svou písničku v hrnku kyselého mléka. Jsem šťastná, když mám něco péci. Ale při tom se nevydělají peníze — leda v nějaké cizí kuchyni. A o to bych skorem ani nestála.“

„To bych řekl !“ zvolal mladík.

Pohlédl opět do výrazného obličeje před sebou. V koutcích jeho úst se objevil podivný výraz. Sešpulil rty a pak promluvil, a jeho čelo se zvolna zardívalo.

„Nuže, mohla byste se třeba — provdat. Pomyslila jste už na to — slečno Pollyanno ?“

Pollyanna se dala do veselého smíchu. Její hlas i chování svědčily zřejmě o tom, že je dosud nedotčena i nejdále donášejícími Cupidovými střelami.

„Ach ne, nebudu se vdávat vůbec,“ řekla živě. „Předně nejsem hezká a za druhé budu žít s tetou Polly a budu se o ni starat.“

„Vy tedy nejste hezká ?“ usmál se žertovně Pendleton. „A nenapadlo vám někdy, že — hm — že mohou být v té příčině různá mínění, Pollyanno ?“

Pollyanna zavrtěla hlavou.

„To není možné. Mám přec zrcadlo,“ namítla s veselým pohledem.

Znělo to jako koketování. Při každé jiné dívce by to bylo koketování, usoudil Pendleton. Ale když se díval do jejího obličeje, poznal, že to není koketování. Poznal také náhle, proč se Pollyanna tolik liší ode všech jiných dívek, které znal. Bylo stále při ní cosi z jejího doslovného názoru na věci.

„A proč nejste hezká ?“ otázal se.

Ještě nežli vyslovil tuto otázku, a jakkoli si byl jist ve svém odhadu Pollyanniny povahy, zatajil se v Pendletonovi dech nad jeho smělostí. Věděl, že každá jiná dívka, kterou znal,

byla by velmi nelibě nesla tento jeho domnělý souhlas s jejím prohlášením, že není hezká. Ale již první slova Pollyannina mu dokázala, že i tato jeho obava byla zcela neodůvodněná.

„Inu, prostě nejsem," zasmála se poněkud lítostivě. „Nejsem k tomu stvořena. Možná, že se na to nepamatujete, ale už dávno, když jsem byla ještě malá, myslila jsem, že nejkrásnějším darem, který mi nebe dá, až tam přijdu, budou černé kučery."

„A je to dosud vaší hlavní tužbou ?"

„Ne, snad už ne," řekla váhavě. „Ale myslím dosud, že by se mi líbily. A mimo to moje řasy nejsou dost dlouhé a můj nos není řecký, ani římský, ani žádný takový rozkošně žádoucí, jaký náleží k ‚typu‘. Je to jen prostě **nos**. A můj obličej je příliš dlouhý, nebo příliš krátký, nevím už ani, co z toho dvojího; ale měřila jsem jej jednou podle takové zkoušky ‚správné krásy‘ a poznala jsem, že není správný. A stálo tam, že šířka obličeje má se rovnati pětinasobné šířce oka, a šířka oka má se rovnati — zas něčemu jinému. Zapomněla jsem už, jak to je — vím jen, že můj nebyl správný."

„To je jistě truchlivý obraz !" smál se Pendleton. Potom, pozoruje s obdivem oduševnělý obličej dívčin a její výrazné oči, otázal se:

„Dívala jste se někdy do zrcadla, když **mluvíte**, Pollyanno ?"

„Inu, to se rozumí, že ne !"

„Nuže, zkuste to někdy."

„To je zvláštní nápad ! Představte si, že bych to udělala," smála se dívka. „Co bych řekla ? Snad něco takového: ‚Poslechni, Pollyanno, nejsou-li tvoje řasy dost dlouhé a je-li tvůj nos jen nos, buď ráda, že máš aspoň **nějaké** řasy a **nějaký** nos !"

Pendleton se usmál také, ale v jeho obličeji se objevil zvláštní výraz.

„Vy tedy dosud hrajete — tu hru," řekl poněkud váhavě.

Pollyanna na něho udiveně pohlédla.

„Inu, to se rozumí ! Jimmy, myslím, že bych nebyla přežila — těch posledních šest měsíců — kdyby nebylo té blahoslavené hry." Její hlas se trochu chvěl.

„Neslyšel jsem, že byste byla o ní mnoho mluvila," řekl.

Zarděla se poněkud.

„Vím to. Myslím, že se bojím — mluvit o ní příliš k lidem mimo ni, kterým se nezamlouvá, víte ? Vypadalo by to ode mne jinak teď, ve dvaceti letech, než když mi bylo deset. To přec musím pochopit. Lidé nemají rádi, když jim někdo káže," dodala s podivným úsměvem.

„Vím," přikývl vážně mladík. „Ale napadá mi někdy, Pollyanno, chápete-li sama správně význam té hry, i to, čím prospěla lidem, kteří ji hrají."

„Vím aspoň — čím prospěla mně," řekla tiše, s odvrácenýma očima.

„Ona skutečně prospěje tomu, kdo ji hraje," uvažoval po chvíli. „Kdosi jednou řekl, že by zrevolucionisovala svět, kdyby ji každý skutečně hrál. A já tomu věřím."

„Ano; ale někteří lidé si nepřejí být zrevolucionováni," usmála se Pollyanna. „Loni jsem viděla jednoho člověka v Německu. Ten přišel o peníze a stihly ho ještě jiné nehody. Ten byl ale zasmušilý ! Někdo ho chtěl jednou potěšit a řekl mu: ‚Nenaříkejte, mohlo to dopadnout ještě hůř !‘ Ale měl jste toho člověka tehdy slyšet !

Je-li něco na světě, co mě může opravdu dopálit,' zuřil, je to, když mi někdo řekne, že to mohlo dopadnout ještě hůř a že mám být vděčný za to, co mi zbylo. Nemohu vystát ty lidi, kteří chodí s věčným úsměvem na tváři a vykládají, že jsou rádi, že mohou dýchat, jíst, chodit nebo spát. Nemohu to ani slyšet ! Já netoužím po tom, abych mohl dýchat, jíst, chodit nebo spát — je-li to se mnou takové jako teď. A když mi řeknou, že bych měl být vděčný za nějakou takovou hloupost, přepadne mě vztek, že bych někoho zastřelil ! Představte si, co by byl řekl mně, kdybych byla k němu přišla s tou hrou radosti !" smála se Pollyanna.

„To je jedno. On toho potřeboval," odpověděl Jimmy.

„To je pravda — ale nebyl by mi poděkoval, kdybych mu s tím byla přišla."

„Myslím, že ne. Ale poslyšte ! Tak, jak byl, s tou svou filosofií a s tím názorem na život, činil jen sebe a všechny kolem sebe nešťastnými, že ? Nuže, dejme tomu, že by byl hrál tu hru. Když by hledal něco, čemu by mohl být při každé své nehodě rád, neby by mohl současně bručet a naříkat na svůj stav; a už to by byl zisk. Lidem by se s ním žilo příjemněji, a on sám by byl klidnější. Když by myslel na vdolek místo na prázdnotu, nemohl by tím svůj stav nijak zhoršit, ale mohl by jej zlepšit; neměl by takový nemilý pocit v žaludku a jeho trávení by bylo lepší. Věřte mi, není dobře mazlit se s neštěstím; má příliš mnoho ostnů."

Pollyanna se chápavě usmála.

„To mi připomíná, co jsem jednou řekla jedné ubohé staré dámě. Byla to jedna z mých Dobročinných dám tam na Západě a patřila k lidem, kteří jsou rádi, že jsou nešťastni a že mohou vykládat lidem o příčinách svého neštěstí. Bylo mi asi deset let a chtěla jsem ji učit té hře. Myslím, že se mi to nedařilo a patrně jsem nakonec poznala příčinu toho, neboť jsem jí řekla škodolibě: ‚Inu, aspoň můžete být ráda, že vás nehody stihají, protože jste tak ráda, že můžete být nešťastna !‘

„To jste jí řekla dobře," usmál se Jimmy.

Pollyanna zvedla obočí.

„Myslím, že ji to nepotěšilo o nic víc, než by to bylo potěšilo toho člověka v Německu, kdybych to byla řekla jemu."

„Ale je dobře, řekne-li se jim to, a měla jste to říci —" Pendleton se náhle zarazil s takovým výrazem obličej, že Pollyanna na něho překvapeně pohlédla.

„Nuže, Jimmy, co dál ?"

„Ach nic. Vzpomněl jsem si na něco," odpověděl. „Teď vás tu vybízím, abyste udělala právě to, co jsem se bál, nežli jste přijela, že budete dělat. Bál jsem se totiž, než jste přijela, že — že —" odmlčel se rozpačitě a zarděl se.

„Nuže, Jimmy Pendletone," zlobila se dívka, „nemyslete si, že mi to teď nedopovíte, pane ! Co jste mínil tím vším, prosím ?"

„Ach, hm — nic — zvláštního.“

„Čekám,“ řekla Pollyanna. Její hlas i chování bylo klidné a vyjadřovalo jistotu, ačkoli v jejích očích se zlomyslně jiskřilo.

Mladík váhal, pohlédl na její usmívající se obličej a poddal se.

„Inu, budiž tedy po vašem,“ pokrčil rameny. „Měl jsem jen starost — tak trochu — s tou vaší hrou, bál jsem se totiž, že snad budete mluvit tak, jako jste mluvívala dříve, a —“ ale přerušil ho veselý výbuch smíchu.

„Tu to máte, co jsem vám řekla ? Zdá se, že i vy jste měl starosti, abych ve dvaceti letech nebyla právě taková, jako v deseti !“

„Ne, ne, chtěl jsem říci — Pollyanno, opravdu, myslel jsem si - věděl jsem ovšem —“ ale Pollyanna jen přiložila ruce k uším a dala se znovu do smíchu.

(19)

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

DVA DOPISY

Ke konci června obdržela Pollyanna dopis od Delly Wether-byové.

„Píši vám, abych vás požádala za laskavost,“ psala slečna Wetherbyová. „Doufám, že mi budete moci říci o nějaké klidné rodině v Beldingsville, která by mohla vzít mou sestru přes léto na byt a na stravu. Byli by tři, paní Carewová, její tajemnice a její adoptovaný syn Jamie. (Pamatujete se na Jamieho, že ?) Neradi by šli do nějakého obyčejného hotelu. Moje sestra je velmi vysílena a doktor jí radí, aby se vydala na venek pro změnu a odpočinek. Navrhoval Vermont nebo New Hampshire. Vzpomněli jsme si hned na Beldingsville a na vás; a řekli jsme si, že byste nám mohli doporučit pravé místo. Řekla jsem Ruth, že vám dopíši. Chtěli by nejraději odjetí hned, na začátku července, možno-li. Směli bychom vás požádati, abyste nám oznámili, jak nejdříve se vám to hodí, víte-li o nějakém takovém místě ? Pište mi sem, prosím. Moje sestra je tu u nás v sanatoři na několik týdnů. Doufám, že obdržím příznivou odpověď a jsem vaše upřímně oddaná Delia Wetherbyová.“

Když dopis přečetla, seděla Pollyanna chvíli se staženým obočím, hledajíc nějakou vhodnou rodinu v Beldingsville, která by přijala její staré známé na byt a stravu. Potom si náhle na něco vzpomněla a s radostným zvoláním běžela do obývacího pokoje k tetě.

„Tetičko, tetičko,“ volala, „mám krásný nápad. Řekla jsem ti, že se něco stane a že někdy budu moci dokázat svůj obdivuhodný talent. Nuže, je tu ! Poslechni ! Dostala jsem dopis od slečny Wetherbyové, sestry paní Carewové — u níž jsem byla jednou přes zimu v Bostonu, víš — a oni se chtějí vydat přes léto na venek, a slečna Wetherbyová mě žádá, abych jim pověděla o nějakém vhodném místě pro ně. Nechtějí jít do obyčejného hotelu. S počátku jsem si nemohla vzpomenout na žádné místo pro ně; ale teď už vím. Už to mám, tetičko Polly ! Hádej, kde to je !“

„Pro Boha, dítě," zvolala paní Chiltonová, „jak to ženeš ? Řekla bych, že je ti zas teprve dvanáct let. O čem to mluvíš ?"

„O vhodném bytě pro paní Carewovou a Jamieho. Už jsem jej našla," odpověděla rychle Pollyanna.

„Tak ? A co na tom ? V čem mě to může zajímat, dítě ?" řekla paní Chiltonová sklíčeně.

„Protože je to **zde**. Vezmu je sem, tetičko."

„Pollyanno !" Paní Chiltonová se uleknutím vzpřímila.

„Tetičko, jen neříkej ne, prosím tě — jen neříkej ne," domlouvala jí dychtivě Pollyanna. „Což toho nechápeš ? To je ta moje možnost, na kterou jsem čekala; a teď mi právě spadla jako s nebe. Můžeme to zařídit krásně. Místa máme dost a víš, že **umím** vařit a vést domácnost. A teď se tím dají vydělat peníze, protože ony platí dobře, to vím; a půjdou sem rádi, tím jsem jista. Budou tři — bude s nimi tajemnice."

„Ale Pollyanno, k tomu nemohu svolit ! Udělat z domu hostinec — dům Harringtonových obyčejným hostincem ? Ach, Pollyanno, to nemohu, to nemohu !"

„Ale vždyť to nebude žádný obyčejný hostinec, drahá tetičko ! Bude to neobyčejný ! A mimo to jsou to naši přátelé. Bude to, jako kdybychom pozvali svoje přátele; jenže to budou hosté **platicí**, a tak při tom vyděláme peníze — a těch potřebujeme, tetičko, těch potřebujeme," zdůrazňovala významně.

Obličej Polly Chiltonové se zkřivil raněnou pýchou. S tichým zasténáním poklesla do lenošky.

„Ale jak bychom to mohly udělat ?" tázala se na konec slabým hlasem. „Vždyť bys to nedokázala sama, dítě !"

„Ach ne, ovšem, že ne," štěbetala Pollyanna. (Pollyanna byla teď již na pevné půdě. Věděla, že svou věc vyhrála.) „Ale já mohu vařit a dohlížet na všecko a v ostatním mi jistě pomůže některá mladší sestra Nancy. Paní Durginová si vezme na starost prádlo, jako je má teď."

„Ale Pollyanno, není mi dobře — víš to. Nemohu mnoho dělat."

„To se rozumí. Nebude toho ani třeba," odrazila Pollyanna z vysoka tuto námitku. „Ach, tetičko, to bude krásné ! Zdá se, že je to příliš dobré, než aby to byla pravda — peníze nám tak budou padat do rukou !"

„Padat do rukou, to se rozumí ! Ještě se budeš muset leccemu přiučit, Pollyanno, a jedním z toho je, že letní hosté hledí dobře na to, aby za svoje peníze něco dostali. Budeš shánět, nosit, péci a vařit, až nebudeš moci na nohou stát, budeš se namáhat do úpadu, abys vyhověla jejich přání od čerstvých vajíček až k počasí, a potom teprve uvěříš tomu, co ti říkám."

„Dobrá, budu si to pamatovat," smála se Pollyanna. „Ale teď se tím nebudu trápit a napíši hned slečně Wetherbyové, aby to mohl Jimmy Bean dát na poštu, až odpoledne přijde."

Paní Chiltonová sebou neklidně pohnula.

„Pollyanno, byla bych ráda, kdybys říkala tomu mladému muži jeho pravým jménem. Při slově ‚Bean' mě mrazí po zádech. On se teď jmenuje Pendleton, pokud vím."

„To se jmenuje," souhlasila Pollyanna, „jenže já to často zapomenu. Říkám mu tak někdy i do očí a to je ovšem hrozné, když je on vlastně adoptovaný. Ale jsem tak rozčilená, víš," dodala a odběhla z pokoje.

Měla již dopis hotový, když Jimmy přišel ve čtyři hodiny. Chvěla se dosud rozčilením a pověděla mu hned příčinu toho.

„A nemohu se už stejně dočkat, až je uvidím," zvolala, když mu vylíčila svoje plány. Neviděla jsem od té zimy žádného z nich. Řekla jsem vám to už o Jamieovi, že ano ?"

„Ach ano, řekla jste mi to," odvětil mladík poněkud stísněným hlasem.

„Nuže, bude to nádherné, přijdou-li ?"

„Nevím, nazval-li bych to přímo nádherným," odvětil.

„Není to nádherné, že mám takovou příležitost pomoci tetě Polly, byť jen na čas ? To je jistě nádherné, Jimmy !"

„Inu, zdá se mi, že to bude trochu krušné — pro vás," odvětil Jimmy dosti znatelným tónem podráždění.

„Ano, trochu. Ale budu tolik ráda těm penězům, že budu po celou tu dobu myslet na ně. Vidíte, jak jsem zlá, Jimmy," povzdychla.

Mladík chvíli mlčel; potom se náhle otázel:

„Poslyšte, kolik let je tomu Jamieovi teď ?"

Pollyanna vzhledla k němu s veselým úsměvem.

„Ach, já vím, vám se nikdy nelíbilo jméno Jamie'," řekla. „Ale to je jedno; on je teď zákonitě adoptovaný, myslím, a jmenuje se Carew. Můžete mu tedy říkat tak."

„Ale z toho se nedovím, kolik je mu let," připomenul jí upjatě Jimmy.

„Myslím, že to neví přesně nikdo. On to nevěděl dobře; ale myslím, že bude asi vašeho stáří. Jsem zvědavá, jak asi vypadá. Ptám se na to stejně v tomto dopise."

„Ach, vy se na to ptáte ?" Pendleton pohlédl na dopis ve své ruce a zlostně jím zatřepal. Měl chuť zahodit jej, roztrhat jej, dáti jej někomu, odhodit jej někam, učiniti s ním cokoli — jen ne dáti jej na poštu.

Jimmy věděl dobře, že žárlí, že vždycky žárlil na toho hochu, jehož jméno bylo tak podobné i tak nepodobné jeho jménu. Ne, že by byl zamilován do Pollyanny, řekl si zlostně. To jistě není. Nebylo mu jen milé, že má ten cizí hoch s tím směšným jménem přijít do Beldingsville a kazit mu jeho pěkné chvíle. Byl by to skorem již řekl Pollyanně, ale cosi mu zadrželo slova na rtech; a po chvíli se rozloučil, vzav dopis s sebou.

Že Jimmy nezahodil ten dopis, neroztrhal jej, nedal jej nikomu, ani jej nezničil, ukázalo se o několik dní později, neboť Pollyanna obdržela rychlou a radostnou odpověď od slečny Wetherby-ové; a když Jimmy potom přišel, Pollyanna mu jej četla — či vlastně jeho část, neboť předaslala jeho čtení tento úvod:

„Napřed píše jen, jak rádi přijedou, a tak dále. To nebudu číst. Ale myslím, že ostatní rád uslyšíte, protože jste ode mne tolik o nich slyšel. Mimo to poznáte je sám hezky brzy. Spoléhám hodně na vás, Jimmy, že mi pomůžete zpříjemnit jim pobyt zde.“

„Tak !“

„Jen nebudte jízlivý jen proto, že se vám nelíbí Jamieovo jméno,“ napomínala ho se strojenou přísností. „Bude se vám líbit až ho poznáte, tím jsem si jista; a budete mít rád paní Carewovou.“

„Že opravdu budu ?“ odvětil domýšlivě Jimmy. „Nuže, to je skutečně vážná vyhlídka. Doufejme, stane-li se tak, že ta dáma bude tak laskava a bude tu náklonnost opětovat.“

„Ovšem,“ smála se Pollyanna. „A teď poslouchejte, přečtu vám něco o ní. Ten dopis je od její sestry Delly — slečny Wether-byové ze sanatoře, víte.“

„Dobrá ! Začněte tedy !“ řekl Jimmy s poněkud příliš znatelným úsilím o zdvořilý zájem. A Pollyanna začala čísti, stále se šibalsky usmívajíc.

„Žádáte mě, abych vám řekla všechno o každém. To je rozsáhlý úkol, ale učiním, co mi bude možno. Předně myslím, že shledáte mou sestru velmi změněnou. Ty nové zájmy, které vstoupily do jejího života za těch šest let, vykonaly u ní divy. Teď se trochu zhubla a je unavena přílišnou prací, ale dobrý odpočinek to brzy napraví a pak uvidíte, jak mladě, svěže a šťastně vypadá. Povšimněte si prosím, že jsem řekla **šťastně**. To neznamena tak mnoho pro vás, jako pro mne, ježto jste byla tak mladá, že jste si nemohla povšimnout, jak nešťastná byla, když jste ji po prvé poznala oné zimy v Bostonu. Její život byl tehdy tak pustý a beznadějný; a teď je plný zájmu a radosti.

Předně má Jamieho, a když je vidíte spolu, není vám třeba říkati, čím je on jí. Nevíme sice o nic lépe, je-li tím **pravým** Jamiem nebo ne, ale moje sestra má ho teď ráda jako vlastního syna a zákonitě ho adoptovala, jak jistě víte.

Potom má ty svoje dívky. Pamatujete se na Sadie Deanovou, prodavačku ? Nejdříve se zajímala sestra o ni a snažila se dopomoci jí k šťastnějšímu žití, a pak znenáhla rozvinula svoje snahy, až teď má celé desítky dívek, které ji pokládají za svého strážného anděla. Založila Domov pracujících dívek ve zcela novém směru. Připojilo se k ní asi půl tuctu bohatých a vlivných mužů a žen, ale ona je hlavou i paží toho všeho a nikdy neváhá obětovat se každé jednotlivé dívce i všem dohromady. Dovedete si představit, jak to namáhá nervy. Její hlavní pomocnicí a pravou rukou je její tajemnice, ona Sadie Deanová. Také tu shledáte změněnou, ale je to přec zase táž bývalá Sadie.

A Jamie — ubohý Jamie ! Největší strastí jeho života je, že teď ví určitě, že nebude nikdy chodit. Po nějaký čas jsme měli všichni naději. Byl celý rok zde v sanatoři u doktora Amese, a ten mu pomohl aspoň tak, že teď může chodit o berlích. Ale ten ubohý hoch zůstane už mrzákem, pokud jde o nohy, ale jinak naprosto ne. Zná-li člověk Jamieho, jen zřídka kdy si uvědomí, že je mrzak; jeho duch je tak volný ! Nedovedu si to vysvětliti, ale poznáte, co tím míním, až ho uvidíte; a podržel si do podivuhodného stupně své dřívější chlapecké nadšení a radost ze života. Je jen jedna věc — a jen jediná, myslím — která by mohla zdusiti tu jeho jasnou náladu a uvrhnout ho v úplné zoufalství; a to je, kdyby shledal, že není Jamie Kent, náš synovec. Přemýšlel o tom tak dlouho a přál si to tak toužebně, že teď skutečně věří, že je **pravým** Jamiem; ale není-li jím, doufám aspoň, že se toho nedoví nikdy.“

„Tak, to je všechno, co píše o nich,“ řekla Pollyanna skládajíc hustě popsané listy. „Není to zajímavé ?“

„To skutečně je !" Jimmyho hlas měl teď upřímný tón. Jimmy vzpomněl náhle na to, co pro něho znamenají jeho zdravé nohy. V té chvíli dokonce souhlasil s tím, aby Pollyanna věnovala tomu ubohému chromému chlapci část svých myšlenek a pozorností, ovšem, nebude-li si jich osobovati příliš mnoho ! „Hrome, je to krušné pro toho ubožáka, to je jisté !"

„Krušné ! Vy o tom víte málo, Jimmy Beane," řekla smutně Pollyanna, „ale **já** ano. **Já** jsem také jednou nemohla chodit. Já **vím**, co to znamená !"

„Ano, ovšem, ovšem," mračil se hoch vrtě sebou neklidně na židli. Jimmy, pohlédnuv do Pollyannina soucitného obličejí a do slzících očí, nebyl si teď náhle tak zcela jist, že souhlasí s tím, aby ten Jamie sem přijel — jestliže pouhá vzpomínka na něho je příčinou, že se Pollyanna takto tváří !

(20)

KAPITOLA DVACÁTÁ

PLATÍCÍ HOSTÉ

Oněch několik dní před očekávaným příchodem ‚těch hrozných lidí‘, jak teta Polly nazvala platící hosty své neteře, byly plny práce pro Pollyannu — ale byly to tak blažené dny a Pollyanna necítila únavy, neztrácela mysl a nedala se zastrašiti, necht' byly sebe těžší ony denní otázky, které jí bylo řešiti.

Pollyanna si přizvala ku pomoci Nancy a její mladší sestru Betty, prohlédla postupně celý dům a neustala, pokud nezařídila všecko potřebné pro pohodlí svých očekávaných strážníků. Paní Chiltonová jí ani nemohla mnoho pomoci. Předně jí nebylo dobře. Za druhé její stanovisko k celé té myšlence nebylo nijak příznivé, neboť po jejím boku vždy kráčela pýcha jména a rodu Harringtonových a na jejích rtech byl stálý stesk:

„Ach, Pollyanno, Pollyanno, když si tak pomyslím, k čemu to přišel dům Harringtonových !"

„To nepřišel, drahá tetičko," řekla jí nakonec konejšivě Pollyanna. „To jen Carewovi přicházejí do domu Harringtonových !"

Ale paní Chiltonová se nedala ukonejšit tak snadno a odpověděla jen pohrdavým pohledem a ještě hlubším vzdechem, takže Pollyanna byla nucena nechat ji kráčet samotnou její cestou úmyslné zasmušilosti.

Určeného dne jela Pollyanna s Timothym (jemuž teď patřili koně Harringtonových) na nádraží k odpolednímu vlaku. Až do té chvíle nebylo v srdci Pollyanny nic jiného než sebedůvěra a radostné očekávání. Ale když zaslechla hvízdání lokomotivy, přepadla ji pravá bouře pochybností, nedůvěry a tísně. Poznávala náhle, co vzala na sebe, skorem sama a bez pomoci. Vzpomněla na bohatství paní Carewové, na její postavení a na její výběravé choutky. Vzpomněla také, že to bude teď jiný, velký, dorostlý Jamie, naprosto se lišící od hochy, kterého znávala.

Po jeden hrozný okamžik pomýšlela jen na to, aby unikla — někam, kamkoli.

„Timothy — jsem nějak nemocná. Není mi dobře. Já — řekněte jim, aby nepřijížděli," koktala, obracejíc se, jako by chtěla utéci.

„Madam !" zvolal zděšený Timothy.

Jediný pohled do Timothyovy užaslé tváře jí stačil. Pollyanna se dala do smíchu a vzpřímila čile ramena.

„To nic není ! Nebojte se ! Myslila jsem to jen žertem, Timothy. Rychle — podívejte se ! Už jsou skorem zde !" volala. A Pollyanna pospíšila vpřed, jsouc opět pánem sebe sama.

Poznala je ihned. I kdyby si nebyla bývala jista, berly v rukou mladíka vysoké postavy a hnědých očí byly by ji dovedly bezpečně k cíli.

Nastala chvíle dychtivého podávání rukou a nesouvislých zvolání, a pak se nějak octla v povoze s paní Carewovou po boku a s Jamiem a Sadie Deanovou vpředu. Tu měla po prvé možnost skutečně si prohlédnouti své přátele a povšimnouti si, jaké změny se s nimi udály za oněch šest let.

Pokud šlo o paní Carewovou, bylo jejím prvním pocitem překvapení. Zapomněla, že paní Carewová byla tak půvabná. Zapomněla, že její řasy byly tak dlouhé a že oči, jimi stíněné, byly tak krásné. Přistihla se dokonce, že myslí závistivě na to, jak přesně asi vyhovuje tento dokonalý obličej ve všech jednotlivostech oné zkoušce krásy budící u ní hrůzu. Ale největší radost měla z toho, že v něm úplně scházejí ty bývalé vrásky zasmušilosti a trpkosti.

Potom se obrátila k Jamiemu. I zde se jí dostalo překvapení, a to skorem z téhož důvodu. Také Jamie byl teď skutečně hezký. Pollyanna si řekla, že vypadá opravdu uhlazeně. Usoudila, že jeho tmavé oči, poněkud bledý obličej a tmavé, zvlněné vlasy jsou velmi půvabné. Potom zahlédla berly po jeho boku a křeč bolestné sympatie stáhla jí hrdlo.

Od Jamieho obrátila se Pollyanna k Sadii Deanové. Sadie, pokud šlo o rysy obličeje, vypadala celkem tak, jak ji Pollyanna viděla po prvé v Public Garden; ale Pollyanně nebylo třeba druhého pohledu, aby poznala, že Sadie, pokud jde o vlasy, šaty, náladu, řeč i povahu, je již naprosto jiná Sadie.

V tom promluvil Jamie.

„Jak hezké je to od vás, že jste nás pozvala," řekl Pollyanně. „Víte, co jsem si myslil, když jste psala abychom přijeli ?"

„Inu, ne, ovšem, že ne," odpověděla Pollyanna. Viděla stále

berly po Jamieově boku a její hrdlo bylo dosud staženo oním bolestným soucitem.

„Nuže, vzpomněl jsem si na onu malou dívku v Public Garden s tím jejím sáčkem burských oříšků pro sira Lancelota a lady Guinevru a věděl jsem, že nás stavíte na jejich místo, protože máte-li sáček oříšků a my nemáme žádného, nedovedla byste být šťastnou, dokud byste se nerozdělila s námi."

„O sáček oříšků !" smála se Pollyanna.

„Inu, v tomto případě jsou ovšem tímto sáčkem oříšků vzdušné pokoje venku, dobré mléko a pravá vejce z pravého slepičího hnízda," odvětil vesele Jamie, „ale je to vlastně stejné. A snad bude dobře, upozorním-li vás hned na něco — pamatujete se snad, jak hltavý byl sir Lancelot; — nuže —" odmlčel se významně.

„Dobrá, nebojím se toho nebezpečí," smála se Polyanna, ale pomyslíla si, jak je ráda, že tu není teta Pollyanna a neslyší, jak se její nejhorší předpovědi tak brzy skorem vyplňují. „Ubohý sir Lancelot! Ráda bych věděla, krmí-li ho někdo teď, nebo je-li tam vůbec."

„Inu, je-li tam, nemá jistě hladu," řekla paní Carewová. „Tenhle směšný hoch tam dosud chodí aspoň jednou týdně s kapsami plnými burských oříšků a kdo ví čeho všeho. Toho lze vystopovat vždycky podle zrní, které za sebou trouse; a velmi často, když si poručím kukuřici k snídani, není žádné, protože ovšem ‚mladý pán Jamie ji skrmil holubům, madam'!"

„Ano, ale povím vám něco," ozval se Jamie nadšeně. A v příští chvíli již Pollyanna naslouchala se vši bývalou dychtivostí vypravování o páru veverek v zahradě sluncem ozářené. Později poznala, co Delia Wertherbyová míní ve svém dopise, neboť když přijeli k domu, způsobilo jí uleknutí, když viděla, jak se uchopil Jamie svých berlí a shoupl se na nich s povozu. Poznala v té chvíli, že již za deset minut zapomněla, že je chromý.

K velké úlevě Pollyanny skončilo ono první obávané setkání mezi tetou Polly a Carewovými mnohem lépe, než se obávala. Pří-chozí byli tak upřímně nadšeni starým domem a vším v něm, že jeho paní a majetníci bylo naprosto nemožné zachovati stanovisko nesouhlasící resignace s jejich přítomností. Mimo to, jak bylo zcela zřejmo než uplynula hodina, osobní půvab a kouzlo Jamieho proniklo i krúnýřem nedůvěry tety Polly; a Pollyanna poznala, že aspoň jeden z jejích nejobávanějších problémů není již problémem, neboť teta Polly počínala již hrát úlohu hrdé sice, ale laskavé hostitelky vůči těm jejím hostům.

Ale i přes úlevu vzniklou ze změněného stanoviska tety Polly nešlo Pollyanně všechno hladce. Bylo tu mnoho práce, kterou bylo nutno vykonati. Betty, sestra Nancy, byla příjemná a ochotná, ale nebyla to Nancy, jak Pollyanna brzy shledala. Potřebovala výcviku a k výcviku bylo potřebí času. Pollyana měla také strach, že nebude všecko takové, jak mělo býti. V očích Pollyany byla v té době zaprášená židle zločinem a špatně vykynulý koláč tragedií.

Znenáhla však, po neustálém domlouvání a vymlouvání se strany paní Carewové a Jamieho naučila se pohlížeti na své povinnosti klidněji a poznávala, že podle mínění jejích přátel pravým zločinem a tragedií není zaprášená židle ani špatně vykynulý koláč, nýbrž výraz starosti a úzkosti na jejím obličeji.

Jistě je dost na tom, že jste nás sem pozvala," prohlásil Jamie, a není tedy třeba, abyste se namáhala až do úpadu, chcete-li nám sehnat něco k jídlu."

„A k tomu my stejně ani nesmíme tolik jíst," smála se paní Carewová, „nebo dostaneme ‚indigestu', jak říká jedna moje dívka, když jí někdy žaludek špatně slouží."

Bylo to vlastně podivuhodné, jak dobře se ti noví tři členové rodiny přizpůsobili jejich dennímu životu. Nežli minuly dvacet čtyři hodiny, dokázala paní Carewová, že se jí paní Chiltonová vyptávala s opravdovým zájmem na ten nový Domov pracujících dívek a Sadie Deanová a Jamie se přeli o výsadu pomáhati při vy-lupování hrachu nebo trhání květin.

Carewovi byli v domě Harringtonových skorem týden, když jednoho večera přišli na návštěvu John Pendleton a Jimmy. Pollyanna doufala, že přijdou. Vybízela je k tomu důtklivě, ještě nežli Carewovi přišli. Představila je teď se zřejmou pýchou.

„Jste tak dobří moji přátelé, že chci, abyste se znali navzájem a byli také spolu dobrými přáteli," řekla jim.

Pollyannu nijak nepřekvapilo, že příjemnost a půvab paní Carewové působily zřejmě silným dojmem na Jimmyho a pana Pen-dletona; ale velice ji překvapil výraz, který se objevil v obličeji paní Carewové, když spatřila Jimmyho. Byl to skorem výraz poznání.

„Pane Pendletone, nesetkali jsme se už někdy dříve ?" zvolala paní Carewová.

Jimmyho upřímné oči pohlédly s obdivem a přímo do očí paní Carewové.

„Myslím, že ne," odpověděl s úsměvem. „Jsem jist, že jsem se s vámi dosud nesetkal. Pamatoval bych si to jistě — kdybych se byl setkal **s vámi**," řekl.

Jeho významný důraz byl tak zřejmý, že se všichni dali do smíchu a John Pendleton mu řekl:

„To bylo znamenité, synu — na hocha tak útlého věku. Já sám bych to nebyl dovedl tak pěkně říci."

Paní Carewová se lehce zarděla a dala se také do smíchu. „Ale vážně," řekla potom, „nechme žerty stranou; je jistě něco podivně povědomého ve vašem obličeji. Myslím, že jsem vás musila někdy vidět, i když jsem s vámi skutečně nemluvila."

„A to je docela možné," zvolala Pollyanna, „v Bostonu. Jimmy tam chodí na techniku. On bude stavět mosty a hráze, víte — totiž až doroste," dodala s veselým pohledem na chlapíka, šest stop vysokého, který dosud stál před paní Carewovou.

Všichni se dali opět do smíchu — to jest všichni kromě Jamie-ho; a jen Sadie Deanová si všimla, že se Jamie nesmál, nýbrž zavřel oči, jakoby ho pohled na něco bolel. A jen Sadie věděla jak — a proč — a přešli pak na jiný předmět hovoru; byla to vlastně Sadie, která tento předmět hovoru změnila. A byla to také Sadie, která se chápala každé příležitosti, aby se mluvilo také o knihách, květinách, zvířatech a ptácích — o věcech, jež Jamie znal a jimž rozuměl — jako se mluvilo o hrázích a mostech, které (jak Sadie věděla) nebude Jamie nikdy stavěti. Nikdo však nepozoroval, že to způsobila Sadie, a ze všech nejméně to pozoroval Jamie, jehož se to nejvíce týkalo.

Když bylo po návštěvě a Pendletonové odešli, zmínila se paní Carewová opět o tom svém podivném, stálém pocitu, že viděla mladého Pendletona již někde předtím.

„Viděla jsem ho, vím určitě, že jsem ho viděla — někde," prohlásila zamyšleně. „Mohlo to být ovšem v Bostonu; ale — —"

Nedokončila tu větu; potom po chvíli dodala: „Je to však rozhodně slušný mladík. Líbí se mi."

„To jsem ráda ! Mně také," přikývla Pollyanna. „Mně se Jimmy vždycky líbil."

„Znala jste ho tedy již dříve ?" otázal se vážně Jamie.

„Ano. Znala jsem ho před lety, když jsem byla ještě malá. Tehdy se jmenoval Jimmy Bean."

„Jimmy Bean ! Jakže, on není synem pana Pendletona ?" otázala se překvapeně paní Carewová.

„Ne, on byl adoptován."

„Adoptován !" zvolal Jamie. „On tedy není **pravým** synem, právě tak, jako já."

V jeho hlase byl zvláštní tón, skorem radosti.

„Ne. Pan Pendleton nemá dětí. Nebyl ani ženat. Chtěl se oženit jednou, ale — neoženil se." Pollyanna se při tom zarděla a mluvila jaksi zaraženě. Nezapomněla nikdy, že to byla její matka, která před dávnou dobou odmítla téhož Johna Pendletona a byla tak příčinou jeho dlouhých, osamělých let mládenectví.

Ale paní Carewová a Jamie o tom nevěděli a vidouce teď, že se Pollyanna zarděla a zarazila, dospěli k témuž závěru.

„Je to možné," tázali se sami sebe, „že by ten John Pendleton byl snad kdy zamilován do Pollyanny, do toho dítěte ?"

Neřekli to ovšem nahlas a proto se jim nedostalo odpovědi. Nezapomněli ovšem na tuto myšlenku, byť nvyslovenou, ale uchovali si ji v mysli, aby se o ní zmínili někdy v budoucnu, naskytne-li se k tomu příležitost.

(21)

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

LETNÍ DNY

J eště než přišli Carewovi, řekla Pollyanna Jimmyovi, že na něho spoléhá, že jí pomůže bavit je. Jimmy neprojevil tehdy příliš velkou ochotu vyhověti jí v této příčině; ale nežli byli Carewovi v městě čtrnáct dní, projevil k tomu nejen ochotu, ale dokonce dychtivost — soudě podle jeho četných i dlouhých návštěv a podle toho, jak často jim nabízel Pendletonovy koně a auta.

Mezi ním a paní Carewovou vzniklo ihned vřelé přátelství, založené patrně na neobyčejně silné vzájemné náklonnosti. Chodili a hovořili spolu velmi často a dokonce jednali o různých plánech pro Domov pracujících dívek, které měly být provedeny příští zimu, až bude Jimmy v Bostonu. Také Jamiemu se dostávalo slušného podílu jeho pozornosti a nezapomínal ani na Sadii Deanovou. Sadie, jak dávala paní Carewová zřejmě najevo, měla být pokládána zcela za člena rodiny; a paní Carewová se pečlivě starala, aby se jí dostalo plného podílu na všech plánech na jakoukoli zábavu.

Jimmy také nepřicházel vždycky sám se svými nabídkami v příčině pobavení. John Pendleton přicházel s ním stále častěji. Byly smlouvány a prováděny vyjížďky na koních i v povoze a dlouhá, rozkošná odpůldne byla ztrávena nad knihami a vyšíváním na verandě Harringtonových.

Pollyanna měla z toho velkou radost. Zahánělo to nejen každou možnost nudy a stýskání od jejich platících hostů, ale také její dobří přátelé, Carewovi, seznamovali se tak příjemně s jinými jejími dobrými přáteli, s Pendletony. Pobíhala tedy po verandě jako kvočna mezi kuřaty a činila vše, co bylo v její moci, aby udržela tu společnost pohromadě a spokojenou.

Ale ani Carewovi, ani Pendletonovi nechtěli strpěti, aby Pollyanna byla pouhým divákem při jejich zábavách, a nutili ji důrazně, aby se jich účastnila. Nespokojili se nikdy se zápornou odpovědí a snažili se ze všech sil, aby jí onu účast umožnili.

„To vám nebudeme trpět, abyste byla zastrčena v té horké kuchyni a dělala polevu na dort !“ plísnil ji jednou Jamie, když vnikl do hranic jejího panství. „Je takové krásné ráno a my jdeme všichni do Rokle a vezmeme si lunch s sebou. A **vy** půjdete s námi.“

„Ale Jamie, já nemohu — opravdu nemohu,“ odporovala Pollyanna.

„Proč ne ? Nemusíte nám chystat oběd, protože tu nebudeme, abychom jej jedli.“

„Ale je tu — lunch.“

„To se zase mýlíte. Budeme mít lunch s sebou a proto **nemůžete** zůstat doma, abyste jej připravovala. Co vám tedy brání, abyste šla s lunchem ?“

„Ale Jamie, já — já nemohu. Mám dělat polevu na dort —“

„Nemusí být polévaný.“

„A mám uklízet — —“

„Nepotřebujeme uklízení.“

„A přichystat nákup na zítřek.“

„Dejte nám suchary s mlékem. Bude nám milejší, budeme-li mít suchary s mlékem s vámi, než krocana bez vás.“

„Ale nemohu vám začít vykládat, co všechno musím udělat ještě dnes.“

„Nezačínejte nic vykládat,“ odbyl ji vesele Jamie. „Raději už přestaňte vykládat. Pojdte, vezměte si klobouk. Mluvil jsem v jídelně s Betty a ona řekla, že nám lunch připraví. A teď si pospěšte. „Ale Jamie, vy směšný hochu, vždyť nemohu jít,“ smála se Pollyanna, bráníc se slabě, jak ji tahal za rukáv. „Nemohu jít na ten piknik s vámi !“

Ale šla přece. A šla nejen toho dne, ale skorem vždycky potom. Nezbyvalo jí nic jiného, neboť se proti ní spikli nejen Jamie, ale i Jimmy a pan Pendleton, jakož i paní Carewová a Sadie Deanová, ba i teta Polly sama.

„A jsem ovšem ráda, že jdu,“ povzdychla si vždycky blaženě, když jí přes všechny protesty vzali z rukou nějakou nepříjemnou práci. „Ale je jisto, že jakživ nebylo takových strážníků, jako jsou moji — kteří chtějí jen suchary s mlékem a studená jídla; a jakživ nebylo takové kuchařky, jako jsem já — která si běhá takhle po světě !“

Vrcholu bylo dosaženo, když jednoho dne John Pendleton (a teta Polly se neustávala diviti, protože to **byl** John Pendleton) — navrhl, aby se všichni vydali na tábořící výpravu k malému jezeru v horách čtyřicet mil od Beldingsville.

Tato myšlenka byla přijata s nadšeným souhlasem všemi kromě tety Polly. Teta Polly řekla v soukromí Pollyanně, že je docela dobré a žádoucí, aby byl John Pendleton vyveden z té své zatrpklé, chmurné osamocenosti, v jaké žil po tak mnohá léta, ale že z toho ještě nijak nenásleduje, že by bylo stejně žádoucí, aby se opět změnil ve dvacetiletého hochy; a to že se s ním děje podle jejího mínění právě teď! Veřejně se spokojila tím, že řekla chladně, že ona jistě nepůjde na žádné takové ztřeštěné táboření, aby spala na vlhké zemi a jedla brouky a pavouky pod záminkou ‚švandy‘, ani nepokládá za rozumné, činí-li tak kterýkoli člověk ve stáří přes čtyřicet let.

Ranila-li tato střela Johna Pendletona, nenechal toho na sobě znáti. Bylo jisté, že to nijak nezmenšilo jeho zájem a nadšení o věc a plány pro táborovou výpravu byly projednány rychle, neboť bylo jednomyslně usneseno, že i když teta Polly nepůjde, není žádným důvodem, proč by nešli ostatní.

„A za gardedámu nám stačí úplně paní Carewová," prohlásil bezstarostně Jimmy.

Po celý týden poté se nemluvalo o ničem jiném než o stanech, zásobách potravin, fotografických přístrojích a rybářském náčiní, a nedělalo se skorem nic jiného, než co souviselo s přípravami na cestu.

„A uděláme z toho opravdové táboření," navrhoval dychtivě Jimmy — „ano, až do těch brouků a pavouků paní Chiltonové," dodal s veselým úsměvem přímo do přísně odmítajících očí oné dámy. „Žádné chaty z trámů a žádná ústřední jídelna! Budeme mít pravé táborové ohně, budeme si péci brambory v popelu, budeme sedět kolem ohně, vypravovat pohádky a péci kukuřici na hůlce."

„A budeme se koupat, jezdit na loďce a chytat ryby," dodala

Pollyanna. „A —" zarazila se náhle, když pohlédla na Jamieův obličej. „Totiž ovšem," opravila se rychle, „nebudeme to všechno — dělat pořád. Je tu ještě hodně klidných věcí, které budeme dělat — číst a rozmlouvat, víte?"

Jamieho oči se setměly. Zbledl trochu. Otevřel rty, ale nežli promluvil, ozvala se Sadie Deanová.

„Ale při táboření a při pikniku musíme si popřát zábav ve volné přírodě," řekla dychtivě, „a to také jistě uděláme. Loni v létě jsme byli v Maine a měli jste vidět tu rybu, kterou chytil pan Carew. Byl to — vypravujte to sám," řekla obránivši se k Jamieovi.

Jamie se zasmál a zavrtěl hlavou.

„Oni by tomu nevěřili," namítl — „takové rybářské latině!"

„Zkuste to," vybízela ho Pollyanna.

Jamie stále vrtěl hlavou — ale do jeho obličeje se vrátila barva a jeho oči nebyly již zachmuřené, jakoby bolestí. Pollyanna pohlédla na Sadii Deanovou a bylo jí poněkud divné, že se náhle vzpřímila na židli se zřejmým výrazem úlevy.

Konečně nadešel určený den a vyjeli ve velkém cestovním autu Johna Pendletona, které řídil Jimmy. Auto zabzučelo, začalo oddychovati, zaznělo volání na rozloučenou a auto vyjelo s dlouhým zaječením houkačky pod zlomyslnými prsty Jimmyho.

V pozdějších dnech si Pollyanna často vzpomněla na onu první noc v táboře. Bylo to pro ni v mnohém směru novou a podivnou zkušeností.

Byly čtyři hodiny, když jejich čtyřicetimílová cesta autem skončila. Od půl třetí se jejich velký vůz těžce šinul po staré dřevařské cestě, která nebyla určena pro šestiválcová auta. Pro vůz sám a pro řidiče byla tato část cesty těžkou zkouškou; ale pro veselé cestující, kteří neměli odpovědnosti ve příčině skrytých děr a blátivých zatáček, byla jen rozkoší stále se obnovující při každé nové vyhlídce zeleným klenutím a při každém výbuchu smíchu, vzbuzeném uhýbáním se nízkým větvím.

Místo pro tábor bylo známo Johnu Pendletonovi z předešlých let, a on je teď uvítal se spokojenou radostí, k níž se mísil také pocit úlevy.

„Ach, jak je to krásné !" volali ostatní.

„Jsem rád, že se vám líbí ! Myslil jsem, že bude vhodné," řekl John Pendleton. „Ale měl jsem přece jen poněkud starost, protože tato místa se časem mění, a někdy dosti značně. A toto ovšem zarostlo trochu křovím — ale to můžeme trochu prosekat."

Všichni se dali do práce; prosekávali křoví, stavěli dva malé stany, skládali věci z auta, rozdělávali oheň a upravovali kuchyni.

V té době začala si Pollyanna všímati zvláště Jamieho a měla o něho starost. Uvědomila si náhle, že vyvýšeniny, propadliny a pahrbky křovinami porostlé nejsou kobercovanou podlahou pro pár berlí a viděla, že Jamie sám to pozoruje. Viděla také, že přes svou tělesnou vadu snaží se vykonati svůj podíl práce; a ten pohled ji rmoutil. Dvakrát přispěchala a zadržela ho a vzala mu z rukou bednu, kterou chtěl nésti.

„Ukažte, já to udělám," řekla mu. „Udělal jste už dost." A po druhé dodala: „Sedněte si někam a odpočiňte si, Jamie. Vypadáte tak unaveně !"

Kdyby ho byla pozorovala bedlivěji, byla by viděla, že se jeho čelo rychle zardělo. Ale nevšimla si ho a neviděla toho. Viděla však ke svému velkému překvapení, jak Sadie Deanová za chvíli přišla s náručí plnou bedniček a zavolala:

„Ach, pane Carewe, prosím vás, nepomohl byste mi trochu s tím ?"

Hned poté Jamie, zápasící s problémem, jak udržeti několik bedniček a pár berel, spěchal s tím ke stanům.

Pollyanna se obrátila rychle k Sadii Deanové, chtějíc proti tomu něco namítnouti. Ale její námitky zůstaly nevysloveny, neboť Sadie přiložila prst ke rtům a spěchala k ní.

„Vím, že jste na to nemyslíla," řekla tiše, když přišla k Pollyanně. „Ale víte — jeho to mrzí — myslíte-li si, že nedovede pracovat jako jiní. Podívejte se na něho ! Vidíte, jakou má radost ?"

Pollyanna na něho pohlédla a viděla to. Viděla Jamieho, jak pozorně a obratně přesunuje svou váhu na jednu berlu a skládá břemeno na zemi. Viděla záři radosti v jeho obličeji a slyšela, jak mluví lhostejně:

„Tady je nový příspěvek od slečny Deanové. Řekla mi, abych to sem donesl."

„Ano, ano, dobrá," řekla Pollyanna a obrátila se k Sadii Deanové. Ale ta již zmizela.

Pollyanna potom pozorovala často Jamieho, ačkoli hleděla k tomu, aby on ani nikdo jiný neviděli, že ho pozoruje. A když ho tak pozorovala, bolelo ji u srdce. Viděla, že se dvakrát pokusil o jistý úkol, ale s nezdarem: jednou to byla bedna tak těžká, že ji nemohl

zvednouti, po druhé skládací stůl, tak nesvládný, že ho nemohl nésti spolu s berlami. A pokaždé viděla, že se rychle rozhlédl kolem sebe, nevidí-li ho někdo. Viděla také, že je zřejmě velmi unaven a že jeho obličej, ačkoli na něm byl veselý úsměv, je jaksi bledý a přepadlý, jakoby bolestí.

„Myslím, že jsme měli mít lepší rozum,“ řekla nakvašeně sama k sobě a její oči byly plny slz. „Měli jsme mít tolik rozumu a nebrat ho na takové místo. Táboření — a s párem berel ! Nemohli jsme na to vzpomenout, nežli jsme vyjeli ?“

Hodinu poté u táborového ohně po večeři dostalo se Pollyanně odpovědi na tuto otázku; neboť u zářícího ohně, v jemné, vonné tmě kolem nich podlehla opět kouzlu Jamieho vypravování; a opět zapomněla — na Jamieho berly.

(22)

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAMARÁDI

Tato šestičlenná společnost byla veselá a družná. S každým novým dnem nalézali nové radosti a z nich neposlední bylo ono nové kouzlo kamarádství, které bylo částí jejich nynějšího života.

Jak řekl Jamie jednoho večera, když seděli všichni kolem ohně:

„Víte, zdá se, že jsme se poznali navzájem mnohem lépe zde v lesích — lépe za týden zde, než bychom se byli poznali za rok ve městě.“

„Vím to. A ráda bych věděla, proč je to,“ řekla paní Care-wová upírajíc snivě oči do poletujících plamenů.

„Myslím, že je to už něčím, co je ve vzduchu,“ povzdechla blaženě Pollyanna. „To zdejší nebe, lesy a jezero má něco takového — takového — inu, prostě něco zvláštního.“

„Myslíte asi, že je to tím, že tu jsme odloučeni od světa,“ zvolala Sadie Deanová podivně se chvějícím hlasem. (Sadie se neúčastnila smíchu, který následoval po nepodařeném vysvětlení Pollyanny.) „Tady je všechno tak skutečné a pravé, že i my můžeme tu být tím, čím skutečně jsme — ne tím, čím jsme podle mínění světa snad proto, že jsme bohatí nebo chudí, vznešení nebo prostí, nýbrž čím skutečně jsme sami ze sebe.“

„Oho !“ odporoval povýšeně Jimmy. „To všechno zní velmi hezky; ale pravou, prostou příčinou toho je, že tu nemáme žádných takových paní klepen, které si sedí na verandě a posuzují každé naše hnutí a uvažují mezi sebou, kam půjdeme, proč tam jdeme a jak dlouho tam zůstanem !“

„Ach, Jimmy, vy jen stíráte poesii ze všeho,“ vyčítala mu se smíchem Pollyanna.

„To je právě mým povoláním,“ odvětil Jimmy. „Jak bych mohl stavět mosty a hráze, kdybych neviděl ve vodopádu ještě něco jiného kromě poesie ?“

„To byste nemohl, Pedletone ! A je to most — který je vždycky hlavní věcí," prohlásil Jamie hlasem, který vyvolal náhlé ticho ve skupině kolem ohně. To však trvalo jen okamžik, neboť je skorem ihned přerušila Sadie Deanová veselým zvoláním:

„Pah ! Já mám vždycky raději vodopád — bez každého mostu — který jen kazí pohled !"

Všichni se dali do smíchu — a napjetí ihned povolilo. Paní Carewová vstala.

„Tak, děti, vaše přísná gardedáma vám hlásí, že je čas jít spát !" A s veselým voláním na dobrou noc se společnost rozešla.

Tak mýjely dni. Pro Pollyannu to byly krásné dni a jejich nejkrásnější předností bylo kouzlo milého kamarádství — kde se sice v podrobnostech rozcházel, ale v celku vládla rozkošná shoda.

Se Sadií Deanovou rozmlouvala Pollyanna o novém Domově a o krásném díle, které paní Carewová koná. Mluvily také o bývalých dobách, když Sadie prodávala nákrčníky za pultem, i o tom, co paní Carewová pro ni učinila. Pollyanna slyšela také o starém otci a matce ‚tam doma‘ a o radosti, kterou měli z nového postavení Sadie.

„A vlastně jste to vy, která jste to všechno způsobila," řekla jednou Pollyanně. Ale Pollyanna jen zavrtěla hlavou a řekla důrazně:

„To ne ! Všeho toho příčinou je paní Carewová." S paní Carewovou mluvila Pollyanna také o Domově a o jejích plánech pro dobro dívek. A jednou, v tichu procházky za soumraku, mluvila paní Carewová také o sobě a o svém změněném názoru na život. A také ona, jako Sadie Deanová, řekla potom: „A vlastní příčinou toho jste vy, Pollyanno." Ale Pollyanna, tak jako se Sadií Deanovou, nechtěla to připustit a začala mluvit o Jamieovi a o tom, co on dokázal.

„Jamie je milý hoch," řekla paní Carewová láskyplně. „A mám ho ráda jako vlastního syna. Nemohl by mi být o nic milejší, kdyby byl skutečně synem mé sestry."

„Vy tedy nemyslíte, že jím je ?"

„Nevím. Nikdy jsme nezvěděli nic určitého. Někdy si myslívám, že jím je. Jindy zas o tom pochybuji. Ale myslím, že on skutečně věří, že jím je — ten milý hoch ! Ale jedno je jisté; pochází rozhodně z nějakého dobrého rodu. Jamie není žádný obyčejný sirotek z ulice, má takový talent; důkazem toho je, co u něho dokázalo učení a vzdělání."

„To je pravda," přikývla Pollyanna. „A máte-li ho tak ráda, nezáleží na tom, je-li pravým Jamieem nebo ne, že ?"

Paní Carewová zaváhala. V jejích očích objevila se vážnost bolesti srdce.

„Pokud jde o něho, ne," povzdechla na konec. „Jenže si někdy myslívám: není-li on naším Jamieem, kde je — Jamie Kent ? Jak se mu vede ? Je šťasten ? Má někoho, kdo by ho měl rád ? A když na to vzpomenu, Pollyanno, je mi vždycky těžko u srdce. Dala bych za to — všechno, co na světě mám, myslím, kdybych mohla zvědět jistě, že ten hoch je Jamie Kent."

Pollyanna si při svých pozdějších rozmlouvách s Jamieem čas-těji vzpomněla na tuto rozmluvu s paní Carewovou. Jamie byl tím patrně jist.

Cítím jaksí, že je tomu tak," řekl jednou Pollyanně. „Věřím, že jsem Jamie Kent. Věřím tomu už dost dlouho. Obávám se, že jsem tomu věřil tak dlouho, že — že bych prostě nesnesl, kdybych se přesvědčil, že jím nejsem. Paní Carewová udělala tolik pro mne; považte jen, jaké by to bylo, kdybych jí byl jen cizím člověkem !"

„Ale ona — vás má ráda, Jamie."

„Vím to a proto by to bylo tím horší — chápete to ? protože by jí to bolelo. Ona si přeje, abych byl pravým Jamiem. Vím to. Kdybych jen mohl dokázat něco, čím bych se jí zavděčil — aby mohla být z nějaké příčiny na mne hrdá ! Kdybych tak dokázal, abych se mohl samostatně živit, jako muž ! Ale co mohu dokázat — s tímhle ?" Mluvil trpce, a ukázal na berly po svém boku.

Pollyannu to zarazilo a zarmoutilo. Bylo to po prvé, co slyšela Jamieho mluvit o jeho tělesné vadě od bývalých dob dětství. Hledala kvapně v mysli, co vhodného by na to řekla; ale nežli si něco vymyslíla, nastala v Jamieově obličeji úplná změna.

„Ale nemluvme o tom ! Nechtěl jsem něco takového říci," zvolal vesele. „A bylo to přímé kacířství proti té hře, že ? Jsem jistě **rád**, že ty berly mám. Jsou mnohem lepší než ten vozík !"

„A což ta veselá kniha, píšete do ní ještě ?" otázala se Pollyanna hlasem, který se poněkud chvěl.

„To jistě ! Ted už mám celou knihovnu veselých knih", odpověděl. „Jsou všechny v kůži vázané, tmavě červené, kromě té první. To je týž malý, starý zápisník, který mi dal Jerry."

„Jerry ! Už dávno jsem se chtěla zeptat na něho," zvolala Pollyanna. „Kde je ?"

„V Bostonu; a jeho slovník je právě tak výrazný, jako kdy jindy, jenže jej musí časem mírnit. Jerry je stále v novinářském oboru — ale teď **dělá** noviny, neprodává je už. Je zpravodajem, víte. **Mohl** jsem trochu pomoci jemu i mamce. Můžete si myslet, jak jsem byl rád ! Mamka je v sanatoři se svým reumatismem."

„A je jí už lépe ?"

„Mnohem. Vyjde už brzy a bude hospodařit s Jerryem. Jerry v minulých letech dohonil trochu své zanedbané vzdělání. Nechal si ode mne vypomoci — ale jen jako půjčku. To si výslovně vy-mínil."

„Ovšem," souhlasila Pollyanna. „To bych řekla, že to jinak neudělá. Já bych byla také taková. Není příjemné mít k někomu závazek, který člověk nemůže splatit. To já znám. Proto bych byla tolik ráda, kdybych mohla vypomoci tetě Polly — za to všecko, co ona udělala pro mne !"

„Pomáháte jí přec teď."

Pollyanna pozdvihla obočí.

„Ano, vzala jsem si na starost letní hosty. A je to také na mně vidět, že ?" řekla mávnuvši rukou kolem sebe. „Jistě žádná kuchařka a stravovatelka na světě neměla tak snadný úkol jako já ! A měl jste slyšet ty zlé předpovědi tety Polly, jací ti letní hosté jsou," zasmála se vesele.

„A jaké to byly předpovědi ?“

Pollyanna zavrtěla rozhodně hlavou.

„To vám nemohu říci. To je přísné tajemství. Ale — —“

odmlčela se a vzdychla si a její obličej byl opět vážný. „Tohle není nic stálého, víte. Nemůže to být. Letní hosté nejsou stálí. Musím si najít také nějakou práci na zimu. Přemýšlela jsem už o tom. Myslím — že budu psát knihy.“

Jamie se rychle obrátil.

„Cože — budete ?“ otázal se.

„Psát povídky — za peníze, víte ? Netvařte se tak překvapeně ! Dělají to mnozí lidé. Zнала jsem v Německu dvě dívky, které také psaly.“

„Zkusila jste to již někdy ?“ Jamie mluvil trochu podivně.

„Ne, ještě ne,“ přiznala se Pollyanna. Potom, jako by se hájila proti tomu, co dával najevo výraz jeho obličeje, dodala vzdorně: „Řekla jsem vám přec, že mám teď letní hosty. Nemohu dělat obojí najednou.“

„To jistě ne !“

Vrhla na něj vyčítavý pohled.

„Vy myslíte, že to nedovedu ?“

„To jsem neřekl.“

„Ne, ale patrně si to myslíte. Nevím, proč bych to nedovedla.“

Je to něco jiného než zpívání; člověk na to nepotřebuje hlasu. A není to jako nějaký nástroj, na který se musí člověk teprve učit hrát.“

„Myslím, že je to — přece jen — trochu takové,“ řekl Jamie tiše. Jeho oči byly obráceny stranou.

„Jak to ? Co tím míníte ? Vždyť k tomu stačí tužka a papír — není to, jako když se člověk učí hrát na piano nebo na housle !“

Nastalo chvíli ticho. Potom Jamie odpověděl, stále tím tichým, ostýchavým hlasem a maje oči stále obráceny stranou.

„Nástroj, na který vy hrajete, Pollyanno, je srdce všech lidí; a zdá se mi, že je to nejkrásnější nástroj ze všech — k učení. Pod vaším dotekem bude odpovídat úsměvem nebo slzami, jak budete chtít.“

Pollyanna chvějně vydechla. Oči jí zvlhly.

„Ach, Jamie, jak krásně to umíte vyjádřit — vždycky ! Nikdy mi to tak nenapadlo. Ale je tomu tak, že ano ? Jak by to bylo hezké, kdybych to tak mohla dělat ! Ale snad to nedovedu — to všechno. Ale četla jsem povídky v časopisech, a hodně jich. Zdá se mi, že bych některé takové dovedla napsat. Já **ráda** vypravuji povídky. Opakuji

vždycky ty, které vy vypravujete, a je mi do smíchu nebo do pláče, tak jako když je vypravujete **vy**."

Jamie se rychle obrátil.

„Je vám při těch mých do smíchu nebo do pláče, Pollyanno — opravdu ?" V jeho hlase byla zvláštní dychtivost.

„Ovšem, a vy to víte, Jamie. A bylo tomu tak už dávno, hned v Public Garden. Nikdo neumí tak vyprávět jako vy, Jamie. **Vy** byste měl psát povídky a ne já. A poslyšte, Jamie, proč je nepíšete ? Byly by krásné, to vím jistě !"

Jamie neodpovídal. Patrně toho neslyšel; snad proto, že právě v té chvíli volal na pruhovanou veverku, běžící mimo ně křovím.

Pollyanna nerozmlouvala a neprocházela se jen s Jamiem, s paní Carewovou nebo se Sadií Deanovou; často také rozmlouvala s Jimmym nebo s Johnem Pendletonem.

Pollyanna byla teď jista, že nikdy před tím neznala dobře Joh-na Pendletona. Jeho bývalá mrzutá zamlklost zmizela úplně od té doby, co byli v táboře. Vesloval, plaval, chytal ryby a chodil na vycházky se stejným nadšením jako Jimmy sám, a skorem se stejnou energií. Večer u ohně vyrovnal se úplně Jamieovi ve vypravování dobrodružných příhod, směšných i vzrušujících, které zažil na cestách po světě.

„Na ‚poušti Sára‘, jak říkávala Nancy," smála se Polyanna jednoho večera, když mu domlouvala spolu s ostatními, aby jim něco vypravoval.

Ale podle Pollyannina mínění lepší než to všechno byly chvíle, když John Pendleton jen jí samé vyprávěl o její matce, jak ji znával a měl rád v minulých dobách. Pollyanně byly tyto jeho řeči velkou radostí a také velkým překvapením; neboť nikdy dosud nemluvil s ní tak o dívce, kterou měl tak rád — beznadějně, John Pendleton snad sám vycítil poněkud to překvapení, neboť řekl jednou Pollyanně:

„Nevím ani, proč vám o tom říkám."

„Ach, já to ráda poslouchám," řekla Pollyanna.

„Ano, vím to — ale nemyslí jsem, že vám to budu jednou vykládat. Snad je to tím, že jste jí tolik podobná, jak já jsem jí znal. Jste velmi podobná své matce."

„Ale já jsem myslela, že moje matka byla **krásná** !" zvolala s netajeným úžasem.

John Pendleton se žertovně usmál.

„To také byla, má milá."

Polyanna žasla ještě více.

„Nechápu tedy, jak bych jí **mohla** být podobná !"

Pendleton se dal do hlasitého smíchu.

„Pollyanno, kdyby to řekla nějaká jiná dívka, řekl bych — inu, nezáleží na tom, co bych řekl. Vy malá čarodějko ! Vy ubohá, malá, domácí Pollyanno !"

Pollyanna pohlédla zmateně a vyčítavě přímo do Pendleto-nových veselých očí.

„Prosím vás, pane Pendleton, nesmějte se tak a neškádele mě — o **tomhle** ! Byla bych tak ráda krásná — ačkoli je to ovšem ode mne hloupost, mluvím-li tak. A já **mám** zrcadlo, víte ?“

„Radil bych vám tedy, abyste se do něho podívala — někdy, když mluvíte,“ řekl záhadně Pendleton.

Pollyanna rozevřela úžasem oči.

„Jakže, tohle právě mi řekl Jimmy !“ zvolala.

„To že řekl — ten dareba !“ odvětil John Pendleton suše. Potom s náhlou změnou chování, jakou bylo u něho častěji pozorovati, dodal tiše: „Vy máte oči a úsměv své matky, Pollyanno; a podle mého mínění jste — krásná.“

A Pollyanna, jejíž oči se náhle zalily slzami, mlčela.

Jakkoli byly tyto hovory Pollyanně milé, ještě milejší jí byly hovory s Jimmym. Byli-li ona a Jimmy spolu, nemusili ani mluvit a byli také šťastni. Jimmy byl vždy milý a s ním mluvila vždy jako doma; bylo tedy jedno, mluvili-li, či mlčeli. Jimmy jí rozuměl vždycky. Jimmy v ní nebudil soucit — byl roztomile velký, silný a šťastný. Jimmy nelitoval po dávno ztraceném synovci, ani se nermoutil nad ztrátou milé z mládí. Jimmy se nepohyboval těžce na berlách — což vše bylo bolestné pozorovati, věděti a přemýšleti o tom. Při Jimmyovi cítila vždy jen radost, štěstí a volnost. Jimmy byl takový milý hoch ! U něho našel člověk vždycky úlevy — opravdu !

(23)

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

„PŘIVÁZÁN KE DVĚMA HOLÍM“

Udalo se to právě v poslední den táboření. Pollyannu to tolik rmoutilo, že se to udalo vůbec, neboť to byl první mrak, který přinesl stín lítosti a žalu jejímu srdci za celou dobu jejich výletu, a Pollyanna si s marnou touhou povzdychla:

„Měli jsme raději jet domů už předevečírem; aspoň by se to nebylo stalo.“

Ale oni nejeli domů ‚předevečírem‘ a proto se to stalo; a udalo se to takto:

Brzy ráno toho posledního dne vydali se na dvoumílový výlet do ‚Kotliny‘.

„Dáme si ještě jeden pořádný rybí oběd, nežli odjedeme,“ řekl Jimmy. A ostatní radostně souhlasili.

Vzali si tedy lunch a rybářské náčiní a vydali se časně ráno na cestu. Se smíchem a veselým voláním kráčeli po úzké pěšině lesem, vedeni Jimmym, který znal nejlépe cestu.

S počátku šla Pollyanna hned za Jimym; zůstávala však znenáhla zpět, až se octla u Jamieho, který byl poslední v řadě. Pollyanně se totiž zdálo, že zahlédla na obličeji Jamieově výraz, který se u něho jevil jen když se pokoušel o něco, co napínalo do krajních mezí jeho dovednost a vytrvalost. Věděla, že by ho trápilo, kdyby dala najevo, že si povšimla toho stavu věcí. Věděla však také, že od ní ještě nejspíše přijme příležitostně pomocnou ruku přes nějakou nepohodlnou kládu nebo kámen. Proto při první nenápadné příležitosti zmírnila krok, až ji Jamie dohonil. Byla za to ihned odměněna tím, že se Jamieho obličej rozjasnil, jakož i lehkou jistotou, s jakou překročil kmen padlý přes pěšinu, pod příjemným klamem (dovedně Pollyannou nastrojeným), že „jí přes něj pomáhá“.

Když vyšli z lesa, kráčeli po nějakou dobu podle staré, kamenné zídky, kde měli na obě strany vyhlídku na pastviny ozářené sluncem a v dáli na malebné stavení farmy. Na této pastvině spatřila Pollyanna celík zlatý, po němž okamžitě zatoužila.

„Jamie, počkejte ! Natrhám si ho,“ zvolala dychtivě. „Bude z něhož krásná kytice pro náš stůl při pikniku !“ Vylezla hbitě na zídku a seskočila na druhou stranu.

Bylo podivné, jak svůdný byl ten celík. Spatřila vždy před sebou jinou skupinu a zase jinou, a každá byla o něco lepší než ona v dosahu. S radostnými výkřiky a veselým voláním na čekajícího Jamieho pobíhala Pollyanna — vypadající neobyčejně půvabně ve svém šarlatovém sweatru — od skupiny k skupině, přidávajíc ke své kytici. Měla obě ruce plné, když zaznělo ošklivé zarvání rozkaceného býka, Jamieův výkřik úzkosti a dunící zvuk kopyt po svahu.

Co se událo pak, to nikdy potom jasně nevěděla. Věděla jen, že zahodila květiny a běžela — běžela, jak dosud nikdy neběžela, jak ani netušila, že by dovedla utíkat — zpět k zídce a k Jamieovi. Věděla, že dupot kopyt se k ní stále více blíží. Jen nejasně, beznadějně, daleko před sebou viděla Jamieův úzkostlivý obličej a slyšela jeho chraptivý křik. Potom zazněl odněkud jiný hlas — Jimmyův — volající vesele na ni, aby jí dodal odvahy.

Hnala se stále slepě vpřed a slyšela dunivé zvuky kopyt stále blíže. Jednou zakopla a div neupadla. Vzpřímila se omámeně a utíkala dále. Cítila již, že jí síly docházejí, když náhle přímo u sebe slyšela opět povzbuzující volání Jimmyho. V příštím okamžiku cítila, že ji někdo popadl a přitiskl ji k něčemu silně bušícímu, o čem nejasně poznávala, že je to Jimmyho srdce. Potom jí všechno splynulo ve hroznou změť křiku, horkého, těžkého dechu a dunění kopyt, stále se blížících. Potom, právě když toto dunění znělo až u ní, pocítila, že je vržena prudce stranou, ale stále v Jimmyově náruči a jen tak, že cítila horký dech rozzuřeného zvířete, mimo ně letícího. Skorem hned poté octla se na druhé straně zdi; nad ní se skláněl Jimmy a volal, aby mu řekla, že není mrtva.

S hysterickým smíchem, který zněl spíše jako vzlykot, vyvinula se mu z náruče a vstala.

„Mrtva ? To jistě ne — díky vám, Jimmy. Je mi docela dobře. Docela dobře. Ach, jak ráda jsem byla, když jsem slyšela váš hlas ! To bylo velkolepé ! Jak jste to dokázal !“ mluvila těžce oddychujíc.

„Pah ! To nic nebylo. Já jsem jen —“ Někaký podivný, dušený výkřik přerušil jeho slova. Obrátil se a spatřil Jamieho nedaleko nich obličejem k zemi. Pollyanna již spěchala k němu.

„Jamie, Jamie, co se vám stalo ?“ volala. „Padl jste ? Udělal jste si něco ?“

Jamie neodpovídal.

„Co je vám, starý brachu ? Stalo se vám něco ? tázal se Jimmy.

Jamie stále neodpovídal. Potom se náhle vzpřímil a obrátil. Spatřili jeho obličej a zaraženě užasli.

Stalo ? Co se mi stalo ?" volal chraptivě zvedaje obě ruce. „Myslíte, že to nic není, vidím-li něco takového a nemohu nic dělat ? Být přivázan bezmocně ke dvěma holím ? Říkám vám, že není na světě nic horšího !"

„Ale — ale — Jamie," volala Pollyanna.

„Nemluvte !" přerušil ji chromý hoch skorem drsně. Vstal teď úplně. „Neříkejte — nic. Nechtěl jsem způsobit takový — výjev," dodal přerývaně, obrátil se a odcházel po úzké pěšině směrem k táboru.

Chvíli dívali se oba za ním jako zkamenělí.

„Inu — hrome !" řekl pak Jimmy hlasem, který se poněkud chvěl. „To bylo krušné pro něho !"

„A já jsem na to nevzpomněla a chválila jsem vás přímo před ním", naříkala Pollyanna. „A ty jeho ruce — viděl jste je ? Byly— **zkrvavené**, kde se nechty zaryly do kůže," dodala, obrátila se a kráčela pěšinou.

„Ale Pollyanno, kam — kam jdete ?" zvolal Jimmy.

„Jdu přec za Jamiem ! Myslíte, že bych ho mohla tak nechat ? Pojděte, musíme ho přimět, aby se vrátil".

A Jimmy s povzdechem, který neplatil jen Jamieovi, šel.

(24)

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

JIMMY PROCITNE

Ten tábornický výlet byl prohlášen za velmi zdařilý, protože jej posuzovali podle vnějšího zdání; ale ve skutečnosti —

Pollyanna někdy uvažovala, jeví-li se to jen u ní nebo je-li to skutečně nějaká zvláštní, nevysvětlitelná nucenost každého vůči každému. Jisto bylo, že to cítila a zdálo se jí, že pozoruje známky, že to jiní cítí také. A příčinu toho všeho bez váhání připisovala tomu poslednímu dnu v táboře a onomu nešťastnému výletu do ‚Kotliny‘.

Ona a Jimmy dohonili ovšem snadno Jamieho a po dlouhém přemlouvání ho přiměli, že se vrátil s nimi do ‚Kotliny‘. Ale ačkoli se každý zřejmě snažil počínati si, jako by se nebylo událo nic zvláštního, nedařilo se to dobře nikomu. Pollyanna, Jamie a Jimmy snad přehnali trochu svou veselost; a ostatní, ačkoli nevěděli přesně co se stalo, zřejmě cítili, že není jaksí všecko v pořádku, ačkoli se stejně zřejmě snažili zakrýti, co cítí.

Za těchto okolností byla avšem klidná veselost nemožnou věcí. I onen toužený rybí oběd byl jaksi bez chuti; a brzy odpoledne se vydali na zpáteční cestu do tábora. Když byli opět doma, doufala Pollyanna, že bude na onu nešťastnou příhodu s rozzuřeným býkem zapomenuto. Ale sama na ni nemohla zapomenouti a proto nemohla mít za zlé ostatním, ne-mohli-li ani oni zapomenouti. Vzpomněla teď vždycky na to, kdykoli pohlédla na Jamieho. Viděla vždy opět onu úzkost v jeho obličeji, ty červené skvrny na jeho ruce. Srdce jí bolelo, již pouhá jeho přítomnost byla pro ni bolestí. Přiznávala se výčitkami sama sobě, že teď není ráda s ním a že s ním nemluví ráda — ale to neznamenovalo, že by s ním nebyla bývala často. Byla s ním vlastně častěji než dříve, neboť ji trápily výčitky svědomí a měla strach, že by mohl pozorovati její nešťastný stav mysli, a proto mu vycházela vždy laskavě vstříc, kdykoli se k ní přátelsky obrátil; a někdy ho sama úmyslně vyhledala. Toho posledního jí však nebylo často třeba, protože v těch dnech se k ní Jammie obracel stále častěji.

Pollyanna soudila, že příčinu toho nutno hledati v téže příhodě s býkem a se zachráněním. Jamie se sice o ní nezmínil nikdy přímo. Byl také veselejší než dříve; ale Pollyanně se zdálo, že někdy pozoruje pod touto veselostí trpkost, které tam dříve nebylo. Pozorovala určitě, že někdy se skorem snaží vyhýbat se ostatním a že si povzdechne jakoby úlevou, když se octne s ní o samotě. Zdálo se jí, že poznává příčinu toho, když jí řekl jednoho dne, zatím co pozorovali ostatní, kteří hráli tenis:

„Víte, Pollyanno, není tu vlastně druhého, který by to mohl tak dobře chápat, jako vy.“

„Chápat?“ Pollyanna nepoznávala s počátku, co tím míní. Pozorovali předtím hráče asi deset minut, aniž spolu promluvili slova.

„Ano, protože vy jednou — jste nemohla sama — chodit.“

„Ach ano, já vím,“ řekla Pollyanna; a poznala, že v jejím obličeji bylo jistě znáti úzkost, protože on se zasmál a změnil rychle a vesele předmět hovoru:

„Nuže, Pollyanno, proč mi neřeknete, abych hrál tu hru? Já bych to řekl, kdybych byl na vašem místě. Nemyslete už na to, prosím vás. Bylo to surové ode mne, že jsem se o tom zmínil a že jsem vzbudil tenhle výraz na vašem obličeji!“

Pollyanna se usmála a řekla: „Ne, ne — skutečně ne!“ Ale nedovedla ,nemyslet na to'. A od té doby snažila se tím více býti s Jamiem a pomáhati mu.

„Což bych mu mohla dát **ted'** najevo, že nejsem ráda, když on je se mnou!“ řekla si horlivě, když po chvíli šla také hrát.

Jimmy nebyl v těch dnech nijak šťasten. Z bezstarostného mladíka, jehož snem byly obdivuhodné mosty přes dosud nepřekročitelné propasti, stal se mladý muž neklidných očí, pronásledovaný viděním, jak mu obávaný soupeř uchvacuje dívku, kterou on má rád.

Jimmy věděl teď již zcela dobře, že je zamilován do Pollyanny. Tušil to již po nějakou dobu předtím. Děsilo ho takřka, když poznával, že je tak ohromen a bezmocný před tím vším, co se v poslední době událo. Věděl, že i ty jeho milované mosty nejsou ničím u porovnání s úsměvem jisté dívky a se slovy na jejích rtech. Poznával, že nejkrásnějším mostem na světě byl by ten, který by mu pomohl překlenouti propast strachu a pochybností, která, jak cítil, leží mezi ním a Pollyannou — pochybností ve příčině Pollyanny, strachu ve příčině Jamieho.

Teprve, když spatřil Pollyannu v nebezpečí onoho dne na pastvině, uvědomil si, jak prázdným byl by svět — jeho svět — bez ní. Teprve, když se tak divoce hnal do bezpečí s Pollyannou v náruči, uvědomil si, jak je mu drahá, když ji tehdy držel ve svých pažích a její paže se pevně držely jeho krku, cítil na chvíli, že je skutečně jeho; a právě vtom vrcholném okamžiku nebezpečí poznal vzrušení nejvyšší blaženosti. Potom o chvíli později viděl ten Jamieho obličej a jeho ruce. Jemu to mohlo znamenati jen jedno: také Jamie miluje Pollyannu a byl nucen státi stranou bezmocný — „přivázán ke dvěma holím.“ Tak to on řekl. Jimmy byl přesvědčen, že kdyby byl on sám býval nucen státi bezmocně stranou, „přivázán ke dvěma holím“, když by někdo jiný zachraňoval dívku, kterou on má rád, byl by on vypadal právě tak.

Když se Jimmy vrátil toho dne do tábora, byla jeho mysl ve víru strachu a vzpoury. Uvažoval, stojí-li Pollyanna o Jamieho; to bylo příčinou jeho strachu. Ale i kdyby ona o něho stála, trochu, musí on sám státi slabošsky stranou a ponechávati Jamieovi bez boje příležitost vzbuditi v ní ještě větší náklonnost? To bylo příčinou jeho vzpoury. Ne, toho neudělá, umiňoval si Jimmy. Ať je tedy poctivý zápas mezi nimi.

Vtom se Jimmy zarděl až ke kořínkům vlasů. Byl by tohle „poctivý“ zápas? Může nějaký zápas mezi ním a Jamieem být „poctivým“ zápasem? Jimmy pocítil náhle totéž, co cítil před lety, když jako hoch vyzval nějakého neznámého hochu v zápas o jablko, na něž si oba činili nároky, a pak při první ráně poznal, že ten hoch má chromou paži. Rozumí se, že tehdy úmyslně prohrál a ponechal tomu hochovi vítězství. Ale teď si říkal zuřivě, že tento případ je něčím zcela jiným. Zde nejde o jablko. Jde tu o štěstí jeho života. Jde tu snad i o štěstí Pollyannina života. Snad ani nestojí o Jamieho vůbec, ale stála by o svého dávného přítele Jimmyho, kdyby jen jí dal najevo, že on o ni stojí. A on jí to tedy dá najevo. On tedy —

Teď se Jimmy opět silně zarděl. Ale také se zlostně zamračil: kdyby jen **dovedl** zapomenout, jak vypadal Jamie, když pronesl to stenavé „přivázán ke dvěma holím!“ Kdyby jen — ale co je to platné? **Není** to poctivý zápas, a on to ví. Věděl také hned v té chvíli, že jeho rozhodnutí bude takové, jaké později též bylo: že bude jen pozorovat a čekat. Ponechá Jamieovi jeho možnost; a ukáže-li se, že Pollyanna o Jamieho stojí, odejde on a zmizí od nich úplně; a žádný z nich obou ani nebude tušit, jak těžce on trpí. Vráti se k svým mostům — ač ovšem žádný most, byť vedl třeba na měsíc, nesnese ani na okamžik porovnání s Pollyannou! Ale on to udělá! Musí.

Bylo to všecko velmi hezké a hrdinské a Jimmy byl tím tak vzrušen, že než onoho večera nakonec usnul, prochvívalo jeho bytostí cosi, co se podobalo skorem štěstí. Ale mučednictví v teorii a v praxi se od sebe žalostně liší, jak od nepaměti poznali kandidáti mučednictví. Bylo snadné, rozhodnouti se o samotě a ve tmě, že poskytne Jamieovi jeho možnost; ale něčím skutečně zcela jiným bylo provést to, když to neznamenal nic menšího, než ponechávati Pollyannu a Jamieho spolu skorem pokaždé, kdykoliv tam přišel. Velice ho také trápilo její zdánlivé chování vůči tomu chromému hochovi. Jimmyovi se zdálo, že ona snad skutečně o toho hochu stojí; tak se starala o jeho pohodlí, tak toužila, aspoň podle vnějšího zdání, aby mohla býti s ním. Potom, jako by to mělo zahnat každou pochybnost v Jimmyově mysli, přišel den, kdy také Sadie Deanová řekla něco o této věci. Byli všichni na tenisovém hřišti. Sadie seděla o samotě, když k ní Jimmy přišel.

„Teď budete hrát s Pollyannou, že?“ otázal se.

Zavrtěla hlavou.

„Pollyanna nehraje dnes vůbec.“

„Že nehraje ?“ zamračil se Jimmy, který spoléhal, že také bude hrát s Pollyannou. „Proč ne ?“

Sadie Deanová chvíli neodpovídala; potom řekla zřejmě zdráhavě:

„Pollyanna mi řekla včera večer, že podle jejího mínění hrajeme tennis příliš mnoho; že to není šetrné k — panu Carewovi, ježto on nemůže hrát.“

„To vím; ale —“ Jimmy se bezmocně odmlčel a jeho čelo se kabonilo stále hlubšími vráskami. V příštím okamžiku sebou přímo trhl překvapením z hlasu Sadie Deanové, jaksi nápadně napjatého, když řekla:

„Ale on nechce, aby nehrála. Nechce, aby kdo z nás si ukládal nějaké násilí — k vůli němu. To právě ho tolik mrzí. Ona toho nechápe. Naprosto ne. Ale já ano. Ale ona si přec jen myslí, že mu rozumí !“

Cosí v jejích slovech nebo chování dotklo se bolestně srdce Jimmyho. Pohlédl jí bytře do obličeje. Na rty drala se mu otázka. Chvilí ji potlačoval; potom, snaže se zakrýti svou vážnost veselým úsměvem, vyslovil tu otázku.

„Slečno Deanová, snad si nemyslíte, že mezi těmi dvěma je — nějaký zvláštní zájem ?“

Pohlédla pohrdavě na něho.

„Kam jste dal oči ? Ona ho zbožňuje ! Totiž — oni se zbožňují navzájem,“ opravila se spěšně.

Jimmy se s nějakým nesrozumitelným zvoláním obrátil a rychle odešel. Netroufal si zůstat tam déle. Neměl v té chvíli chuti mluvit dále se Sadií Deanovou. Obrátil se tak náhle, že ani nepozoroval, že také Sadie Deanová se náhle obrátila a hleděla horlivě do trávy u svých nohou, jako by byla něco ztratila. Bylo zřejmo, že ani Sadii Deanové nebylo v té chvíli do řeči.

Jimmy Pendleton si řekl, že to všecko není pravda; že je to všecko jen hloupý žert, co řekla Sadie Deanová. Ale přes to, ať už to bylo pravda nebo ne, nevycházelo mu to z mysli. Působilo to potom na všechny jeho myšlenky a tyčilo se to před jeho očima jako stín, kdykoli spatřil Pollyannu a Jamieho pospolu. Pozoroval pokradmu jejich obličeje. Naslouchal tónu jejich hlasů. Časem nabýval přesvědčení, že je to přece jen pravda; že se ti dva skutečně zbožňují; a srdce ho z toho tížilo jako olověné. Ale věren slibu sobě danému obrátil se od nich. Kostky jsou vrženy, řekl si. Pollyanna mu není určena.

Pro Jimmyho nastaly neklidné dny. Neodvážil se nechodit vůbec do domu Harringtonových, aby nikdo nevytušil jeho tajemství. Býti u Pollyanny vůbec bylo teď pro něho trýzní. Bylo mu nepříjemným i mluvit se Sadií Deanovou, protože nemohl zapomenouti, že to byla Sadie Deanová, která mu konečně otevřela oči. U Jamieho nemohl ovšem za těchto okolností teprve hledat útočiště; a tak mu zbývala jen paní Carewová. Paní Carewová však byla jaksi sama hostitelkou a Jimmy nalézal v těch dnech jediné útěchy v její společnosti. Ať byl veselý nebo vážný, dovedla mu vždycky jaksi padnouti do noty; a bylo podivuhodné, jaké vědomosti měla o mostech — o těch mostech, které měl on stavěti. Byla také tak moudrá a plná sympatie, že dovedla vždycky říci pravé slovo. Jednoho dne byl by jí skorem již řekl o té obálce; ale vtom právě je vyrušil John Pendleton, takže to Jimmy neřekl. John Pendleton je teď často vyrušil v nepravou chvíli, pomyslel si někdy Jimmy mrzutě. Ale potom, když si vzpomněl, co pro něho John Pendleton učinil, styděl se za podobné myšlenky.

Ta ‚obálka‘ byla věcí, která se datovala již z dob dětství Jimmyho, a on se o ní nezmínil nikdy nikomu kromě Johna Pendletona, a tomu o ní řekl jen jednou, v době, když ho tento adoptoval. Byla to poněkud velká, bílá obálka, časem odřená a tajemně tlustá, pod velkou červenou pečetí. Dostal ji od svého otce a byl na ní napsán tento pokyn otcovou rukou:

„Mému synovi Jimmyvi. Smí se otevřít teprve v den jeho třicátých narozenin, kromě v případě jeho smrti, kdy má být otevřena ihned.“

Byly chvíle, kdy Jimmy hodně přemýšlel o obsahu této obálky; jindy zase byly doby, že na ni úplně zapomněl. V době, když byl ještě v sirotčinci, bylo jeho největším strachem, aby ji u něho nenašli a nevzali mu ji. V těch dobách ji měl ukrytu pod podšívkou kabátu. V posledních letech ji na radu Johna Pendletona uložili do jeho pokladny.

„Nikdo neví, jakou cenu může mít,“ řekl John Pendleton s úsměvem. „A ostatně bylo zřejmě přáním vašeho otce, abyste ji podržel, a proto bude dobře vyhnout se nebezpečí ztráty.“

„Ne, nechtěl bych ji ztratit,“ odpověděl Jimmy poněkud s vážným úsměvem. „Ale nemyslím, že by měla skutečně nějakou velkou cenu. Ubohý tatínek neměl tehdy nic cenného, pokud vím.“

O této obálce by se byl jednou Jimmy zmínil paní Carewové — kdyby je byl tehdy John Pendleton nevyrušil.

„Ale možná, že je právě dobře, že jsem jí o ní neřekl,“ uvažoval Jimmy později cestou domů. „Mohla by si třeba myslet, že bylo v tatínkově životě něco, co nebylo zcela — správné. A já bych nechtěl, aby si něco takového myslila — o tatínkovi.“

(25)

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

HRA A POLLYANNA

V první polovině září se Carewovi a Sadie Deanová rozloučili a vrátili se do Bostonu. Jakkoli věděla, že jí budou scházeti, oddychla si Pollyanna úlevou, když je vlak unášel z nádraží v Beldingsville. Pollyana by se nebyla nikomu přiznala k tomuto pocitu úlevy a omlouvala se za to sama sobě ve svých myšlenkách.

„Není to tím, že bych je neměla ráda, každého z nich,“ povzdychla dívajíc se za vlakem, jak mizí v záhybu trati. „Je to jen tím — že je mi neustále tolik líto toho ubohého Jamieho; a — a jsem už tím skutečně unavena. Budu už ráda, že se zase vrátím k těm bývalým klidným dnům s Jimmym.“

Pollyanna se však nevrátila k těm klidným dnům s Jimmym. Dny hned po odchodu Carewových byly sice jistě klidné, ale netrávila je s Jimmym. Jimmy přišel k nim teď jen zřídka, a když přišel, nebyl to již ten bývalý Jimmy. Byl zasmušilý, neklidný a zamlklý,

nebo zase tak nervosně veselý a hovorný, že to bylo až podivné a nepříjemné. Brzy poté odejel i on do Bostonu; a pak ho ovšem neviděla vůbec.

Pollyannu překvapovalo, jak velice ho pohřešuje. Bylo rozhodně lepší, když věděla, že je ve městě a že je tedy aspoň nějaká naděje, že by mohl přijít, než byla tato pustá prázdnota jeho jisté nepřítomnosti; a ty jeho podivné přechody ze zasmušilosti do veselí byly lepší než toto naprosté ticho nicoty. Potom se jednoho dne náhle vzpřímila s rozpálenými lícemi a zahanbenýma očima.

„Ale Pollyanno Whittierová," kárala se ostře, „někdo by si mohl myslet, že jsi zamilována do toho Jimmy Beana Pendletona ! Což nedovedeš myslit na nic jiného než na něho ?"

Od té doby přiměla se k tomu, že byla skutečně veselá a čilá a že vypudila toho Jimmy Beana Pendletona z mysli. Náhodou, ačkoli bezděky, jí v tom pomohla teta Polly.

S odjezdem Carewových zmizel také jejich hlavní pramen, příjmu a teta Polly začala si opět naříkati na stav jejich financí.

„Nevím opravdu, Pollyanno, co se s námi stane," bědovala často." Máme sice nějaké úspory z té letní práce a máme také malý příjem ze statku; ale nevím, jak dlouho to potrvá, tak jako to ostatní. Kdybychom tak mohli sehnat nějaké peníze !"

Po jednom takovém smutném bědování spatřila Pollyanna náhodou v jednom časopise vypsání ceny na povídku. Bylo velice vábné. Ceny byly velké a četné. Podmínky byly tam vylíčeny plamennými výrazy. Když je kdo četl, zdálo se mu, že dobýtí ceny je nejsnadnější věcí na světě. Bylo tam ještě zvláštní vybídnutí, které jako by bylo psáno přímo pro Pollyannu.

„Toto je pro vás — který to čtete", čtla tam. „Co na tom, nepsal-li jste dosud nikdy žádnou povídku ? To není důkazem, že byste nedovedl nějakou napsat. Pokuste se o to ! Toť vše. Nelíbilo by se vám získati tři tisíce dolarů ? Dva tisíce ? Jeden tisíc ? Pět set, nebo snad jedno sto ? Proč se tedy nechopíte této příležitosti ?"

„To je právě pro mne !" zvolala Pollyanna tleskajíc rukama. „Jsem tak ráda, že jsem to viděla ! A stojí tam, že i já to dovedu. Myslela jsem si, že bych to dovedla, jen kdybych to zkusila. Řeknu to tetičce, aby si už nedělala takových starostí."

Pollyanna vyskočila a byla již v půli cesty ke dveřím, když jí náhle něco napadlo a ona stanula.

„Ale když všechno uvážím, myslím, že to neudělám. Bude to mnohem hezčí, když ji potom překvapím; a kdybych tak dostala první cenu — !"

Nežli Pollyanna toho večera usnula, přemýšlela, jak naloží s těmi třemi tisíci dolarů.

Pollyanna začala svou povídku psát hned příštího dne. Totiž připravila si s velmi důležitým vzezřením kupu papíru, ořezala si asi šest tužek a usadila se u velkého, staromódního stolu Harringtonových v obývacím pokoji. Když okousala nervosně konce dvou tužek, napsala na čistou bílou stránku před sebou tři slova. Potom si zhluboka vzdychla, odhodila druhou pokaženou tužku a vzala tenkou zelenou s krásnou špičkou. Na tuto špičku pohlížela zamyšleně se mračíc.

„Ach Božínku ! To bych ráda věděla, kde ti lidé berou ty svoje názvy," naříkala si. „Snad bych měla nejdřív napsat povídku a potom teprve hledat vhodný název. Udělám to tak." A hned přeškrtnula ona tři slova a nasadila tužku na papír, aby začala znovu.

Ale nezačala hned. A i když potom začala, byl to patrně špatný začátek, neboť po půlhodině práce nebylo na stránce nic jiného, než spleť přeškrtnutých řádků, mezi nimiž zůstalo jen tu a tam nějaké slovo povídky.

Vtom vstoupila do pokoje teta Polly. Obrátila zarmoucené oči na svou neteř.

„Pollyanno, do čeho ses to zas dala?“ tázala se.

Pollyanna se dala do smíchu a zarděla se jako nějaký vinník.

„To nic není, tetičko. Aspoň se nezdá, že by to něco bylo dosud,“ připustila s lítostivým úsměvem. „A mimo to je to tajemství a nemohu ti to tedy hned říci.“

„Dobrá, dělej si co chceš,“ povzdychla teta Polly. „Ale to ti řeknu hned, že chceš-li něco najít v těch dlužních listinách, které tu pan Hart nechal, je to marné. Já už jsem je sama prohlížela dvakrát.“

„Ne tetičko, to nejsou ty listiny. Je to něco mnohem lepšího než všechny listiny na světě,“ radovala se vítězně Pollyanna obracejíc se opět ke své práci. Před očima Pollyanny náhle vyvstalo zářivé vidění toho, co všecko by mohlo býti, až jí budou patřiti ony tři tisíce.

Ještě druhou půlhodinu Pollyanna psala, škrtala a okusovala své tužky; potom s odvahou poněkud oslabenou, ale ne zničenou, složila svoje papíry a tužky a odešla z pokoje.

„Myslím, že mi to půjde lépe, budu-li o samotě nahoře,“ uvažovala pospíchajíc síní. „Myslila jsem, že bych to měla dělat u psacího stolu — ježto je to vlastně literární práce — ale zdá se, že mi ten psací stůl mnoho nepomohl. Zkusím psát u okna ve svém pokoji.“

Místo u okna se však neukázalo nijak inspirující, soudíme-li podle přeškrťovaných stránek, které vycházely z Pollyanniných rukou; a ke konci druhé půlhodiny poznala Pollyanna náhle, že je čas chystati oběd.

„Inu, jsem beztoho ráda, že už je čas,“ povzdychla si. „Je mi milejší chystat oběd než psát. Ne, že bych to nechtěla dělat; jenže jsem ani netušila, že je to tak hrozná práce — napsat je povídku!“

Po celý příští měsíc pracovala Pollyanna pilně a vytrvale, ale brzy shledala, že „napsat jen povídku“ není tak snadnou věcí. Pollyanna však nebyla taková, aby přiložila ruce k pluhu a pak se ohlížela. Mimo to byla tu ta cena tří tisíc dolarů nebo některá z ostatních, kdyby snad nezískala tu první cenu. Ovšem, i pouhé sto dolarů bylo aspoň něco. Proto psala den po dni, škrtala a přepisovala, až konečně ležela před ní povídka hotová. Potom, nutno doznati, že s jakýmisi obavami, odnesla rukopis k Milly Snowové, aby jej přepsala strojem.

„Čte se to dost dobře — totiž má to smysl,“ uvažovala Pollyanna v pochybnostech, pospíchajíc k domku Snowových; „a je to docela hezká povídka o ohromně milé dívce. Ale bojím se, že je v tom někde nějaká chyba. Aspoň myslím, že bude lépe, nebudu-li příliš spoléhat na tu první cenu; nebudu potom tak příliš zklamána, kdybych dostala některou menší.“

Pollyanna si vždycky vzpomněla na Jimmyho, když šla k Snowovým, ježto u cesty nedaleko jejich domku spatřila před lety po prvé toho opuštěného malého uprchlíka

ze sirotčince. Vzpomněla si na něho i dnes. Potom pozdvihla hrdě hlavu, jako teď obyčejně činila po nějaké vzpomínce na Jimmyho, došla ke dveřím Snowových a zazvonila.

Jako obyčejně byla u nich vřele uvítána a jako obyčejně netrvalo dlouho a mluvily o té hře; v žádném domově v Belldingsville se nehrála ta hra radosti tak horlivě, jako u Snowových.

„Nu, a jak se vám vede ?“ otázala se Pollyanna, když jim oznámila cíl své návštěvy.

„Znamenitě !“ odpověděla radostně Milly Snowová. „To je už třetí práce, kterou jsem tento týden dostala. Ach, slečno Pollyanno, jsem tak ráda, že jste mě přiměla, abych se naučila psát strojem, protože to mohu dělat doma ! A za to všechno mohu děkovat jen vám !“

„To nic není !“ bránila se vesele Pollyanna.

„Ba ano. Předně nebyla bych to dokázala, kdyby nebylo té hry — s matkou se to tak zlepšilo, že jsem měla víc času pro sebe. A potom, hned s počátku jste navrhla to psaní strojem a pomohla jste mi ke koupi stroje. Nepatří-li tedy hlavní zásluha vám, pak už opravdu nevím, komu by patřila !“

Ale Pollyanna se opět bránila. Vtom ji přerušila paní Snowová s vozíku u okna. A paní Snowová mluvila tak vážně a opravdově, že Pollyanna, ač nerada, musela ji vyslechnouti.

„Poslyšte, dítě, myslím, že ani sama nevíte, co všechno jste dokázala. Ale byla bych ráda, kdybyste to věděla. Dnes je ve vašich očích nějaký výraz, který se mi nelíbí, má drahá. Víím, že máte nějaké starosti. Vidím to na vás. A není divu; smrt vašeho strýce, poměry vaší tety, všechno — víc nemusím říkat. Ale něco bych ráda řekla, má drahá, a musíte mi to dovolit, protože nemohu snést ten stín ve vašich očích a chci jej zahnat aspoň trochu tím, že vám řeknu, co jste udělala pro mne, pro naše celé město a pro mnoho lidí všude.“

„**Paní Snowová !**“ bránila se Pollyanna ve skutečných rozpacích.

„Ach, myslím to vážně, a víím co mluvím,“ přikyvovala vítězně paní Snowová. „Předně podívejte se na mne. Vííte přec, že jsem byla takový mrzutý, nařikavý tvor, jemuž se nikdy nelíbilo to, co měl, a toužil vždycky po tom, co neměl. A vy jste mi otevřela oči, když jste mi přinesla ta tři různá jídla, abych měla jistě jedno, po kterém toužím.“

„Ach, paní Snowová, byla jsem opravdu tak — tak drzá ?“ řekla Pollyanna a zarděla se studem.

„To nebyla drzost,“ odpověděla paní Snowová rázně. „Nemínila jste to jako drzost — a v tom je všechen ten rozdíl. Ani jste nedělala kazatele, má drahá. Kdybyste ho byla dělala, nebyla byste mě nikdy přiměla k té hře, ani koho jiného, myslím. Ale přiměla jste mě k ní — a podívejte se, co udělala ze mě a z Milly ! Teď je to se mnou mnohem lepší, když mohu sedět na vozíku a jezdit s ním po podlaze, kam chci. To je velmi dobré, protože si mohu sama posloužit a nejsem tak na obtíž lidem kolem sebe — v tomhle případě naší Milly. A doktor říká, že to všechno udělala ta hra. Pak jsou tu ještě jiní, a je jich hodně přímo zde v městě, o nichž často slyším. Nellie Mahoneyová si zlomila ruku a byla tak ráda, že to není noha, že si z toho nic nedělala. Stará paní Tibbitsová ohluchla, ale je ráda, že neoslepla. Pamatujete se na toho šilhavého Joe, kterému říkají Mrzutý Joe, protože je vždycky v mrzuté náladě. Tomu nebylo nic vhod, asi jako mně.“

Někdo ho naučil té hře a teď je z něho docela jiný člověk. A poslyšte ještě, má drahá. Je to už nejen v našem městě, ale také v jiných. Včera jsem dostala dopis od sestřenice v Massachussets, a tam píše o paní Tom Paysonové, která bydlila před časem zde. Pamatujete se na ně ! Bydlili na cestě k Pendleton Hillu."

„Ano, ano, pamatuji se na ně," zvolala Pollyanna.

„Nuže, ti odjeli téže zimy, když jste byla v sanatoři, odtud do Massachussets, kde bydlí moje sestřenice. Ona je zná dobře. Paní Paysonová prý ji vypravovala o vás, a jak ta vaše hra radosti je uchránila od rozvodu. A teď ji nejen hrají sami, ale naučili jí také jiné lidi, a ti zas učí jiné. Vidíte tedy, má drahá, že nikdo neví, kam až ta hra dojde. Chtěla jsem, abyste to věděla. Myslila jsem, že by to mohlo pomoci — třeba někdy i vám hrát tu hru; nemyslete si, že nepozoruji, má drahá, že je i vám těžké hrát tu svou vlastní hru — někdy."

Pollyanna vstala. Usmívala se, ale když jim podávala ruku na rozloučenou, leskly se v jejích očích slzy.

„Děkuji vám, paní Snowová," řekla nejistým hlasem. „Je to skutečně těžké — někdy; a snad je mi třeba trochu pomoci při mé vlastní hře. Ale teď —" její oči se zajiskřily bývalým veselím — „uvidím-li někdy, že nedovedu tu hru hrát sama, mohu být vždycky aspoň ráda, že ji dovedou hrát jiní !"

Pollyanna kráčela toho odpoledne domů poněkud vážně. Jakkoli jí dojalo, co jí paní Snowová řekla, vyvolalo to v ní také jakýsi smutek. Myslila na tetu Polly — která hrála tak zřídkka; a uvažovala, hrála-li ji také ona sama vždy, když mohla.

„Snad jsem si nedala vždycky takovou práci, abych našla nějakou radostnou stránku na tom, co tetu Polly říká," pomyslela si s jakousi zahanbeností; „a možná, kdybych tu hru hrála sama lépe, tetu Polly by ji hrála také — aspoň trochu. Nedám-li si dobrý pozor, budou všichni ti ostatní hrát mou vlastní hru lépe než já !"

(26)

KAPITOLA DVACÁTAŠESTA

JOHN PENDLETON

Právě týden před vánocemi odeslala Pollyanna svou povídku (teď čistě strojem opsanou) k soutěži. V tom časopise bylo oznámeno, že výsledek soutěže bude oznámen v dubnu a proto se Pollyanna připravila na to dlouhé čekání se svou charakteristickou, filosofickou trpělivostí.

„Jsem skorem ráda, že to bude trvat tak dlouho," řekla si, „protože si aspoň budu moci myslet, že dostanu první, místo nějaké té menší ceny. Bude jen dobře, budu-li si myslet, že ji dostanu, protože dostanu-li ji, budu mít uspokojení, že jsem se tři měsíce zbytečně netrápila. A nedostanu-li ji, aspoň jsem se netrápila předtím; a budu mít radost aspoň z některé menší." Že by nezáskala vůbec žádné ceny, to Pollyanně ani nenapadlo.

Povídka, Milly Snowovou tak krásně strojem opsaná, byla již skorem jako vytištěna — podle Pollyannina mínění.

Vánoce nebyly toho roku šťastnou dobou v domě Harringtonových, přes všecko horlivé úsilí Pollyannino. Teta Polly nechtěla naprosto dovolit, aby se ten den vůbec slavil, a dala tento svůj úmysl tak zřejmě najevo, že jí Pollyanna nesměla dáti ani nejprostší dárek.

Na Štědrý večer přišel na návštěvu pan John Pendleton. Paní Chiltonová se omluvila, ale Pollyanna, naprosto unavena dlouhým dnem s tetou, uvítala ho s radostí. Ale i zde našla komára v jantaru svého uspokojení; neboť John Pendleton přinesl dopis od Jimmyho, a ten dopis byl plný plánů, které spolu s paní Carewovou chystali pro krásnou vánoční slavnost v Domově pracujících dívek; a Pollyanna, ačkoli se styděla přiznati se k tomu sama sobě, nebyla právě v náladě, aby poslouchala o vánočních slavnostech — a ze všech nejméně o Jimmyho slavnostech.

John Pendleton však nechtěl zanechatí tohoto předmětu hovoru, i když dopis přečetli.

„To jsou velké věci !" zvolal, když složil dopis.

„Ano, opravdu; krásné !" řekla Pollyanna, snažíc se mluvit s náležitým nadšením.

„A je to právě dnes večer, že ? Byl bych rád, kdybych to tak mohl vidět."

„Ano," řekla Pollyanna ještě s pečlivějším nadšením.

„Paní Carewová dobře věděla, co dělá, když si vzala Jimmyho na pomoc," smál se Pendleton. „Ale rád bych věděl, co tomu říká Jimmy — dělat Ježíška půl stu dívek najednou !"

„Inu, jistě se mu to bude líbit !" Pollyanna pozdvihla trochu bradu.

„Možná. Ale je to jistě něco jiného, než učit se stavět mosty, to musíte uznat."

„Ach ano."

„Ale vsadím se, že se Jimmy přičiní tak, že ty dívky budou mít večer, jakého dosud nikdy neměly."

„A-ano, ovšem," koktala Pollyanna snažíc se zakrýti to mrzuté chvění hlasu a snažíc se ještě usilovněji, aby neporovnávala ten svůj smutný večer v Beldingsville, kde nemá nikoho jiného než Johna Pendletona, s večerem oněch padesáti dívek v Bostonu — s Jimmym.

Nastala krátká pomlčka, za níž John Pendleton pohlížel snivě do plápolajícího ohně v krbu.

„Ona je obdivuhodná žena — ta paní Carewová," řekl nakonec.

„To opravdu je !" Tentokrát bylo nadšení ve hlase Pollyany pravé.

„Jimmy mi psal už dříve něco o tom, co vykonala pro ty dívky," pokračoval Pendleton, stále pohlížeje do ohně. „Právě v předposledním dopise psal mi hodně o tom a o ní. Psal, že se jí vždycky obdivoval, ale nikdy tolik jako teď, když vidí, jaká skutečně je."

„Ona je milá — to jistě je," prohlásila Pollyanna vřele. „Je milá v každém směru a mám ji ráda."

John Pendleton se náhle pohnul. Obrátil se k Pollyanně s podivně rozmarným pohledem očí.

„Vím to, má drahá. Ostatně jsou snad ještě jiní — kteří ji mají také rádi."

„Pollyannino srdce vynechalo jeden úder. Náhlá myšlenka prolétla jí hlavou s omračující, oslepující silou. **Jimmy** ! Myslí snad John Pendleton, že Jimmy má rád **takto** — paní Carewovou ?

„Myslíte tím —" koktala. Nemohla větu dokončiti.

Pendleton vstal s nervosním trhnutím těla, u něho obvyklým.

„Myslím — ty dívky, ovšem," odpověděl klidně, stále s týmž žertovným úsměvem. „Nemyslíte, že ty všechny dívky — ji mají k smrti rády ?"

Pollyanna řekla „ano, ovšem" a dodala ještě něco vhodného v odpověď na Pendletonovu poslední poznámku. Ale její myšlenky byly ve víru a ponechala Pendletonovi slovo po celou ostatní dobu jeho návštěvy.

Zdálo se, že to není Johnu Pendletonovi nijak proti mysli. Přešel několikrát nervosně po pokoji a usedl pak opět na svoje místo. A když promluvil, bylo to opět o témže předmětu, o paní Carewové.

„Je to divné — o tom jejím Jamieovi, že ? Rád bych věděl, je-li on skutečně jejím synovcem."

Ježto Pollyanna neodpovídala, pokračoval po chvíli mlčením:

„Je to ostatně slušný chlapík. Líbí se mi. Je v něm něco jemného a ryzího. Ona je mu opravdu nakloněna. To je zřejmě vidět ať je už skutečně jejím příbuzným nebo ne."

Nastala další pomlčka a potom řekl John Pendleton lehce změněným hlasem.

„Ale je také divné, když to člověk uváží, že se — zase neprovdala. Je jistě teď — velmi krásná žena. Nemyslíte ?"

„Ano — ano, to opravdu je," odpověděla Pollyanna s velkým spěchem; „je — velmi krásná žena."

Hlas jí při tom vypovídal poněkud službu. Spatřila právě v té chvíli svůj obličej v protějším zrcadle — a Pollyanna podle svého přesvědčení nebyla nikdy ,velmi krásná žena'.

John Pendleton vyjadřoval dále spokojeně své úvahy pohlížeje do ohně. Zdálo se, že mu na tom nijak nezáleží, odpovídá-li mu Pollyanna či ne. Snad ani nevěděl, poslouchá-li ho Pollyanna vůbec. Patrně chtěl se jen dost vymluviti; ale nakonec zdráhavě vstal a rozloučil se.

Již po celou únavnou půlhodinu toužila Pollyanna po tom, aby odešel; ale když odešel, byla by bývala ráda, kdyby byl zůstal. Shledala náhle, že není příjemné býti o samotě — se svými myšlenkami.

Ted' to bylo Pollyanně zcela jasné. Nebylo o tom pochybností. Jimmy má rád paní Carewovou. Proto byl tak zasmušilý a neklidný po jejím odjezdu. Proto přicházel tak zřídka k ní, Pollyanně, své dávné přítelkyni. Proto —

Pollyanně přicházely ted' na mysl nespočetné malé podrobnosti z minulého léta, němí svědkové, které nebylo možno popírat.

A proč by ji také neměl rád ? Paní Carewová je jistě krásná a milá. Je sice starší než Jimmy; ale mladí mužové si již častěji brali mnohem starší ženy, než je ona. A jestliže se milují —

Pollyanna toho večera usnula v pláči.

Ráno se statečně snažila čelit skutečnosti. Se smutným úsměvem pokusila se dokonce vyzkoušet tu hru radosti. Vzpomněla si na to, co jí řekla Nancy před léty: „Jsou-li na světě vůbec nějakí lidé, pro které ta vaše hra radosti není, je to pár rozhněvaných milenců !”

„My sice nejsme ‚rozhněvaní’ a dokonce ne ‚milenci’, pomyslíla si Pollyanna se zarděním, „ale přes to mohu být ráda, že **on** je rád a že **ona** je ráda, jenže —” Ani sama sobě nemohla Pollyanna dokončit tuto větu.

Ježto byla ted' tak jista, že Jimmy a paní Carewová se mají rádi, byla ted' Pollyanna neobyčejně citlivá ke všemu, co posilovalo tuto její víru. A ježto stále po tom slídila, našla to, jak se dalo očekávat. Nejprve v dopisech paní Carewové.

„Vídám se ted' často s vaším přítelem, mladým Pendletonem,” psala paní Carewová jednoho dne; „a líbí se mi den ze dne více. Ale přála bych si — jen ze zvědavosti — abych mohla sledovat až k jeho vzniku ten podivný pocit, že jsem ho už někde viděla.”

Potom se častěji o něm jen nahodile zmínila; a právě tato nahodilost byla pro Pollyannu nejostřejším hrotem; ukazovala totiž neomylně, že Jimmy a Jimmyho přítomnost jsou ted' paní Carewové věci samo sebou se rozumějící. Také s jiných stran nacházela Pollyanna potvrzení svých tušení. John Pendleton ‚stavěl se’ ted' u nich stále častěji a mluvil o Jimmyovi a o tom, co Jimmy dělá; a vždycky se při tom zmínil o paní Carewové a o Jimmyovi, tak neustále byla ta jména na jeho rtech.

Také Sadie Deanová psala a zmiňovala se o Jimmyovi a o tom, jak pomáhá paní Carewové. I Jamie, který také někdy psal, přišel se svou troškou do mlýna, neboť psal jednou:

„Je deset hodin. Sedím tu sám a čekám, až paní Carewová přijde domů. Jsou zase na jednom obvyklém večírku v Domově.”

Jimmy sám psal Pollyanně velmi zřídka; a ona si řekla smutně, že tomu aspoň **může** býti **ráda**.

„Protože nedovede-li psát o ničem **jiném** než o paní Carewové a o těch dívkách, jsem ráda, že nepíše často !” povzdychla si.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

DEN, KDY POLLYANNA NEHRÁLA

Tak mýjela zima den po dni. Měsíce leden a únor uplynuly ve sněhu a v plískanici a březen přišel s vichřicí, která hvízdala a stenala kolem starého domu a zmítala špatně zavřenými okenicemi a vraty takovým skřípáním a vrzáním, že to bylo nanejvýš nepříjemné pro nervy, napjaté beztoho již k prasknutí.

Pollyanně bylo v těch dnech velmi těžko hrát její hru, ale hrála ji vytrvale a statečně. Teta Polly ji nehrála vůbec — což jistě nijak neusnadňovalo Pollyanně hrát ji. Teta Polly byla zasmušilá a sklíčená. K tomu ještě nebylo jí dobře a poddala se hluboké těžkomyšlnosti.

Pollyanna stále spoléhala na onu soutěž o ceny. Slevila však s první ceny na některou menší: Pollyanna napsala již několik povídek a pravidelnost, s jakou se jí vracely ze svých poutí do redakcí časopisů, počínala otřásati její vírou ve spisovatelský úspěch. „To nevadí, mohu být aspoň ráda, že o tom teta Polly neví," řekla si Pollyanna statečně, když obracela v rukou ‚s díky odmítavý dopis', který přišel s další ztroskotavší povídkou. „To jí aspoň nemůže dělat starosti — když o tom neví.

Všechn život Pollyannin se v těch dnech otáčel kolem tety Polly, a je pochybné, uvědomila-li si teta Polly sama, jak náročnou se stala a jak úplně věnuje se její neť jen jí.

Bylo to jednoho zvláště zachmuřeného dne v březnu, když věci dostoupily v jistém smyslu svého vrcholu. Když Pollyanna vstala, pohlédla s povzdechem na oblohu — teta Polly bývala v zamračených dnech zvláště mrzutá. Ale Pollyanna, prozpěvujíc si písničku, která zněla přece jen trochu nuceně, sešla dolů do kuchyně a jala se připravovati snídani.

„Myslím, že udělám topinky s máslem," řekla důvěrně kamnům; „pak snad nebudou tetu Polly tížit — jiné věci tolik."

Za půl hodiny zaklepala na dveře své tety.

„Už vzhůru ? Ach, to je pěkné ! A učesala ses sama ?"

„Nemohla jsem spát. Musela jsem už vstát," povzdychla rozmrzele teta Polly. „Musela jsem se také učesat. Nebyla jsi tady."

„Myslila jsem, že nejsi připravena, tetičko," vysvětlovala spěšně Pollyanna. „Ale to nevadí. Budeš ráda, že jsem tu nebyla, až uvidíš, co jsem dělala."

„Inu, to asi nebudu — dnes jistě ne," mračila se teta Polly umíněně. „Dnes nemůže být nikdo rád. Podívej se na ten déšť ! To už prší tenhle týden třetí den."

„To je pravda — ale víš, že slunce nevypadá nikdy tak krásně, jako po takovém dešti," usmívala se Pollyanna obratně urovnávajíc krajku a stuhu u krku své tety. „A teď už pojď ! Snídaně je hotova. To se podíváš, co jsem pro tebe připravila !"

Teta Polly se však toho rána nenechala uchlácholit ani topinkami s máslem. Nic jí nebylo správné, ba ani ne snesitelné; a Pollyannina trpělivost byla těžce zkoušena při jídle. K dovršení zla bylo shledáno, že střecha nad východním oknem v podkroví teče a postou přišel nepříjemný dopis. Pollyanna, věrna svým zásadám, prohlásila se smíchem, že pokud jde o ni, je ráda, že mají vůbec střechu — která by tekla; a pokud jde o dopis, že jej čekala stejně už asi za týden a že je skutečně ráda, že se už nemusí bát, že přijde. Teď už **nemůže** přijít, protože už **přišel**; a je to aspoň hotovo.

A to, spolu s jinými překážkami, zdrželo obvyklou dopolední práci daleko do odpoledne — což bylo nadmíru protivné metodické tetě Polly, která řídila nejraději svůj život podle tikání hodin.

„Ale Pollyanno, vždyť je už půl čtvrté ! Víš to ?“ zlobila se nakonec. „A tys ještě ani neustlala postele !“

„Ne, má drahá, ale to se ještě udělá. Nestarej se !“

„Ale slyšela jsi, co jsem řekla ? Podívej se na hodiny, dítě ! Vždyť je už půl čtvrté !“

„To sice je, ale to nevadí, tetičko Polly. Můžeme být rády, že ještě nejsou čtyři.“

Teta Polly pohrdavě zafuněla.

„Myslím, že ty dovedeš být ráda,“ poznamenala kousavě.

Pollyanna se zasmála.

„Inu, víš, tetičko, když člověk o tom přemýšlí, vidí, že hodiny jsou věc, která se dovede krásně přizpůsobit. Na to jsem přišla už dávno v sanatoři. Když jsem dělala něco, co se mi líbilo, a nechtěla jsem, aby mi čas rychle utíkal, dívala jsem se na velkou ručičku a tu se mi zdálo, že mám plno času — šel tak pomalu. Jindy, když jsem musela třeba hodinu snášet nějaké bolesti, dívala jsem se na malou vteřinovou ručičku; a tu se mi zdálo, že ten starý Čas uhání ze všech sil, aby mi to dříve uběhlo. Dnes se dívám na hodinovou ručičku, protože nechci, aby mi Čas rychle utíkal. Víš ?“ dodala žertovně a vyběhla z pokoje, nežli měla teta Polly čas odpovědět.

Byl to jistě perný den a večer byla Pollyanna mdlá a unavena. Také to bylo pramenem rozmrzelosti tetě Polly.

„Pro pána, dítě, vždyť jsi už celá vysílená !“ zlobila se. „Nevím opravdu, co si počnem. Vždyť se z toho ještě rozstůněš !“

„Ba ne, tetičko ! Jsem docela zdráva,“ prohlásila Pollyanna klesnuvši s povzdechem na pohovku. „Ale jsem unavena. Jemine, jak je to hezké, sednout si na pohovku ! Jsem vlastně přece jen ráda, že jsem unavena — je to tak hezké odpočinout si potom.“

Teta Polly se k ní obrátila s mrzutým posunkem.

„Ráda — ráda — ráda ! To se rozumí, že jsi ráda, Pollyanno. Ty jsi vždycky něčemu ráda. Jakživa jsem neviděla takové děvče ! Ach ano, já vím, že je to ta hra,“ dodala v odpověď na pohled Pollyannu !. „A je to ovšem velmi dobrá hra; ale myslím, že v tom přece jen trochu přeháníš. To věčné učení, že ,to mohlo být horší‘, mi už jde na nervy, Pollyanno. Na mou čest, byla by to opravdu úleva, kdybys někdy něčemu nebyla ráda !“

„Jakže, tetičko !“ Pollyanna se napolo vzpřímila na pohovce.

„Inu, byla by to. Jen to zkus a uvidíš.“

„Ale tetičko, já —“ Pollyanna se odmlčela a pohlédla zamyšleně na tetu. Podivný výraz se objevil v jejích očích a pozvolný úsměv na jejích rtech. Paní Chiltonová se obrátila ke své práci a neviděla ji tedy; a po chvíli Pollyanna ulehla opět na pohovku nedokončivši svou větu, a onen podivný úsměv byl stále na jejích rtech. Když Pollyanna vstala příštího rána, přšelo opět a severovýchodní vítr dosud hvízdal v komíně. Pollyanna u okna si bezděčně vzdychla; ale skorem ihned se změnil výraz jejího obličeje.

„Ach dobře, jsem ráda —“ Pollyanna si rychle přitiskla ruku na rty. „Pro pána !“ zasmála se tiše a v očích jí jiskřilo. „Já se ještě zapomenu — to vím; a to by pokazilo všechno ! Musím si pamatovat, že nesmím být ničemu ráda — dnes ničemu.“

Pollyanna nedělala toho rána topinky s máslem. Začala vařit snídani a pak zašla do tetina pokoje.

Paní Chiltonová byla dosud v posteli.

„Zas už prší, jako obyčejně,“ poznamenala místo pozdravu.

„Ano, je to hrozné — docela děsné,“ zlobila se Pollyanna. „Tenhle týden prší skorem každý den. To počasí je mi už protivné.“

Teta Polly se k ní obrátila se slabým překvapením v očích, ale Pollyanna byla od ní odvrácena.

„Budeš už vstávat ?“ otázala se poněkud mrzutě.

„Inu ano,“ řekla teta Polly, stále s oním překvapením v očích. „Co je, Pollyanno ? Jsi snad nějak příliš unavena ?“

„Ano, jsem dnes unavena. Nespala jsem dobře. To je mi protivné, když nemohu spát. Pronásleduje mě starost za starostí, když se v noci probudím.“

„Ach, to já znám,“ zlobila se teta Polly. „Sama jsem od dvou hodin nezamhouřila ani oka. A k tomu ta střecha ! Jak ji budeme moci dát spravit, nepřestane-li vůbec pršet ? Byla jsi na půdě a vylila jsi ta vědra ?“

„Ano — a musela jsem jich tam dát ještě víc. Je tam nová díra, trochu výš.“

„Nová díra ! Ta střecha bude samá díra !“

Pollyanna otevřela rty. Byla by již skorem řekla: „Inu, mužem být aspoň rády, že to dáme všechno spravit najednou,“ když se náhle rozpomněla a řekla místo toho rozmrzele:

„Zdá se, že už bude, tetičko. Vypadá to tak už teď. Ta střecha se nás už nazlobila dost, a já už toho mám až po krk !“ Odvracejíc stále obličej Pollyanna se obrátila a vyšla netečně z pokoje.

„Je to tak k smíchu a tak — tak těžké, že se bojím, že to pokazím,“ řekla starostlivě, když pospíchala po schodech dolů do kuchyně.

Teta Polly ve své ložnici dívala se za ní očima, v nichž se jevil stále jakýsi zmatek.

Do šesti hodin toho večera teta Polly mnohokrát pohlédla na Pollyannu s překvapením a s otázkou v očích. Pollyanně se nic nedařilo. Oheň nechtěl hořeti, vítr shodil už po třetí

jednu okenici a ve střeše byla objevena třetí trhlina. Pošta přinesla Pollyanně dopis, nad kterým se rozplakala (ačkoli na všecko vyptávání tety Polly nechtěla říci proč). Ani oběd se nedařil a odpoledne se udály nesčetné věci, které vyvolaly podrážděné, zoufalé poznámky Pollyanniny.

Teprve v druhé půli dne počínalo jakési tušení nahrazovati zmateně tázavý výraz v očích tety Polly. Pozorovala-li to Pollyanna, nedala toho na sobě znáti. Jistě to však nijak nezmírnilo její podrážděnost a nespokojenost. Ale již dávno před šestou hodinou tušení v očích tety Polly se změnilo v přesvědčení a to zahnilo úplně onen zmateně tázavý výraz. Ku podivu však objevil se v jejím obličeji ještě jiný výraz, a to skutečně veselý.

Nakonec, po nějakém zvláště zarmouceném postěžování Pollyanny, zvedla teta Polly ruce zpola se smějíc, zpola se zoufale tváříc.

„Už dost, už dost, dítě ! Vzdávám se. Přiznávám, že jsem poražena ve vlastní hře. Můžeš být — tomu ráda, chceš-li," dodala s chmurným úsměvem.

„Vím, tetičko, ale řekla jsi — —" ozvala se Pollyanna se strojenou vážností.

„Ano, ano, ale už to neřeknu nikdy," přerušila ji teta Polly důrazně. „Pro pána, ale byl to dnes den ! Nechtěla bych zažít ještě jeden takový." Odmlčela se, zarděla se trochu a pak pokračovala zřejmě váhavě: „A k tomu — musím se přiznat, že jsem sama nehrála tu hru — příliš dobře v poslední době; ale teď už — se o to pokusím — Kde mám ten kapesník ?" zvolala rychle hledajíc ve svých šatech.

Pollyanna vyskočila a přistoupila k tetě.

„Ach, tetičko Polly, ale nemyslila jsem to — byl to jen — žert," domlouvala jí stísněně. „Nenapadlo mi ani, že by sis to mohla vykládat **takhle.**"

„To je jisté, žes to tak nemyslila," odvětila teta Polly se vši trpkostí mrzuté, přemáhající se ženy, které se protiví citové scéně a která se ze všeho nejvíc bojí, aby nedala najevo, že je dojata. „Myslíš, že nevím, jak jsi to mínila ? Kdybych si mysllila, žes mě tím chtěla dát nějaké naučení, já bych — já bych —" ale silné, mladé paže Pollyanniny ji pevně objaly, takže nemohla svou větu dokončiti.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

JIMMY A JAMIE

Pollyanna nebyla jediným člověkem, který shledával onu zimu krušnou. V Bostonu Jimmy Pendleton, ačkoli byl horlivě zaměstnán svou prací, shledával, že nic nemůže zahnati z jeho mysli vzpomínku na jistý pár smějících se modrých očí a na jistý milovaný, veselý hlas.

Jimmy si řekl, že kdyby nebylo paní Carewové a toho, že jí může v něčem prospěti, jeho život by neměl ceny. Ale ani u paní Carewové naň nečekala jen samá radost, neboť byl tu vždycky Jamie; a Jamie budil vzpomínky na Pollyannu — smutné vzpomínky.

Ježto byl plně přesvědčen, že Jamie a Pollyanna jsou si vzájemně nakloněni, jakož že on sám je zavázán ctí státi stranou a poskytnouti plnou možnost nebohému Jamieovi, nenapadlo mu ani, aby věc blíže vyšetřil. O Pollyanně jen nerad mluvil i slyšel. Věděl, že Jamie i paní Carewová mají od ní zprávy; a když o ní mluvili, nutil se poslouchati, ačkoli mu při tom srdce bolelo. Jak jen mu bylo možno, začal hned mluvit o něčem jiném, a svoje dopisy jí omezoval co nejvíce počtem i rozsahem. Pro Jimmyho byla totiž Pollyanna jen pramenem bolesti a sklíčenosti; byl rád, když nadešel čas jeho odjezdu z Beldingsville na další studia do Bostonu; shledal, že je mu jen trýzní býti tak blízko Pollyanny a přec zase tak daleko od ní.

V Bostonu se pustil se vši horečností neklidné mysli, hledaje rozptýlení a zapomnění, do provádění plánů paní Carewové ve prospěch jejích milovaných pracujících dívek, a tomu věnoval všecken volný čas po studiích, k velké radosti a vděčnosti paní Carewové.

Tak minula Jimmyovi zima a nadešlo jaro — radostné, kvetoucí jaro s jemnými vánky, tichými dešťíky a něžnými zelenými pupeny, které se rozvíjely vbujný květ a vůni. Pro Jimmyho bylo to však vším jiným než radostným jarem, neboť v jeho srdci vládla stále zasmušilá zima nespokojenosti.

„Kdyby se už raději domluvili a ohlásili zasnoubení," říkal si teď stále častěji Jimmy. „Kdybych aspoň **věděl** něco jistého, myslím, že bych to snáze nesl."

Tu jednoho dne ke konci dubna se mu to jeho přání vyplnilo — aspoň zčásti: dověděl se „něco jistého".

Bylo deset hodin v sobotu dopoledne, když ho Mary u paní Carewové uvedla do hudebního pokoje a hlásila mu: „Řeknu paní Carewové, že jste zde, pane. Ona vás čeká, myslím."

V hudebním pokoji se Jimmy zmateně zarazil, když spatřil Jamieho sedícího u piana s pažemi položenými na klávesnici a s hlavou na pažích. Pendleton se obrátil, aby tiše zmizel, když Jamie zvedl hlavu a obrátil k němu zardělé líce a horečně svítící oči.

„Jakže, Carewe," koktal užasle Pendleton, stalo se — něco ?"

„Stalo se ! Stalo se !" zvolal chromý mladík zvednuv obě ruce. Pendleton teď viděl, že drží v každé dopis. „Všecko se stalo ! Neřekl byste to sám, kdybyste byl býval po celý

svůj život ve vězení a pak náhle jste spatřil, že se jeho brány dokořán otevřely ? Neřekl byste to, kdybyste mohl teď každou chvíli požádat o ruku dívky, kterou máte rád ? Neřekl byste to, kdyby — ale poslyšte ! Myslíte snad, že jsem se zbláznil, ale není tomu tak. Ačkoli trochu snad přece, aspoň radostí. Rád bych vám to řekl. Smím ? Musím to někomu říci !"

Pendleton zvedl hlavu. Bylo to, jakoby se bezděky připravoval na nějakou ránu. Zbledl trochu; ale jeho hlas byl zcela pevný, když promluvil.

„To jistě smíte, starý brachu. Budu poslouchat rád."

Carew však nečekal skorem ani na svolení. Promluvil rychle, stále poněkud nesouvisle.

„Pro vás by to ovšem neznamenal mnoho. Vy máte zdravé nohy a volnost. Máte svoje tužby a mosty. Ale já — pro mne je to vším. Je to možnost žít jako muž a pracovat jako muž — i když to nejsou hráze a mosty. Je to něco — a je to něco, co jsem teď dokázal, že dovedu ! Poslyšte ! V tomto dopise je zpráva, že jedna moje povídka získala první cenu v soutěži — tři tisíce dolarů. V tomhle zase jedno velké nakladatelství přijímá lichotivým nadšením rukopis mé první knihy k vydání. A oba přišly — dnes ráno. Je tedy nějaký div, že radostí blázním ?"

„Ne ! Ne, to jistě ne ! Gratuluji vám, Carewe, z celého srdce," zvolal Jimmy vřele.

„Děkuji vám — a můžete mi právem gratulovat. Uvažte jen co to pro mne znamená, mohu-li se stát znenáhla samostatným jako muž ! Uvažte, co to znamená, může-li být jednoho dne paní Carewová ráda a hrdá na to, že poskytla chudému hochovi místa ve svém domě i srdci ! Uvažte, co to znamená pro mne, mohu-li říci dívce, kterou mám rád, že ji mám rád !"

„Ano — opravdu, starý brachu," promluvil Jimmy pevně, ačkoli teď silně zbledl.

„Ovšem, snad bych to neměl dělat ještě teď," pokračoval Jamie a rychlý mráček zakryl radostnou září v jeho obličeji. „Jsem stále přivázan k — těmhle." Poklepal rukou na berly vedle sebe. „Nemohu ovšem zapomenout na ten den Ioni v létě v lesích, když jsem viděl Pollyannu — vím, že tu bude vždycky možnost, že uvidím v nebezpečí dívku, kterou mám rád, a že ji nebudu moci zachránit."

„Ale Carewe —" ozval se chraptivě Jimmy.

Carew zvedl rázně ruku.

„Vím, co chcete říci. Ale neříkejte to. Vy toho nemůžete pochopit. Vy nejste přivázan ke dvěma holím. Vy jste zachraňoval a ne já. Tenkrát mi napadlo, že to bude tak vždycky se mnou a se Sadií. Budu muset stát stranou a dívat se na to, jak jiní —"

„Se **Sadií !**" zvolal rychle Jimmy.

„Ano. Se Sadií Deanovou. Zdá se, že vás to překvapuje. Což jste to nevěděl ? Což jste to netušil — co cítím k Sadii ?" zvolal Jamie. „Což jsem to tedy dovedl tak dobře tajit ? Snažil jsem se o to, ale —" ukončil větu mdlým úsměvem a zpola zoufalým posunkem.

„Inu, dovedl jste to jistě dobře tajit, aspoň přede mnou," zvolal vesele Jimmy. Barva se mu vrátila opět do obličeje v prudké vlně a jeho oči se náhle rozjasnily. „Je to tedy Sadie Deanová."

Dobrá ! Gratuluji vám tedy ještě jednou, to jistě, to jistě, jak říká Nancy." Jimmy teď takřka žvanil radostí a rozčilením, tak velká a důkladná byla reakce, která se v něm udála po objevu, že je to Sadie a ne Pollyanna, kterou má Jamie rád. Jamie se zarděl a zavrtěl trochu hlavou.

„Negratulujte mi — dosud. Víte, nepromluvil jsem ještě — s ní. Ale myslím, že to musí zvědět. Myslil jsem, že to ví každý. Prosím vás, kdo jste myslil, že je to, když ne — Sadie ?”

Jimmy zaváhal. Potom to trochu kvapně řekl:

„Inu, myslil jsem na — Pollyannu.”

Jamie se usmál.

„Pollyanna je půvabná dívka a mám ji rád — ale ne takto, a ona jistě také ne. A mimo to myslím, že je tu ještě někdo jiný, který by do toho měl co mluvit — nemyslíte ?”

Jimmy se zarděl jako šťastný, ostýchavý hoch.

„Myslíte ?” otázal se snaže se mluvit co možná lhostejně.

„John Pendleton.”

„**John Pendleton !**” zvolal prudce Jimmy.

„Co je o Johnu Pendletonovi ?” otázal se nějaký nový hlas a paní Carewová přistoupila k nim s úsměvem.

Jimmy, kolem něhož se svět během pěti minut po druhé rozpadl v trosky, vzpomatoval se jen na několik tichých slov pozdravu. Ale Jamie se obrátil s vítězným vzezřením jistoty. www.vesmirni-lide.cz

„Nic zvláštního — řekl jsem jen, že by snad John Pendleton měl do toho co mluvit, kdyby Pollyanna měla ráda někoho — jiného než on.”

„**Pollyanna ! John Pendleton !**” Paní Carewová usedla náhle na nejbližší židli. Kdyby ti dva muži před ní nebyli bývali tak hluboce zabráněni do vlastních věcí, byli by snad pozorovali, že se rtů paní Carewové zmizel úsměv a že se v jejích očích objevil podivný výraz, jakoby skorem strachu.

„Ovšem,” tvrdil Jamie. „Což jste byli loni v létě oba slepí ? Což nebyl skorem stále u ní ?”

„Inu, mylela jsem, že byl — u nás všech,” řekla poněkud mdle paní Carewová.

„Ale ne tolik, jako u Pollyanny,” stál na svém Jamie. „A k tomu zapomněli jste už, jak toho dne, když jsme mluvili o ženění Johna Pendletona, Pollyanna se zarděla a vypravila nakonec ze sebe, že on pomýšlel na ženění — kdysi. Nuže, napadlo mi hned, že je asi **něco** mezi nimi. Nepamatujete se na to ?”

„A-ano, myslím, že se pamatuji —když jsi to teď připomněl,” řekla tiše paní Carewová. „Ale — zapomněla jsem na to.”

„Ale to bych mohl vysvětlit,” ozval se Jimmy, navlhčiv své suché rty jazykem. „John Pendleton **měl** kdysi nějaký milostný poměr, ale to bylo k matce Pollyanny.”

„K matce Pollyanny !" zvolaly překvapeně dva hlasy.

„Ano. Měl ji rád před lety, ale ona o něho nestála, jak jsem slyšel. Měla někoho jiného — kněze, a vzala si ho potom — a to byl Pollyannin otec."

„Ach !" vydechla paní Carewová nahnuvši se na židli náhle vpřed. „A proto on — se nikdy neoženil ?"

„Ano," potvrdil Jimmy. „Vidíte tedy, že není nic na tom — že by měl rád Pollyannu. Byla to její matka."

„Myslím naopak, že by to potvrzovalo tu myšlenku," prohlásil Jamie pokyvuje hlavou. „Myslím, že je tím pravděpodobnější. Poslyšte ! Měl kdysi rád matku. Nedostal ji. Co je přirozenější, než že má teď rád dceru — a že si ji získal ?"

„Ach, Jamie, ty nenapravitelný strůjce pletek !" kárala ho paní Carewová s nervosním smíchem. „Tohle není žádný desetipen-nyový román. Je to skutečný život. Ona je pro něho příliš mladá. Měl by si vzít nějakou ženu a ne mladou dívku — totiž ožení-li se vůbec, myslím," opravila se zarděvši se náhle.

„Snad; ale což, když se náhodou zamiluje do **dívky ?**" stál tvrdošíjně na svém Jamie. „A jen uvažte všechno. Dostali jste jediný dopis od ní, v němž by nebyla psala o něm ? A **víte** také, že **on** vždycky píše o Pollyanně ve svých dopisech."

Paní Carewová náhle vstala.

„Ano, vím to," řekla s podivným posunkem, jako by odmítala něco nemilého. „Ale — —"nedokončila svou větu a po chvíli odešla z pokoje.

Když se po pěti minutách vrátila, shledala k svému překvapení, že Jimmy již odešel.

„Jak, myslila jsem přece, že půjde s námi na ten piknik dívek !" zvolala.

„Já také," mračil se Jamie. „Ale on hned potom začal něco vykládat nebo se omlouvat, že má něco neočekávaného a že musí odjet, a že nám přišel jen říci, že nemůže jít s námi. Aspoň zmizel, nežli jsem se nadál. Myslím," Jamieho obličej opět zářil, „že ani nevím dobře, co říkal. Měl jsem něco jiného, nač myslet." A předložil jí vítězoslavně ony dva dopisy, které držel stále v ruce.

„Ach, Jamie !" zvolala paní Carewová, když oba dopisy přečetla. „Jak jsem hrdá na tebe !" Potom se jí náhle zalily oči slzami, když spatřila výraz nevýslovné radosti, který zářil v Jamieho obličej.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

JIMMY A JOHN

Byl to rázně odhodlaný mladík, který vystoupil oné soboty pozdě večer z vlaku na nádraží v Beldingsville. A byl to ještě odhodlanější mladý muž, který kráčet příštího dopoledne před desátou ulicemi v nedělní klid pohříženými a stoupal do vrchu k domu Harringtonových. Když zahlédl známý pletenec světlých vlasů na hlavě pěkného držení, která právě zmizela ve dveřích besídky, onen mladý muž zanechal konvenčních předních schodů a zvonku u dveří, přešel přes trávník a kráčet zahradní pěšinou, až se octl tváří v tvář majetnici onoho světlého pletence vlasů.

„Jimmy !" zvolala užasle Pollyanna, couvnuvši před ním. „Odkud jste se tu vzal ?"

„Z Bostonu. Včera večer. Musím s vámi mluvit, Pollyanno." „Mluvit — se mnou ?" Pollyanna se zřejmě snažila nabýti času, aby se mohla vzpamatovati. Jimmy jí připadal tak velký, silný a **milý** ve dveřích besídky, že se bála, aby její oči neprozradily její obdiv, ne-li ještě něco většího.

„Ano, Pollyanno; chtěl jsem — totiž myslil jsem — tj. bál jsem se — — Ach, k čertu s tím vším, Pollyanno, nebudu takhle zbytečně okolkovat. Promluvím přímo k věci. Je to tohle. Stál jsem dosud stranou, ale teď už nebudu. Teď už nejde o správnost. On není chromý jako Jamie. Má nohy, ruce a hlavu jako já a vyhraje-li, musí vyhrát poctivým bojem. **Já** mám také nějaké právo !

Pollyanna zírala užasle.

„Jimmy Beane Pendletone, o čem to pro Boha mluvíte ?" řekla.

Mladík se zahanbeně usmál.

„Není divu, že to nepoznáte. Nebylo to právě jasné, že ? Ale myslím, že až do včerejška jsem sám do toho neviděl jasně — až jsem se to dověděl od Jamieho."

„Dověděl — od Jamieho !"

„Ano. Začalo to s tou cenou. Víte, on právě vyhrál nějakou cenu a —"

„Ach, to vím," přerušila ho horlivě Pollyanna. „A že to bylo krásné ! Považte jen — první cenu — tři tisíce dolarů ! Psala jsem mu včera večer. Když jsem tam viděla jeho jméno a poznala jsem, že je to Jamie — **náš Jamie** — byla jsem tak rozčilená, že jsem docela zapomněla hledat také **svoje** jméno, a i když jsem nemohla najít svoje vůbec a poznala jsem, že jsem nezískala žádnou — totiž byla jsem tak rozčilená a měla jsem takovou radost z Jamieho, že jsem — zapomněla — hm — na všechno ostatní," opravila se Pollyanna vrhnuvši znepokojený pohled na obličej Jimmyho a horečně se snažíc zakrýtí své částečné přiznání.

Jimmy byl však tak zabrán do vlastního problému, že si nepovšiml jejího.

„Ano, ano, bylo to jistě hezké. Jsem rád, že ji získal. Ale Pollyanno, mám na mysli to, co řekl **potom**. Víte, až do té chvíle jsem myslel, že — že on stojí — že vy stojíte — o sebe, myslím; a —"

„Vy jste myslel, že Jamie a já o sebe stojíme ?" zvolala Pollyanna, do jejíž tváře se teď vloudil plachý ruměnek. „Ale Jimmy, to je Sadie Deanová. Byla to vždycky Sadie Deanová. On mluvil se mnou o ní po celé hodiny. Myslím, že ona ho má také ráda."

„Dobrá. Doufejme, že ho má ráda; ale víte, nevěděl jsem to. Myslel jsem, že je to Jamie — a vy. A myslel jsem, protože on je chromý, že by nebylo ode mne správné, kdybych — kdybych byl zůstal u vás a snažil se získat vás sám."

Pollyanna se náhle sehnula a zvedla list u svých nohou. Když potom vstala, měla obličej odvrácený.

„Člověk nemůže — nemůže cítit, že jedná správně, soupeří-li s hochem, který je v nevýhodě od začátku. A proto jsem — proto jsem ustoupil stranou a ponechal mu jeho možnost; ačkoli mi při tom div srdce nepukalo, dívenko. To je pravda ! A tu včera ráno jsem se to dověděl. A dověděl jsem se ještě něco. Jamie řekl, že — že je v tom ještě někdo. Ale k vůli němu neustoupím stranou, Pollyanno. Nemohu — ani po tom všem, co pro mne udělal. John Pendleton je muž a má dvě celé nohy k tomu zápasu. Bude muset zápasit. Stojíte-li o něho — stojíte-li opravdu o něho —"

Ale Pollyanna se obrátila se zděšenýma očima.

„**John Pendleton !** Jimmy, co tím myslíte ? Co to říkáte — o Johnu Pendletonovi ?"

Velká radost zazářila v Jimmyho obličeji. Napřáhl obě ruce.

„Vy tedy nestojíte — ne ! Vidím to na vašich očích, že — o něho nestojíte !"

Pollyanna ucouvla. Byla bledá a chvěla se.

„Jimmy, co tím myslíte ? Co tím myslíte ?" volala žalostně.

„Myslím — že nestojíte o strýce Johna. Nerozumíte ? Jamie říká, že o něho stojíte a že aspoň on stojí o vás. A potom jsem se začal domnívat — že snad on o vás stojí; a potom ta vaše matka —"

Pollyanna tiše zastenala a zakryla si obličej rukama. Jimmy k ní přistoupil a objal ji rukou kolem ramen; ale ona opět od něho ucouvla.

„Pollyanno, dívenko, nebudte taková ! To mě umučí," domlouval jí. „Což nestojíte o mne — ani trochu ? Je tomu snad tak, a vy mi to nechcete říci ?"

Spustila ruce od obličeje a pohlédla na něho. V jejích očích byl pronásledovaný pohled nějakého zaskočeného divokého tvora.

„Jimmy, vy myslíte — že on o mne stojí — takhle ?" tázala se šeptem.

Jimmy pohodil netrpělivě hlavou.

„Na tom nezáleží, Pollyanno — teď. Nevím to. Jak bych to mohl vědět ? Ale má drahá, o to teď nejde. Záleží jen na vás. Ne-stojíte-li **vy** o něho a chcete-li mi poskytnouti možnost, jen trochu možnosti, abych si mohl získati vaší náklonnosti —" chopil ji za ruku a chtěl ji k sobě přitáhnouti.

„Ne, ne, Jimmy, já nesmím ! Nemohu !" Odstrkovala ho oběma dlaněmi od sebe.

„Pollyanno, snad nechcete říci, že o něho **stojíte ?**" Jimmy zbledl.

„Ne, ne; opravdu — ne tak," řekla Pollyanna. „Ale což to nechápete ? Stojí-li on o mne, budu muset — se tomu nějak naučit."

„**Pollyanno !**"

„Ne, ne ! Nedívejte se na mne takhle, Jimmy !"

„Chcete snad říci, že byste si ho vzala, Pollyanno ?"

„Ach ne — totiž — inu — hm — a-ano, myslím, že ano," připouštěla Pollyanna tichým hlasem.

„Pollyanno, to neuděláte ! Nemůžete ! Pollyanno, to by — to by mi rvalo srdce !"

Pollyanna tiše zavzlykala. Zakryla opět obličej rukama. Chvíli vzlykala dušeně potom se smutným posunkem zvedla hlavu a pohlédla přímo do ztrápených, vyčítavých očí Jimmyho.

„Vím to, vím to," mluvila zoufale. Rve to moje srdce také. Ale budu to muset udělat. Rvalo by to vaše srdce, rvalo by to moje — ale nesmí to rvát jeho srdce !"

Jimmy zvedl hlavu. Z jeho očí vyšlehl náhlý oheň. V jeho celém vzezření udála se rychlá, podivuhodná změna. S něžným, vítězným zvoláním uchopil Pollyannu do náruče a přitiskl ji k sobě.

„Teď už vím, že o mne stojíte !" zašeptal jí. „Řekla jste, že to rve také vaše srdce. Myslíte, že bych se vás vzdal teď pro někoho jiného na světě ? Ach, má drahá, chápete špatně takovou lásku, jako je moje, myslíte-li, že bych se vás vzdal teď. Pollyanno, řekněte, že mě máte ráda — řekněte to svými vlastními milými rty !"

Chvíli zůstala Pollyanna bez odporu v jeho divoce něžném objetí; potom s povzdechem, který zněl zpola jako uspokojení, zpola jako odříkání, začala se od něho odtahovati.

„Ano, Jimmy, mám vás ráda." Jimmyho paže se sevřely a byly by ji opět k němu přitáhly; ale cosi v obličejí dívky tomu zabránilo. „Mám vás ze srdce ráda. Ale nemohla bych být šťastna s vámi, kdybych cítila, že — Jimmy, což to nenahlížíte, můj milý ? Nejdříve budu muset vědět — že jsem volná."

„To je pošetilost, Pollyanno ! To se přece rozumí, že jste volná !" Jimmyho oči byly teď opět vzdorné.

Pollyanna zavrtěla hlavou.

„Nejsem, dokud tohle nade mnou visí, Jimmy. Což to nechápete ? Byla to moje matka před léty, která mu zkrušila srdce — moje matka. A jen proto žil po všechna ta léta opuštěným, smutným životem. Kdyby teď přišel a požádal mě, abych to napravila, **musela** bych to udělat, Jimmy. **Musela** bych. Nemohla bych ho odmítnout ! Což to nechápete ?"

Ale Jimmy toho nechápal; nemohl to pochopit, ačkoli mu Pollyanna dlouho domlouvala. Ale také Pollyanna stála na svém, ačkoli tak mile a smutně, že Jimmy si přes svou bolest a hněv připadal jako utěšitel.

„Jimmy, můj milý," řekla nakonec Pollyanna," budeme muset čekat. Víc nemohu teď říci. Doufám, že on o mne nestojí; a — věřím, že je tomu tak. Ale musím to vědět. Musím být jista. Budeme muset počkat trochu, až to vyzvíme, Jimmy — až to vyzvíme !"

A tomu plánu se musel Jimmy podrobiti, ačkoli s těžkým a vzdorným srdcem.

„Dobrá, dívkenko, bude tedy, jak říkáte," svolil zoufale. „Ale jistě nebylo dosud na světě muže, který by musel čekat, až dívka, kterou má rád **a která má ráda jeho**, vyzví, že ji jiný muž nechce !"

„Vím to; ale dosud nebyl také jiný muž, který toužil po její matce," povzdechla Pollyanna a její obličej byl stažen v starostlivé zamračení.

„Dobrá, pojedu tedy zpět do Bostonu," svoloval Jimmy, ač nerad. „Ale nemyslete si, že se vás vzdám -protože to není pravda. A nevzdám se vás nikdy, dokud jen budu vědět, že o mne stojíte, můj miláčku !" dodal s pohledem, který ji zahnal rychle na ústup, z dosahu jeho paží.

(30)

KAPITOLA TŘICÁTÁ

JOHN PENDLETON PONECHÁ POLLYANNĚ SVOBODU

Jimmy odejel večer do Bostonu ve stavu, který byl trýznivou směsí štěstí, naděje, zoufalství a vzpoury. Opouštěl dívku, jejíž stav byl sotva méně závidění hodný; neboť Pollyanna, nevýslovně šťastná vědomím Jimmyho lásky k sobě, byla při tom zoufale vyděšena pomyšlením na možnou lásku Johna Pendletona, takže nebylo u ní jediného záchranného radosti, který by nebyl následován bolestí strachu.

Na štěstí pro všechny, jichž se to týkalo, netrval tento stav věcí dlouho; neboť John Pendleton, v jehož ruku spočíval klíč k situaci, za necelý týden po spěšné návštěvě Jimmyho otočil klíčem v zámku a otevřel dveře volnosti.

John Pendleton přišel ve čtvrtek pozdě odpoledne na návštěvu k Pollyanně. Také on, jako Jimmy, spatřil Pollyannu v zahradě a zamířil přímo k ní.

Pollyanna spatřivši ho cítila, že jí srdce poklesá.

„Už je to tu — už je to tu !" pomyslí si se zachvěním a bezděčně se obrátila, jako by chtěla utéci.

„Počkejte chvíli, Pollyanno, prosím vás," zavolal zrychliv krok. „Chtěl jsem mluvit právě s vámi. Nemohli bychom zajít sem ?" řekl ukazuje na besídku. „Rád bych s vámi promluvil — o něčem."

„A-ano, ovšem," koktala Pollyanna s nucenou veselostí. Věděla, že se zardívá, a byla by si tolik přála, aby se právě v té chvíli nereděla. Nebylo také žádným ulehčením, že si zvolil besídku za místo rozmluvy. Ta besídka byla teď Pollyanně posvátnou jistými milými

vzpomínkami na Jimmyho. „A když si vzpomenu, že se to má stát zde — právě zde !“ zachvěla se. Ale nahlas řekla, stále vesele: „Dnes je krásný večer, že ?“

John Pendleton neodpověděl. Zašel do besídky a usedl na lavičku nečekaje ani až usedne Pollyanna — což bylo u něho nanejvýš neobvyklým počínáním. Pollyanna, vrhnuvši nervosní pohled na jeho obličej, shledala jej tak nápadně podobným onomu přísnému, trpkému obličej, na který se pamatovala z dětství, že mimoděk dušeně vykřikla.

John Pendleton toho neslyšel. Seděl zabrán zasmušile v přemýšlení. Nakonec zvedl hlavu a pohlédl vážně do zaražených očí Pollyanny.

„Pollyanno !“

„Ano, pane Pendletone.“

„Pamatujete se, jaký jsem byl, když jste mne před lety po první poznala ?“

„A-ano, myslím.“

„Byl jsem rozkošně příjemný druh člověka že ?“

Ačkoli byla v takových úzkostech, Pollyanna se mdle usmála.

„Já — mně jste se líbil, pane.“ Teprve když pronesla tato slova, uvědomila si, jak znějí. Snažila se tedy rychle je odvolat nebo opravit a byla by již skorem řekla: „Totiž chtěla jsem říci, líbil jste se mi tehdy !“, když se vzpomatovala ještě včas; to by jistě nebylo věc napravilo ! Vyčkávala tedy se strachem příštích slov Johna Pendletona. Ten také promluvil skorem ihned.

„Vím to— Bůh vám to odplatí ! A to právě mě zachránilo. Nevím, Pollyanno, dovedu-li kdy vám vyložit, co vlastně ta vaše dětská důvěra a záliba pro mne učinila.“

Pollyanna koktala nějakou zmatenou námitku; ale on ji s úsměvem přerušil.

„Ano, je tomu tak ! Byla jste to jen vy a nikdo jiný. Nevím, pamatujete-li se ještě na něco,“ pokračoval po chvíli mlčení, za níž Pollyanna pohlížela potají, ale toužebně ke dveřím. „Nevím, pamatujete-li se, jak jsem vám jednou řekl, že nic než ruka a srdce ženy, nebo přítomnost dítěte činí dům domovem.“

Pollyanna cítila, jak se jí krev žene do tváří.

„A-ano, ne — totiž ano, pamatuji se na to,“ zakoktala; „ale myslím, že tomu není tak vždycky. Myslím — totiž jsem jista, že váš domov je teď — je milý a hezký, a —“

„Ale vždyť mluvím právě o svém domově, dítě,“ přerušil ji netrpělivě. „Pollyanno, vy víte, v jaký domov jsem kdysi doufal, a jak ty moje naděje byly zmařeny. Nemyslete si, má drahá, že to mám vaší matce za zlé. Není tomu tak. Ona jen poslouchala své srdce, což bylo správné; a volila ostatně dobře, jak dokazuje ta pustina, kterou jsem udělal ze svého života následkem toho zklamání. Ale není to podivné Pollyanno,“ dodal John Pendleton něžným hlasem, „že by to měla být malá ručka její vlastní dcery, která mne nakonec dovedla na stezku štěstí ?“

Pollyanna si v úzkostech navlhčila jazykem rty.

„Ach pane Pendletone, já — já —“

Pendleton opět odmítl její námitky úsměvem.

„Ano, byla to vaše ruka, Pollyanno, před lety — vy a ta vaše hra radosti.“

„Ach !" oddychla si Pollyanna zřejmou úlevou. Hrůza v jejích očích zvolna mizela.

„A tak po všechna ta léta se ze mne znenáhla stával jiný člověk, Pollyanno. Ale v jedné věci jsem se nezměnil, má drahá.“ Odmlčel se, pohlédl stranou a pak se opět zadíval vážně něžnými očima do jejího obličeje. „Jsem stále přesvědčen, že je to ruka a srdce ženy, nebo přítomnost dítěte, která činí domov domovem.“

„Ano; a-ale teď už má-máte přítomnost dítěte,“ promluvila Pollyanna a hrůza se opět objevila v jejích očích. „Máte teď Jimmyho.“

Pendleton se zasmál.

„To vím; ale — myslím, že ani vy neřeknete, že Jimmy je — ještě teď přítomnost dítěte,“ řekl.

„Ne, ovšem, že ne.“

„A mimo to — Pollyanno, rozhodl jsem se na něčem. Musím mít ruku a srdce ženy.“ Jeho hlas byl tichý a trochu se chvěl.

„A-ach, tak ?“ Pollyanna sepjala křečovitě ruce. Zdálo se však, že John Pendleton neslyší ani nevidí. Vstal a přecházel nervosně po besídce.

„Pollyanno,“ řekl stanuv před ní, „kdybyste byla mnou a chtěla jste požádat ženu, kterou byste měla ráda, aby přišla proměnit vaši starou hromadu šedivého kamene v domov, jak byste to udělala ?“

Pollyanna se nazdvihla na židli. Pohlédla ke dveřím, tentokrát netajeně, toužebně.

„Ale pane Pendletone, já bych to nedělala vůbec, vůbec,“ koktala zmateně. „Jsem jista, že byste byl mnohem šťastnější — tak, jak jste.“

Pendleton se na ni překvapeně zadíval a potom se chmurně zasmál.

„Na mou věru, Pollyanno, je to — tedy tak zlé se mnou ?“ otázal se.

„Zlé ?“ Pollyanna vypadala, jako by se chystala k útěku.

„Ano. Chcete tím snad s obalem říci, že myslíte, že by mne nechtěla ?“

„Ach ne — ona by řekla ano — **musela** by říci ano, víte,“ vysvětlovala Pollyanna se zděšenou horlivostí. „Ale myslila jsem — totiž myslila jsem, že kdyby — kdyby vás ta dívka neměla ráda, byl byste opravdu šťastnější bez ní; a —“ spatřivši pohled, který se objevil v Pendletonových očích, Pollyanna se zarazila.

„Nechtěl bych ji, kdyby mě neměla ráda, Pollyanno.“

„Ne, myslela jsem si také, že ne.“ Úzkost Pollyanny byla opět mírnější.

„A mimo to není to vlastně žádná dívka,“ pokračoval John Pendleton. „Je to dospělá žena, která patrně bude již vědět, jak se má rozhodnout.“ Jeho hlas byl vážný a poněkud vyčítavý.

„A-a-ach ! Ach !" zvolala Pollyanna a šťastné tušení projevilo se v jejích očích výrazem nevýslovné radosti a úlevy. „Vy tedy máte rád někoho —" Skorem nadlidským úsilím zarazila slovo ‚jiné-ho‘, nežli vyšlo z jejích rtů.

„Mám-li rád někoho ! Což jsem vám to neřekl právě teď ?" smál se John Pendleton, ale poněkud rozmrzele. „Chtěl bych právě vědět — je-li možno přimět ji, aby mě měla ráda ? A v tom jsem jaksi — spoléhal na vaši pomoc, Pollyanno. Víte, je to vaše dobrá přítelkyně."

„Tak ?" jákala Pollyanna. „Pak vás tedy bude muset mít ráda. My ji už k tomu přimějeme ! A možná, že vás už má stejně ráda. Kdo je to ?"

Nastala dlouhá pomlčka, nežli odpověděl.

„Myslím, Pollyanno, že bych to přece jen neměl — ale ano, řeknu to. Je to — což to neuhodnete ? — paní Carewová."

„Ach !" vydechla Pollyanna a její obličej byl ztělesněním nezkalené radosti. „To je ohromně krásné ! Jsem tolik ráda, **ráda, ráda !**"

Za hodinu nato odeslala Pollyanna dopis Jimmyovi. Byl zmatený a nesouvislý — řada nedokončených, nelogických, ale ostýchavě radostných vět, z nichž se Jimmy dověděl mnoho: trochu z napsaného, ale ještě více z toho, co bylo vynecháno. Ostatně, bylo mu třeba něčeho více ?

„Ach, Jimmy, on mne nemá rád ani trošku. Je to někdo jiný. Nesmím vám říci, kdo to je — ale nejmenuje se Pollyanna."

Jimmy měl právě nejvyšší čas, chtěl-li stihnout vlak v sedm hodin do Beldingsville — ale stihl jej.

(31)

KAPITOLA TRICÁTÁ PRVNÍ

PO DLOUHÝCH LETECH

Pollyanna byla tak blažená toho večera, když odeslala dopis Jim-myovi, že se musela někomu svěřit. Bylo jejím zvykem, že nežli se uložila ke spaní, zašla vždy k tetě do pokoje, nepotřebuje-li něčeho. Toho večera po obvyklých otázkách chtěla již zhasnout světlo, když se náhle vrátila k tetině posteli. Poněkud bez dechu poklekla k posteli.

„Tetičko Polly, jsem tolik šťastna, že to musím někomu říci. Musím to říci tobě. Smím ?"

„Říci mně to ? Co mi chceš říci. Jsou to dobré zprávy — pro mne ?"

„Ano, má drahá, doufám," řekla Pollyanna zardívajíc se. „Doufám, že budeš **ráda** — trochu, k vůli mně. Jimmy ti to ovšem řekne jednou sám. Ale chtěla jsem ti to říci první."

„Jimmy !" Obličej paní Chiltonové se znatelně změnil.

„Ano, až — až tě — požádá o mou ruku," koktala Pollyanna do tmava zardělá. „Ach, jsem tak šťastná — že jsem ti to musela říci !"

„Požádá mě o tvou ruku ! Pollyanno !" Paní Chiltonová se zvedla na posteli. „Snad nechceš říci, že je něco **vážného** mezi tebou a — Jimmy Beaem !"

Pollyanna zaraženě ucouvla.

„Ale tetičko, myslela jsem, že máš **ráda** Jimmyho !"

„To mám — ale na jeho místě. A jeho místo není být manželem mé neteře."

„**Tetičko Polly !**"

„Ale dítě, netvař se tak polekaně. To všechno je nemožný nesmysl a jsem ráda, že jsem to mohla zarazit včas, nežli to došlo dále."

„Ale tetičko Polly, už to **došlo** dál," řekla chvějícím se hlasem Pollyanna. „Já už jsem si ho zamilovala - už jsem si zvykla mít ho ráda !"

„Pak si tomu odvykneš, Pollyanno, protože nesvolím **nikdy** k tomu, aby sis vzala Jimmy Beana."

„Ale — proč, tetičko ?"

„Předně a hlavně, protože nevíme nic o něm."

„Ale tetičko Polly, vždyť jsme ho znali vždycky, už jsem byla malé dítě !"

„Ano a čím byl ? Sprostým uprchlým uličníkem ze sirotčince ! Nevíme pranic o jeho rodině ani o jeho původu."

„Ale vždyť si neberu jeho ro-rodinu ani jeho pů-původ !"

Teta Polly klesla s mrzutým zasténáním opět na podušky.

„Pollyanno, já z tebe ještě onemocním. Srdce mi bije jako kladivo. Dnes zas nezamhouřím ani oka. Nemohla jsi s tím mlčet aspoň až do rána ?"

Pollyanna rychle vstala s výrazem zkroušenosti v obličeji.

„Ale ano — ano, opravdu; ovšem tetičko Polly ! A zítra budeš o tom jistě smýšlet jinak. Jsem jista, že budeš," opakovala dívka a její hlas se opět chvěl nadějí, když se obrátila, aby zhasla světlo.

Ale teta Polly ráno „nesmýšlela jinak". Její odpor proti tomuto sňatku byl snad ještě rozhodnější. Marně ji Pollyanna prosila a domlouvala jí. Marně jí dokazovala, že tu jde o její štěstí. Teta Polly stála na svém. Nechtěla o tom ani slyšet. Varovala přísně Pollyannu před možným zlem dědičnosti a před nebezpečím provdání se do kdovíjaké rodiny. Nakonec se dovolávala jejího smyslu pro povinnost a vděčnosti k ní a připomněla Pollyanně dlouhá léta milující péče, jíž se jí dostalo v domě její tety, a prosila ji úpěnlivě, aby jí nepůsobila takovou bolest tímto sňatkem, jak to učinila její matka před lety svým sňatkem.

Když přišel v deset hodin Jimmy sám se zářícím obličejem a jasnýma očima, spatřil před sebou uděšenou, uplakanou Pollyannu, která se marně snažila vzdalovati ho od sebe třesoucíma se rukama. Zbledl trochu, ale přitáhl ji k sobě se vzdornou něžností a žádal ji o vysvětlení.

„Pollyanno, má drahá, co to zase znamená ?“

„Ach Jimmy, Jimmy, proč jste jen přišel, proč jste jen přišel ? Chtěla jsem vám to všechno napsat,“ stenala Pollyanna.

„Ale vždyť jste mi psala ! Dostal jsem dopis včera odpoledne, právě včas, že jsem ještě mohl stihnout vlak.“

„Ne, ne; — po **druhé** myslím. Nevěděla jsem tehdy — že nemohu.“

„Že nemůžete ! Pollyanno „ — v jeho očích zaplátl zlý hněv — „snad mi nechcete říci, že je tu zas ještě láska někoho **jiného**, pro kterou budu muset čekat ?“ otázal se drže ji před sebou na délku paží.“

„Ne ne, Jimmy ! Nedívejte se na mne takhle. Nemohu to snést !“

„Co je to tedy ? Co tedy nemůžete ?“

„Nemohu — si vás vzít.“

„Pollyanno, máte mne ráda ?“

„Ano. Ach ano !“

„Pak si mne tedy vezmete,“ zvolal vítězně Jimmy a přitáhl ji k sobě.

„Ne, ne, Jimmy, vy to nechápete. Je to — teta Polly.“

„**Teta Polly.**“

„Ano. Ona — to nechce dovolit.“

„Oho !“ Jimmy pohodil hlavou s klidně veselým smíchem. „S tetou Polly si to už spravíme. Ona si myslí, že by o vás přišla, ale my jí jen připomeneme, že vlastně získá — nového synovce !“ dodal se strojenou důležitostí.

Ale Pollyanna se tomu neusmála. Obracela hlavu beznadějně se strany na stranu.

„Ne, ne, Jimmy, vy tomu nerozumíte ! Ona — ona — ach, jak vám to mám říci ? — ona má námitky proti **vám** — pro **mne**.“

Jimmyho paže poněkud povolily. Jeho oči vystřízlivěly.

„Ach dobrá; myslím, že jí to nemůžeme mít za zlé. Nejsem žádný — div, ovšem,“ připouštěl, ač nerad. „Ale přes to,“ obrátil k ní pohled plný lásky, „vynasnažím se, abych — vás učinil šťastnou, má drahá.“

„To jistě ! To vím jistě !“ řekla Pollyanna s pláčem.

„Proč tedy — byste mi nedala možnost pokusit se o to, Pollyanno, i když ona — nesouhlasí docela, s počátku ? Až budeme svoji, za nějaký čas ji jistě udobříme.“

„Ach, ale já nemohu — nemohu to udělat," naříkala Pollyanna, „po tom, co ona řekla. Nemohu — bez jejího svolení. Víte, ona tolik pro mne udělala, a tolik na mně závisí ! A teď není jaksi zdráva, Jimmy. A opravdu, v poslední době byla tak — tak hodná, a tolik se namáhala hrát tu hru, víte, i v tom těžkém postavení. A ona — ona plakala, Jimmy, a prosila mne, abych jí nepůsobila takovou bolest, jako — jako před lety matka. A — a Jimmy, já — já zkrátka nemohu, když uvážím, co pro mne udělala."

Chvíli mlčeli; potom se čelo Pollyanny živě zardělo a ona opět přerývaně promluvila.

„Jimmy, kdybyste — kdybyste jen mohl říci tetě Polly něco o — něco o svém otci, o **své** rodině a —"

Jimmy ji náhle pustil. Odstoupil od ní. Jeho obličej zbledl.

„To je to — tedy ?" otázal se.

„Ano." Pollyanna přistoupila k němu a dotkla se bojácně jeho paže. „Nemyslete si — není to k vůli mně, Jimmy. Mně na tom nezáleží. A mimo to vím, že váš otec a celá rodina byli — byli všichni slušní a řádní, protože **vy** jste tak slušný a řádný. Ale ona — Jimmy, nedívejte se na mne tak !"

Ale Jimmy se od ní odvrátil s tichým zastenáním. Chvíli poté, zvolav jen několik dušených slov, kterým nerozuměla, vyběhl z domu.

Z domu Harringtonových šel Jimmy přímo domů a vyhledal Johna Pendletona. Nalezl ho v oné velké červené knihovně, kde se Pollyanna před lety s bázní ohlížela po tom ‚kostlivci ve skříni Johna Pendletona‘.

„Strýčku Johne, pamatuješ se na tu obálku, kterou mi dal otec ?" otázal se Jimmy.

„To se rozumí. Proč se na to ptáš, synu ?" John Pendleton sebou trhl překvapením, když spatřil Jimmyho obličej.

„Tu obálku musíme otevřít."

„Ale nezapomněl jsi na ty podmínky ?"

„Nemohu si pomoci. Musí to být. Otevřeš ji ?"

„Inu ano, milý hochu, stojíš-li na tom; ale —" odmlčel se bezradně.

„Strýčku Johne, jak jsi snad už uhodl, mám rád Pollyannu. Žádal jsem ji, aby se stala mou ženou, a ona svolila." John Pendleton zvolal radostně cosi, ale Jimmy mluvil dále, aniž změnil svůj vážně napjatý výraz. „A teď ona říká, že nemůže — si mne vzít. Paní Chiltonová prý má námitky proti tomu. Má námitky proti mne."

„**Námitky** proti **tobě** !" Oči Johna Pendletona se hněvivě zaleskly.

„Ano. Poznal jsem to, když — když mě Pollyanna prosila, ne-mohl-li bych říci její tetě něco o — o svém otci a své rodině."

„Nesmysly ! Myslil jsem, že má Polly Chiltonová trochu víc rozumu — ale je jí to vlastně docela podobné. Harringtonovi byli odjakživa až příliš pyšní na rod a rodinu," řekl John Pendleton.

„Nuže, můžeš ?"

„Mohu-li ! Měl jsem to už na jazyku a chtěl jsem říci Pollyanně, že nemohlo být lepšího otce, než byl můj; ale potom jsem si náhle vzpomněl — na tu obálku a na její význam. A dostal jsem strach. Neodvážil jsem se říci slova, dokud nevím, co je v té obálce. Je tam něco, co otec nechtěl, abych věděl, dokud mi nebude třicet let — až budu dospělý muž a dovedu snést všecko. Rozumíš ? V našem životě je nějaké tajemství. Musím poznat to tajemství a musím je poznat teď.“

„Ale Jimmy, hochu, netvař se tak tragicky. Snad je to dobré tajemství. Snad to bude něco, co ti udělá radost.“

„Snad. Ale kdyby tomu tak bylo, proč by to byl tajil přede mnou až do třiceti let ? Ne ! Strýčku Johne, je to něco, co chtěl přede mnou zatajit, až budu dosti starý, abych to snesl a neklesl pod tím. Rozuměj mi, nemám to otci za zlé. Ať je to cokoli, je to něco, čemu nemohl zabránit, za to ručím. Ale musím poznat, co to je. Byl bys tak laskav a přinesl tu obálku ? Je v tvé pokladně, jak víš.“

John Pendleton vstal.

„Přinesu ji,“ řekl. Za tři minuty byla obálka v Jimmyho ruce; ale ten ji podával Johnu Pendletonovi.

„Byl bych raději, kdybys to četl sám, prosím tě. Potom mi to řekneš.“

„Ale Jimmy — inu dobře !“ Rozhodným pohybem vzal John Pendleton nůž na papír, rozřízl obálku a vytáhl její obsah. Bylo tam několik převázaných listin a jeden složený list zvlášť, patrně dopis. John Pendleton jej rozevřel a četl nejdříve. Jimmy, napjatý a skorem ani nedýchaje, pozoroval při tom jeho obličej. Zpozoroval v něm výraz úžasu, radosti a ještě cosi, co nedovedl pojmenovati.

„Strýčku Johne, co je to ? Co je to ?“ tázal se.

„Přečti — si to sám,“ odpověděl John Pendleton a podal list Jimmyvi. Ten četl toto:

„Přiložené listiny jsou zákonitým důkazem, že můj syn Jimmy je skutečně James Kent, syn Johna Kenta, který se oženil s Doris Wetherbyovou, dcerou Wiliama Wetherbyho z Bostonu. Je přiložen také dopis, jímž vysvětluji svému hochovi, proč jsem mu po celá ta léta nepověděl o rodině jeho matky. Otevře-li tu obálku ve věku třiceti let, bude čísti ten dopis a doufám, že odpustí svému otci, který se bál, že ztratí svého hochu úplně, a proto užil těchto drastických prostředků, aby si ho udržel. Otevrou-li ji cizí lidé následkem jeho smrti, žádám, aby byla o tom ihned zpravena rodina jeho matky v Bostonu a přiložený svazek listin byl jí odevzdán netknutý.“

„John Kent.“

Jimmy byl bledý a chvěl se, když vzhledl Johnu Pendletonovi do očí.

„Jsem tedy — ten ztracený — Jamie ?“ koktal.

„Ten dopis praví, že tady jsou listiny, které to dokazují,“ přikývl John Pendleton.

„Synovec paní Carewové ?“

„Ovšem.“

„Ale proč — co — nemohu si to srovnat v hlavě !" Odmlčel se, a potom zazářila nová radost v jeho obličeji. „Ted' tedy už jistě vím, kdo jsem ! Mohu říci — paní Chiltonové **něco** o své rodině."

„To bych řekl, že můžeš," odvětil John Pendleton suše. „We-therbyové z Bostonu odvozují svůj původ až od dob křížáckých válek, a snad až od roku jedna. To by ji snad mohlo uspokojit. A pokud jde o tvého otce — ten pocházel také z dobrého rodu, jak mi řekla paní Carewová, ačkoli byl snad trochu výstřední a netěšil se velké oblibě rodiny, jak už víš."

„Ano. Ubohý tatínek ! A jaký on musel mít život po všechna ta léta — stále se bál pronásledování. Chápu ted' mnohé, čemu jsem dříve nerozuměl. Jistá žena mě jednou nazvala Jamie'. Jak se on tenkrát zlobil ! Ted' rozumím, proč se mnou odešel hned toho večera a nečekal ani na večeři. Ubohý tatínek ! Brzy poté onemocněl. Nemohl vládnout rukama ani nohama, a potom nemohl ani dobře mluvit. Měl nějakou vadu řeči. Pamatuji se, že než zemřel, snažil se říci mi něco o té obálce. Myslím ted', že mi říkal, abych ji otevřel a šel k rodině své matky; ale tehdy jsem myslel, že mi jen říká, abych ji dobře opatroval. To jsem mu také slíbil. Ale to ho jaksí neuspokojilo. Zdálo se, že má ještě větší starost. Nerozuměl jsem tomu. Ubohý tatínek !"

„Podívejme se na ty listiny," navrhoval John Pendleton. „Je tu také ten dopis tvého otce pro tebe, myslím. Chceš si jej přečíst ?"

„Ovšem. A potom —" mladík se zahanbeně zasmál a pohlédl na hodiny — „myslel jsem, že bych se měl vrátit k Pollyanně."

John Pendleton se zamyslel. Pohlédl na Jimmyho, zaváhal a pak promluvil.

„Vím, že bys rád mluvil s Pollyannou, hochu, a nemám ti to za zlé; ale myslím, že za těch okolností bys měl jít nejdřív k paní Carewové a vzít sebou tohle." Ukázal na listiny před sebou.

Jimmy stáhl brvy a uvažoval.

„Dobrá, udělám to tedy," svolil s odevzdaností.

„A nemáš-li nic proti tomu, šel bych rád s tebou," navrhoval dále John Pendleton jaksí nejistě. „Mám — mám také jistou věc, o níž bych rád mluvil — s tvou tetou. Což, abychom jeli dnes ve tři hodiny ?"

„Dobrá ! Pojedeme tedy. Hrome ! Jsem tedy Jamie ! Nemohu si to stále srovnat v hlavě !" zvolal mladík vyskočiv a přecházející neklidně po pokoji. „Ted' bych jen rád věděl," zarazil se a chlapecky se zarděl, „nemyslíš, že to bude — tetu Ruth — trochu mrzet ?"

„Sotva, milý hochu. Ale — já myslím také trochu na sebe. Jak to bude ? Když jsi ted' její hoch, co bude se mnou ?"

„S tebou ! Myslíš, že je něco na světě, co by tě odsunulo do pozadí ?" zlobil se Jimmy. „To ti nemusí dělat starosti. A **ona** také nebude proti tomu. Ona má Jamieho, jak víš, a —" zarazil se a v jeho očích se objevil výraz zmatku. „Hrome ! Strýčku Johně, zapomněl jsem na — Jamieho. To bude krušné pro Jamieho !"

„Ano, myslil jsem také na to. Ale on je zákonitě adoptován, že ?"

„Ach ano, to není to. Je to ta skutečnost, že on není pravým Jamiem — a má ty neužitečné nohy ! Strýčku Johnu, to by byla těžká rána pro něho. Slyšel jsem, jak o tom mluvil. Vím to. A mimo to i Pollyanna, i paní Carewová mi řekly, jak o tom soudí, jak je tím jist a jak ho to blaží. Pro Boha ! Nemohu ho o to připravit — ale co **mám** dělat ?”

„To nevím, milý hochu. Nevím, můžeš-li dělat něco jiného než máš ?”

Nastalo dlouhé mlčení. Jimmy přecházel opět po pokoji. Náhle se otočil s rozjasněnou tváří.

„Je tu jedna možnost, a té se chopím. Vím, že paní Carewová nebude proti tomu. **Neřekneme mu to !** Neřekneme to nikomu kromě paní Carewové samé — a Pollyanně a její tetě. Těm to **musím** říci,” dodal, jako by se hájil.

„To ovšem musíš, hochu. A pokud jde o ty ostatní —” John Pendleton se v pochybnostech odmlčel. „Nikomu do toho nic není.”

„Ale nezapomínej, že by to byla vlastně oběť od tebe — a to v několikerém smyslu. Musíš všechno dobře rozvážit.”

„Rozvážit ? Už jsem to rozvážil a nemohu dělat nic jiného — když si vzpomenu na Jamieho. Nemohl bych to udělat. To prostě nejde.”

„Nemám ti to za zlé a myslím, že jednáš správně,” prohlásil John Pendleton srdečně. „A mimo to věřím, že paní Carewová bude s tebou souhlasit, zvláště když bude teď **vědět**, že našla pravého Jamieho.”

„Ona beztoho vždycky říkala, že mě už někde viděla,” zasmál se Jimmy. „A kdy tedy jede ten vlak ? Já jsem hotov.”

„Ale já nejsem,” smál se John Pendleton. „Na štěstí pro mne jede stejně až za několik hodin,” dodal, vstal a vyšel z pokoje.

(32)

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

NOVÝ ALADDIN

Necht' byly přípravy Johna Pendletona k odjezdu kterékoli — a byly četné a děly se kvapně — byly konány veřejně až na dvě výjimky. Těmito výjimkami byly dva dopisy, jeden adresovaný Pollyanně a druhý paní Polly Chiltonové. Tyto dopisy spolu s přesnými a podrobnými instrukcemi byly odevzdány do rukou Zuzany, jeho hospodyně, a měly být dodány hned po jejich odchodu. Ale o tom všem nevěděl Jimmy nic.

Oba cestující se již blížili k Bostonu, když řekl John Pendleton Jimmyovi:

„Milý hochu, **musím** tě požádat o jednu laskavost — či spíše o dvě. První je, že neřekneme paní Carewové nic až do zítra odpoledne; a druhou, že mi dovolíš jít tam

první a být tvým — hm — vyslancem, a ty by ses objevil na scéně teprve řekněme snad — ve čtyři hodiny. Souhlasíš ?"

„To rozhodně," odpověděl Jimmy, „nejen souhlasím, ale jsem rád. Měl jsem beztoho starost, jak prolomím ten led a jsem rád, že to udělá někdo jiný."

„Dobrá ! zavolám tedy — **tvou tetu** telefonem zítra dopoledne a ohlásím se."

Věren svému slibu objevil se Jimmy v domě Carewových teprve ve čtyři hodiny příštího odpoledne. Ale i potom byl v takových rozpacích, že přešel dvakrát před domem, nežli si dodal odvahy vyjít po schodech a zazvonit. Jakmile však byl před paní Carewovou, vzpomínal se brzy, tak rychle ho uklidnila a tak taktně projednala tu situaci. S počátku se sice prolilo několik slzí a bylo slyšeti několik vzrušených zvolání. Sám John Pendleton byl jednu chvíli nucen kvapně hledati svůj kapesník. Ale zanedlouho zavládlo aspoň vnější zdání obvyklého klidu a jen něžné světlo v očích paní Carewové a nadšená blaženost v očích Jimmyho a Joh-na Pendletona svědčily, že se tu stalo něco neobyčejného.

„A je to tak hezké od tebe — to o Jamieovi !" zvolala paní Carewová po chvíli. „Skutečně, Jimmy — (budu ti říkat Jimmy, ze zřejmých důvodů; a mimo to se mi to líbí lépe, už k vůli tobě) — myslím skutečně, že jednáš správně, chceš-li to udělat. Ale také ode mne je to jistá oběť," pokračovala smutně, „neboť byla bych tak hrdá, kdybych tě mohla představit světu jako svého synovce !" "

„A opravdu, teto Ruth, já —" Jimmy se zarazil na přidušené zvolání Johna Pendletona. Spatřil, že ve dveřích stojí Jamie a Sadie Deanová. Obličej Jamieho byl velmi bledý.

„**Teto Ruth !**" zvolal pohlížeje zaraženě s jednoho na druhého. „**Teto Ruth !** Znamená to snad —"

Všecka krev ustoupila z obličeje paní Carewové a Jimmyho. Ale John Pendleton k němu vesele přistoupil.

„Ano, Jamie; a proč by ne ? Musil bych vám to beztoho říci brzy, řeknu vám to tedy hned." (Jimmy sebou trhl a přistoupil rychle k němu, ale John Pendleton ho umlčel pohledem.) „Právě před chvílí mne paní Carewová učinila nejšťastnějším mužem, když řekla ano na jistou otázku, kterou jsem jí dal. A když mi tedy Jimmy říká ‚strýčku Johne‘, proč by nemohl říkat hned paní Carewové ‚teto Ruth‘ ?"

„Ach ! Ach !" zvolal Jamie se zřejmou radostí, kdežto Jimmyovi se pod pevným pohledem Johna Pedletona jen stěží podařilo, že nedal najevo také své překvapení a radost. V té chvíli se ovšem paní Carewová stala středem zájmu všech, a tak nebezpečí minulo. John Pendleton řekl o něco později Jimmyovi do ucha:

„Vidíš tedy, ty mladý darebo, že tě přece jen neztratím. Budeme tě teď mít **oba**."

Volání a gratulace byly dosud v proudu, když se Jamie s novým světlem v očích obrátil náhle k Sadii Deanové.

„Sadie, řeknu jim to hned," prohlásil vítězně. Potom prudké zardění v obličeji Sadie jim povědělo vše ještě dříve, nežli to mohl Jamie dychtivě pověděti slovy, a zaznělo nové volání a gratulace, a všichni se smáli a tiskli si navzájem ruce.

Ale Jimmy je brzy začal pozorovati rozmrzele a roztouženě.

„To je všechno velmi hezké pro vás," naříkal si. „Vy máte každý někoho. A co já ? Ale řeknu vám, že kdyby tu byla jistá mladá dáma, kterou znám, mohl bych vám snad také povědět něco nového."

„Jen okamžik, Jimmy," řekl mu John Pendleton. „Můžeš si představit, že jsem Aladdin a že přetru lampu. Paní Carewová, směl bych zazvonit na Mary ?"

„Ale ovšem," odpověděla se zmateným překvapením v obličeji, které se jevilo také na tváři všech ostatních.

Za chvíli stála Mary ve dveřích.

„Slečna Pollyanna přišla před chvílí, že ano ?"

„Ano, pane. Je zde."

„Požádejte ji, aby sem přišla, prosím."

„Pollyanna je tu !" zvolali ostatní užasle sborem, a Mary zmizela. Jimmy zbledl, ale hned potom zrudl.

„Ano. Poslal jsem ji včera dopis po své hospodyni. Dovolil jsem si požádat ji, aby přijela na několik dní k vám, paní Carewová. Soudil jsem, že jí neuškodí trochu odpočinku a prázdnin; a moje hospodyně zůstane u paní Chiltonové, aby jí posloužila. Psal jsem také paní Chiltonové," dodal, obrátiv se k Jimmyovi s významným pohledem v očích.. „Myslí jsem, že až si přečte, co jsem jí napsal, pustí Pollyannu sem. Zdá se, že tak učinila, protože — tu je ona sama !"

A také skutečně stála ve dveřích, zardělá, třpytných očí, ale přec trochu plachá a nejistá.

„Pollyanno, má drahá !" Jimmy přiskočil k ní a neváhaje ani na okamžik uchvátil ji do náruče a líbal ji.

„Ale Jimmy, přede všemi těmi lidmi !" řekla Pollyanna v rozpačité námitce.

„Pah ! Zlíbal bych vás dnes, kdyby to bylo třeba — uprostřed Washington Streetu !" prohlásil Jimmy. „A ostatně, jen se podívejte na — všechny ty lidi, a uvidíte sama, je-li vám třeba, abyste se před nimi styděla."

Pollyanna se podívala a viděla toto:

U jednoho okna, bedlivě obrácení zády k nim, stáli Jamie a Sadie Deanová; u druhého, stejně bedlivě obrácení zády, stáli paní Carewová a John Pendleton.

Pollyanna se usmála — tak půvabně, že ji Jimmy opět zlíbal.

„Ach, Jimmy, jak je to všechno krásné a nádherné !" řekla tiše. „A teta Polly — ta už teď ví všechno; a všechno je v pořádku. Myslím, že by to bylo bývalo v pořádku stejně. Ona měla takovou starost — o mne. A teď je tolik ráda ! A já také ! Ach, Jimmy, já jsem tolik **ráda** — všemu teď !"

V Jimmyovi se radostí až dech zatajil.

„Bůh dá, dívenko, že bude vždycky tak — s námi," řekl nejistě, tiskna ji k sobě.

„Jsem jista, že bude !" povzdychla Pollyanna a z jejích očí zářila pevná důvěra.

Přes 7000 stran a 5000 obrázků o Vesmírných lidech najdete na internetu:

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

www.anjos-ceu.eu

www.angeli-raja.eu

15.9.2007

IVO A. BENDA